

הדרסה

דיא חלוצה

א דראממע אין 4 אקטין

פארפאסט אויף דעם ארט פאן שמר
פערפאסער שמעון בעקערמאנן

אדעססא

דען 15 מאַרץ 1884 יאָר ,

נאָך דרוק שמרענקס פאר באַמען .

דרוק ביא י. אונטערהענדלער, ווארשא סט. יאָרסקיע № 24

ДИ ХЛУЦА

т. е.

О СВИБОЖДЕННАЯ ОТЪ ДЕВЕРНАГО БРАКА

ВАРШАВА

1884.

Дозволено Цензурою
Кіевъ, 3 Марта 1894 года.

Гид. О. Филиповича въ Варшавѣ.

פֿערזאנען.

(1) ר' שמואל זרח פיינהאלץ, איין אלט מאדישער יוד, חסידיש געקליידעט, גאר מיט קארצע פאות'ן, אלט 50 יאהר, האלט אפאדוואל מיט פראנפען.

(2) פראדיל, זיין צווייטע פרוי, אלט 35 יאהר, יודעש געקליידעט זייער שלעכט אין באראקטער, האט קיין קינדער מיט איר מאנן:

(3) מאיר, זיין עלטער זאון פון ערשטען ווייב, אדאקטער, האט געענדעגט זיין סטודיום וועהרענט ער וואר אפ גיגעפן אין סלוצשקע אלס פראקטער זעלנער שוין 10 יאהר איו ער פון פאטירס הויז ערווייטערט אונט מעדעט זיך גיט וויא ער איז. ער דינט יעצט אין ביאלאסטאק אלס דאקטאר דער מעדעצין אין פאדק ער איז אלט 30 יאהר האט גיט קיין פרוי.

(4) יאזעף פיינהאלץ, זיין מיטעלער זאון, אלט 25 יאהר, א איידעל מאנן, א יאהר הערשט נאך זיין חתונה, האט נאך קיין געשעפט, גאר פליצלונג ווערד ער קויפמאן אונט רייזט אפ גאך ביאלאסטאק נאך סחורה:

(5) הערסח, זיין פרוי, אלט 22 יאהר, א איידעל קינד מיט אנומען באראקטער, איז עלענד אהנע עלטערין, אונד אהנע פריינד.

(6) יאנקל, יאזעפס אדינער, אנגאפער יונג, מיט אפערדארבע- געם באראקטער, האט זייער ליב געלד, אונד איז אנרויסער חיתריק, אלט 20 יאהר.

(7) מרפה, הייזט'ס דיקסט, איונג מיידלעך, איז זייער שרייב- ערנעפן איהרע ווירטען.

(8) **בָּאָרִים וואַלד־מאָן**, יאָזעפּס קאמפּאניאָן, אַלס יאָזעפּס יאהר־ען געהט סאָוועמנע געקליידעט

וויא יאָזעף האט גאָך קיין פֿרוי, גיט לאַנג האט ער געהערבט פון זיינע עלטערין אַנרויס פֿארמענין, ער האט געליבט דעסן ווען זיא וואר גאָך פֿרייליך אונד ליבט זיא אויך אַצונד גאר זיא האט אים קיין מאהל געליבט, ער איז אַפֿלוטיגער פֿינד יאָזעפּין ווייל ער האט זיינע געליבטע פֿאר אַפֿרוי, דאך ווייסט ער וויא צוא פֿעהאלטן דיא שגאָה בייא זיך, אונ ווייזט זיך פֿאר אים וויא אַפֿריינד זיינער, ער האט געזוכט פֿלעגיר וויא אזוי יאָזעפּין צוא פֿעגראַפֿין אונ האט ענדליך דעם פֿלאן געפונען פֿאר גוט: דאס ער זאל מיט אים ווערין אַקאמפּא-ניאן, מיט אים אַפֿרייזען גאָך בֿיאלאסטאק סחורה קויפֿין אונ אויפֿין וועג אים האַרגענין:

(9) **דוד וועלדוויל**, שמואל זרחם סויניק, אַלס 18 יאהר אַנרויסער שוטה, לאַזט זיך אויף אַלעס אָן רעדן פון זיין שטיף מוטער, געקליידעט איז ער חסידעש:

(10) **אָזעלניר**, אַדינטיק, בייא אַדאקטאר אין בֿיאלאסטאק:

דיא געשיכטע געשיהעט אין פֿריסק אין אונזערי צייטען.

ערשטער אַקט.

בֿייא דיזען אַקט שפּילען אַלע פֿערזאָנען זייערי ראליעו, אויסער דעם דאקטאר מיט זיין דענטיש.

(דער אַקט געשייהעט אין יאָזעפּס וואוינונג, בייא מאַרגענטהעט.)

ס צ ע ג ע

אָנדר־סער־זאל, רײַך פֿאַרפּוצט, מעכעל נאָך דער גײַער מאַדע
אין דער מיט אַנגלאַונגע מיר צום פּובליקום, אין דער זײַט לינקס
אַזײַטן מיר, געגען פּובליקום שטייט אַנרויסער רונדער טיש, אויף
אײַם אַפּאַרנאָס, אונ דרויף אַנגלאַז טהעע, געבין טיש שטייען דרײַא
שטולען, צוויי שטייען אײַנער געבין אַנדערין אונ דער דריטער אויף
גאַנץ ווייט אַפּ גערוקט צום לינקס. דיא ערשטי שטולהל פון דיא צוויי
איז לײַדיג, אונ אויף דער צווייטער זיצט הדסה, אן געצויגען אין
מאַרגען קליידער, דעם קאפּ שײן פֿערפּוצט, מיט אײַן האַנד איז זיא
אונטער געשפּאַרט אויף דער פֿאַרענציע פון שטול, אונ דיא צווייטע
האַנט האַלט זיא אויף דעם פֿרעג פון טיש, אַלס דער פֿאַרהאַנג הייבט
זיך אויף, זיצט זיא אַפּאַר מינוטען פֿערטראַכט אונ קוקט פֿאַנטאַזעש:

ערשטער אויפֿטריט

הדסה זעלבסט

הדסה (רעדט געלאסען) מערקווערדיג איז דער מענטש מיט זײַנעם
נאַטאר, קיין מאַהל בעניגט ער זיך גיט מיט זײַנעם שיקזאל,
ער איז שטענדיג אונצופרידען, אונ שטענדיג געפינדער אז עס פֿעהלט
אײַם עפּים, איך זעה דאָס פון זיך: דאָכט מיר איך בין גליקליך, האָב
אויף מײַנעם שיקזאל גאר גיט שוין צוא פֿעקלאַגין זיך: איך האָב
געהייראַטעט אונ געטראָפּען אַמאָן נאָך מײַנעם ווינטש: מיט אײַן
אײַדלען באַראַקטער מיט אַרײַנעם געוויססען אונ מיט אַפּול האַרץ
פון ליב־צוא מיר, אונ דאָס טרעפט דאָך זעלטין: דען בײַא מאַנקע
פֿרויען פֿאַסירט דאָס אײַדער זײַא קומען צוא אַזעלכען שײַערען שאַן
שטייען זײַא גענוג אײַם פון ליב־עם אײַנמריגעס, פֿראַטין זיך גענוג
אַנטגעגען דעם פֿלאָם פון ליב־ע אײַדער זײַא קומען צוא איר, אונ איך
גאַטלויב האָב דער פון גיט געוויסט, דען באלד וויא איך האָב מיר
מיט מײַן יאָזעפּין דער קאַנט איז בײַא אונז געשעהן תּנאים, אונ אײַן
קורצע צײַט אַחַתוֹנָה, נוא באַרף נאָך אַנגרעסער גליק זײַן בײַא דיא
ליב־גענדיג? (פּויע. זיא נעמט אַראָפּ דיא האַנד פון טיש), נאר אַזײַ

וויא

וויא אין דעם שענסטן זיטער טאג, ווען דער היכעל איז לויטער, און
דיא זונגע שיינט אין איר שטארקייט, דאך טרעפט אז אקליינער
וואלקען וויא א מענשליכע האנד לויפט דורך אונ פערטונקעלט דאס
זאנענשיין אויף אקליינע וויילע, זא עפען פערטונקעלט אקליינער
אונמיטהיגער געדאנק מיין גליקליכען לעבן. און דאס איז: אז שוין
א יאהר נאך אונזער הייראט איז. און מיין יאזעה האט נאך קיין
גישעפט פערפירט אום צו פערזארגען אונזער צוקונפט. און מיר
לעפען דער ווייל פון גרייטן קאפיטאל. (פויזע). זיא נעמט אראפ
דיא האנד פאן וועלכען איר הויפט איז אונטער געשפארט. בלייבט
זיצען גלייך) נאר אך! וואס פאר א נארישקייט איך האב דא אויס
גירעדט! וויא דום איך בין! איך בעקלאג מיך נאר דרויף וואס מיר
מוזן לעבן פון גרייטן קאפיטאל! נוא וואס זאל שוין נעבן זאגן
יענע אונגליקליכע וועלכע האבן קיין גרייטן קאפיטאל אויך נישט?
(פויזע) יא יעצט זעה איך וויא ריכטיג ער איז דער משל פון א אלטן
חכם וועלכער האט פערגליכענט דעם מענשינס נאטור צו איין
דארשטיגען וועלכער שטייט נעפען א געזאלצענים טייך און טרינקט
אירע וואסער. וואס מער ער טרינקט. איז ער מער דארשטיג. און
טרינקט יעדאך ווייטער מיט דעם האפענונג צו אן טרינקען זיך;
און אזוי איז דעם מענשינס נאטור: דער מענטש שטרעהט אין זיין
גאנצען לעבן נאך גליק, וויא פיהל ער פארמאגט, וויא פיהל זיין
שיקזאל גיבט אים קאנן ער גיט זאט ווערין, וואס מער ער פערמאגט
נאך מעהר פעהלט אים: (מלכה קומט אריין דורך דער זייטן מיר
געקליידעט מיט א ווייסען פארטוך איבער דעם האלדז):

צווייטער אויפטריט

מלכה, אונד דיא פאריגע פרוי

מלכה (לאזט זיך צוא געהן צום טיש, נאר אלס זיא דער זעהט דעם
גלאז טהעע וויל זיא אפ טרעטן צו ריק):

הדסה, וואס איז מלכה? האסט מיר עפס צוא זאגן?

מלכה, איך האב גימיינט אז איר האט שוין אפ געטרונקען, האב איך
געוואלט אייך נאך אגלאז טהעע אריין ברענגן:

הדסה, די קאנסט די גלאז אייך צו נעמן איך וויל גיט מער טרינקען.
מלכה

מלכה (נעמט אוועק דיא גלאז, לאזט זיך געהן צו דער זייטן טיר).
הדסה (קוקט זיך אים צוא דער גלאזונער טיר, נאך דעם באלד צו מלכה) ווער גייט דאס ארום אין פארצימטער?
מלכה (פלייגט שטיין מיט איר פנים צוא איר): דאס איז דער הערר אריין געקומען, זיין טיען זיך אויס אין פאר צימטער. (אב דורבין זייטן טיער).
הדסה (שטעלט זיך אויף) אזוי געד זאל יאזעף קומען פון בירזע?
 איז עפס נייעס! (יאזעף אריסטאקראטיש געקליידעט מיט א שליאפע אויף דעם קאפף קומט אריין דורך דער גלאזונער טיער, אויף זיין געזיכט איז פריידען צייכענס):

דריטער אויפטריט

יאזעף אונד הדסה.

הדסה (לויפט אים ענטגעגין) עפס זייער גיך ביזט דו מיר געקומען טיין טייערער; דאס איז א סימן אז דוא האסט מיר גייעס געבראכט, נישט וואהר יאזעף? (קוקט אים ליב האפטיג אין די אויגען):
יאזעף (נעמט איר געארעמט, גייט מיט איר צום טיש) יא ליבע הדסה, איך האב דיר זייער א פריילעכען נייעס מיט צוא מטיילען (זעצט זיך אויף דיא ערשטי צווייא שטולען, הדסה קומט אויס רעכט צוא אים) היינטע אין מארגענס האט מיר איינער זייער א וואלען פלאן פארגעגעבען פון וואנען אונזער לעבענס מיטעל צוא ציהען: איך זאל ווערין א סוחר פון געוואנט.

הדסה דוא פיסט דאך אפער אין דעם מסחר נישט געניט?
יאזעף דריבער געהם איך צוא א זעלכין פאר א שותף וואס ער איז נישט בעקאנט אין דעם מסחר, ער האט זיין אייגענס ארוביל פינג מויענס קאפיטאל.

הדסה איז מיר ווידער א חידוש, אז ער איז יא דער מבין אונ מיט א גרויסען קאפיטאל נאך וואס פאדארף ער דיק מיט דיינע מויענס רוביל פאר א שותף?

יאזעף א גרויס גישעפט פאדערט אימער א הערר מיט א ווירטהען אדער צווייא בעלי בתים, איינער פארט נאך סחורה פירט דער אנדערע דיא קראם, אונ אזוי וויא ער איז א חאלאסטוי זיכט ער דער

דער פאר אַ שווערע צוא זיך אונ ווייל מען האט מיך אַפ געלויבט פאר
אים אַלס אַרענטליכען מאַנן געהאַט ער מיך דער פאר צוא מיט מיין
קליינעם קאפּיטאַל אַלס גלייכער שווער צו דעם געשעפּט, מיר האבן
זיך שוין אפילו צוא שרייבן בייא דעם נאטאריוס אונ נאך היינט רייזען
מיר אַפ קיין בייא לאסטאק און דארטין איין קויפּין דיא סחורה .

הרסה. (הייבט זיך אויף פון אַרט האסטויג) גאטט! וואס הער איך?
נאך היינט פארסט דוא אונעק?

יאזעף, (זעצט זי צו ריק, שטייכעלט) יא עס איז אזוי געבליבן אז
מיר זאלן נאך היינט אונזער רייזע מאכין, נאר וואס האסט
דוא זיך אזוי דערשראקען? איך פאר דאך גיט אויף לאנג אונעק,
העכסטענס א מאנהייט, אונ דאנען האסט דו מיך שוין צו ריק געבן דיר.
הרסה. (קוקט מיט מיטליידענדע בליקען צוא אים), פאלג מיך מיין
ליפּער גיט פאר! וועסט דוא זעהן אז גאט וועט דיר דא אויף
פאשערען ביין פרנסה.

יאזעף, (גיבט אַ מאך מיט ביידע הענד), זעהסט דאך אליין אז
אגאנץ יאהר געה איך ארום אונ זיך מיר דא עפּים אגישעפּט
צוא מאכען אונ עס איז גיט דא! מיט דעם מסחר בין איך גיט געניט,
צוא יענעם פעלט מיר געלד, אונ אזוי קלערענדיג לויפט אַפ אַ חודש
אונ נאך אַ חודש אונ וואס וועט זיין דער סוף? איך וועל מיך ארום
דרייען אזוי לאנג ביז דיא טויזענד רופּעל וועלן שוין אויף גיט סטאיען
גיא וואס וועל איך ווייטער טאהן? אן קומען צום טאטין אונ צוא דער
גוטער שטיף מוטער נאך אנדער געלד וויגש איך מיר דאס אונדאי גיט.
הרסה (נעמט זיין רעכטי האנד) וויסט דוא וואס מיין מאַנן? זאל דיין
שווער אליין רייזען אונ דיא בלייב געבין מיר.

יאזעף (מאכט לויז זיין האנד פון איהרע, שטייכעלט) איך האב גיט
געגלויבט אויף דיר הרסה אז דוא זאלסט אים רעדען אזויא
גארישקייט! נאך אַמהל: איך זאל נעמין אַ מענשין (צייגט מיט זיין
פינגער אויף זיין הארץ) וואס איך קאן אים הערשט פון היינט אן אונ
אויף אים געטרויען אונזער לעצט ביסעל קאפּיטאַל?

הרסה (פארשעהמט) אַך יא, איך האב זייער גיט קלוג גירעדט, נאר
דאס האט מיר אַפער פערשאפט דיא ליבע אונ דיא טרייהייט
צוא דיר מיין יאזעף! (נעמט זיין האנד קוועטשט זי) אַ איך ליב דיר!
ביזט מיין איינצענדער פריינד אויף דער וועלט, אונ ווען דוא פארסט

אונעק

אונעק בלייב איך עלענד, צוא דיינע עלטערען קאן איך נישט געהן.
דארף דיין שטיף מוטער, זיא שיינט מיר שרעקליך אויס, איך שפיר
וויא איהרע בליקען וואס זיא גיבט אויף מיר זענען שארפער וויא
שפיציגע שפיזען, איהרע זענעפסטע רייד זענען מיט גיפט פערמישט,
קיין בעקאנטע אויסער וויא האב איך נישט, איך בין עלענד אהן דיר
וויא אשטיין, אין דיר אפער געפין איך אללעס וואס מיר ליב איז,
דוא ביסט מיר געמאהל פאטער אונד בעסטער פריינד, בעדענקע זיך
יאזעף אז דוא רייזט אפ פון מיר בייא וואס וועל איך בלייבען? (לאזט
אפ זיין האנד ווישט זיך מיט א שנופטיך איהרע אויגען):

יאזעף (נעמט איהרע האנד) איך דאנק דיר הרבה פאר דיין מרייהייט
צוא מיר, גלויב מיר אז וויא שווער עס איז דיר צוא בלייבען
אפ געשייד פון מיר, אזוי עפען איז פאר מיר שווער מיט דיר זיך צוא
שיידען, נאר וואס זאלין מיר מאהן? קיין אנדער פלאן אויף נישט צוא
פארין האב איך נישט, אפ לאזין דאס גישעפט מוט מיר זייער פאנק,
דען אויף דעם קאן דאך אונזער גאנצער צוקונפט זיין גישטעלט, אלזא
מוזען מיר דרויף זיך סאגלאסען, אונזער שיקנאל וויל האפן אז מיר
זאלין ווערין אפ געשייד איינס פון דעם אנדערען אויף א מאנהייט צייט
(לאזט אפ איהרע האנד).

הרבה (קוקט צוא אים מרויכעריג) אפער אים וויינענכטען ציהע אויף
נאך אפאר טעג צוא הויזע, ווארום ביסטו אזוי אייליג מיט
דער רייזע?

יאזעף (לייגט זיין האנד אויף זיין הארץ) איך קאן נישט הרבה, עהרען
ווארט אז נאר היינט מוז איך פארין, מיין שותף צווייגט מיר
דער צוא (נעמט איהרע האנד) אלזא

הרבה פערצייע מיר ווען איך קאן דיין לעצטע ביטע אויף נישט ערפילען.
הרבה, וואס פאר א שרעקליכער מאנן דיין שותף דארף זיין אז ער
שפירט נישט דיא גליידן פון אפאמיליען שידונג, זאג מיר זיין
גאמין פילייגט קען איך אים.

יאזעף, ער הייבט פארים וואלדמאן...

הרבה, (שלעפט ארויס זאסטג איר האנד וועלכע ער האט געהאלטן
שרייגט אויס): פארים?

יאזעף, (מערקט נישט איר צערשטרייטונג) יא פארים הייסט ער.

הַדָּסָה, (האַסטיג) פֿאַרים וואָלדמאַן?

יאָזעף (קוקט איר צערשטרייחונג) יא אַזוי הייסט ער, נאר וואס פֿיסט
אַזוי צוא שראקין? קענט אים דען פאר אַ שלעכטן מאַנן?

הַדָּסָה, (נאך אַ קורצע פּוילע) גיין! ער איז מיר צוואר נור פון ווייטן
פֿעקאנט, דאך שיינט ער מיר פאר אַ שרעקליכען מאַנן צוא
זיין... איך פֿעט דיר יאָזעף מאַך מיט אים קיין שותפות גיט, דאס האַרץ
דערלאזט מיר גיט אז דוא זאלסט אים האפֿן פאר אַ שותף...!

יאָזעף, עס געפֿין זיך אויס פֿיל מענשן וואס פון ווייטן שיינען זיין
פאר פֿיסטערע אונ שלעכטן מענשן צו זיין, אונ דאך אז מען
ווערד מיט זיין פֿעקאנט פון דער נאהענט ערקונדעט מען זיך אז
זיין זענען גאנץ גוטע מענשן. איך פֿערהאף דאס זעלבע פון דיר צו
הערין אז דוא וועסט מיט אים אין דער נאהענט פֿעקאנט ווערין. ער
וועט פֿאלד קומען צוא אונז.

הַדָּסָה, דאס האַרץ דערלאזט מיר אָפֿער גיט אז דוא זאלסט מיט
אים שותפות ווערין!

יאָזעף, אויף אונזערי הערצער קענען מיר גאר גיט שטעלין. גיט מיר
ווייסן וואס זיין מיינען מיט זייער פֿליצליכען קלאפֿן אין
אונז. אונ גיט זיין ווייסן וואס מיט אונז קען אין דער צוקונפט געד
שעהען. (יאנקעל געקליידעט אין אַ פֿאַרוסניענים אַנצוג מיט גרויסע
שטיינעל אונ מיט אַ קאַרטיז, קומט אַריין דורך דער גלאַזונער טיר).

פֿירטער אויפֿטריט

יאַנקיל אונד דיא פֿאַריגע.

יאַנקעל (שטייט געפֿין דער טיר) פֿעל הבית! אַ מענש פֿרענט זיך צו
אייך, זאל איך אים אָהער שיקען?

יאָזעף (שטייט אויף) האַ דער איז אונדאי מיין שותף, איך געה צו אים
יאַנקעל געהט אָפֿ, נאך אים יאָזעף).

פֿינפטער אויפֿטריט

הַדָּסָה זעלבסט.

הַדָּסָה, (לייגט צוא נאמין דיא הענד) פֿאַרים וואָלדמאַן ווערד מיט
מיין מאַנן שותפות! (דיא הענד גענין הערצין, קוקט אַרויף)

נאמט

גאטס! וויא איך שרעק מיך פאר אים! דאס איז דאך דער פארים
וואס האט מיך געליבט נאך פריער וויא איך האב טיין יאזעפין
ערקאנט! דאס איז דער פארים וואס האט מיר צוא געזאגט גאלדענע
פערג. איך זאל מיט אים הייראטען אונ איך האב אים ענטזאגט ווייל
איך האב אים נישט געליבט. ווארום? ווייס איך זעלבסט נישט נור מיט
געוואלד קאן מען דאך אליינע נישט אריין געבן אין הערצין, אונ
ער איז פון מיר אוועק דעמאלט אין גרעסטין צארין אונ ווער ווייסט
פילייכט האט ער נאך ביז יעצט זיין צארין אויף מיר נישט געשטילט?
ווער קאן מיר זאגן אז מיט זיין יעצטיגען שותפת וואס ער האט פאר
גלייגט טיין מאנן מיינט ער נישט זיין בייזע ראכע אויף אונז אויס צו
פירען? (פלייבט פערטראכט) דיא גלאונע מיר עפינט זיך עס קומען
אריין יאזעף מיט פאריסען געארעכט, דער צווייטער געהט מיט
א לאנגען ראק, שווארצע לאנגע דאר א קורץ שווארץ בערדיל מיט
לאנגע וואנסין אויף דעם קאפף א צילענדער הוט.

זעכסטער אויפטריט

יאזעף, פארים אונד דיא פאריגע פרוי.

יאזעף, (צוא פאריסען צוא גייענדיג מיט אים צום טיש), איך האבע
דיא עהרע הערר וואלדמאן פאר אינען פאר צוא שטעלן
מיינע פרוי ווירטהען, (ער מאכט אים לויז פון זיינע ארמע).

פארים (לעגט זיין שליאפע אויפן טיש) דאנקע שעהן, (גיינט זיך
העפליך פאר הדסה, הייבט איר זיין האנד) אייערע
בעקאנדשאפט מאדאמע איזט מיר זייער אנגענעהם.

הדסה (גייבט אים דיא האנד, ווערד רויט) אונ מיך פריידעט אייערע
בעקאנדשאפט צוא פערדינען (לאזט אראפ דיא אוינען).

יאזעף (צוא פאריסין) ויצט הערר וואלדמאן!

פארים, אבער לאנג דא ויצען זאלט איר מיר נישט לאזן. ווארין דער
פאיער געהט באנד אוועק, איר זענט שוין פערמיג צום
פארין הערר פיינהאלץ?

יאזעף, יא באלד, איך געה מיר נור אן טהון אונ הייסן טיין דינער
ער זאל מיר איין פאקעווען מיינע זאכין אין טשאטאדאן (לאזט
זיך געהן צום גלאונגים מיר).

הדסה

הַדָּסָה (שְׁמִיט אויף) ווארט אויס יאזעף וועל איך הייסן דיא דינגס
זאל דיר אן גרייטן שפייז אויף דעם וועג (פֿיידע גייען אפ).

זיבענטער אויפטריוט

בארים זעלבסט.

בארים (שטעלט זיך געפין טיש מיטען פנים צום פובליקום, דיא
הענד אין דיא קעשנים פון זיין ראק) וויא גליקליך דאס פאר
פאלק לעפין זיך, טאקי נור וויא אפאר מויפען! אונ איך? א איך
אונגליקליכער קערפער דאס זעהענדיג! מיין הערץ ווערד אין מיר
אויף שטיקער צוריסען קוקענדיג וויא דיא שיינע געטטין, דיא ליגע
הדסה אין וועלכע איך בין אזוי שטארק פערליבט געפינט זיך יעצט
אין אפרעמדיגס מאכט שוין מער וויא א יאהר! (פויזע). שפאנט איבער
דער סצענע, בלייבט אין מיטן שטיין) יא א יאהר שוין אז אפרעמדיג
בעזיצט מיין געליבטע! אבער נישט מער! נאך היינטיגען מאנהייט
זאל זיא גיהערין צוא מיר! יאזעף זאל ווערין ערמארדעט, אונ הדסה
זאל בלייבען מינע! דער פלאן אויף אים צוא טיידטן איז בייא מיר
שוין דא מיר פעהלט נישט מעהר וויא איין מיט שפידער דער צו (בלייבט
פערטראכט) מיר שיינט אז דער משרת זיינער! אלט מיר געקאנט דינען
פאר אנוטן געהילפער צוא מיין פלאן, מען דארף זיך נאר מיט אים דורך
רעדן אונ זעהן וואס פאר א מענטש ער איז (שפאצירט ווייטער, יאנקיל
קומט אריין דורבין גלאונגים טייד).

אכטער אויפטריוט

יאנקיל אונד דער פאריגער פערזאן.

יאנקיל (בלייבט שטיין אויף דער שוועל פון מיר) דער בעל הבית האט
געזאגט אפשר איז איך דא סקוטשנע אליין צוא זיצען זאלט
איר ארויס גיין אין פאר צימער צו אים.

בארים, גראדע פערקערט, מיר איז דא גאנץ היימליך (בלייבט שטיין
קעגין אים).

יאנקיל (קערט זיך אום מיטן פנים צו דער טיר וויל זאזעק גיין).

בארים וויא זשע מוחל יונגער מאנן!

יאנקיל

יאַנקעל (קערט זיך שטעל אום צוא אים) הא ! איר רופט מיך ?
פֿאַרים יא איה וויל דיר עפּים פֿרעגן, קום צוא נעדהנטער.
יאַנקיל (גייט צו אים צוא).

פֿאַרים פֿעקט אים פֿיין איין האַנד, גייט מיט אים צו צום טיש, לאָזט
אים שטיין מיטן פֿנים צום פּובליקום אונ אליין שטעלט ער זיך
קעגן אים האַלב זייטיג, זיין געזיכט קומט אים צום לינקס):
פֿאַרים וויא אזוי הייסט דו יונגער מאַן ?

יאַנקיל. איה הייס יאַנקיל, נאר אַקעגן וואס פֿרעגט איר דאס ליפֿער
הערר ?

פֿאַרים (קוקט אויף אים אייניגע סעקונדען) אונ וואס פֿיזט דו דא אן
היז אַמערט ?

יאַנקיל וואס דען זאל איה דא זיין אז גיט קיין משרת ?

פֿאַרים אונ וואס האַסט דו פון דער שטעלע ?

יאַנקיל (גיבט אַ מאַך מיט איין האַנד) ווייס איה, פֿרעגט שוין
נאר גיט.

פֿאַרים שוין לאַנג אז דו דינסט דא ?

יאַנקיל פֿיין דעם פֿעל הפּית פֿאטער האַב איה געדינט צוויי יאָר
אונ דער נאך אז מיין פֿעל הפּית האט חתונה גיהאט האט ער
מיך צוא זיך גנומען, אונ עס איז שוין אַ יאָר אז איה דיין פֿיין אים.
פֿאַרים איז דיר גוט צוא דינען ?

יאַנקיל אַפֿרידה האַב איה ? איה מוז דאס אן נעמין פֿאר גוט ! וואס
דען קאן איה טאן ? אַמלאַכה קאן איה גיט, גידערינט פֿין
איה גיט, געלד האַב איה אויף גיט. איה פֿין טאקע גיט קיין קראַנקער
יונג אונ קיין נאר אויף גיט, נאר צוא דיא אַקע מעלות אז עס פֿעהלט
דאס פֿיסעלי געלד ווייסט איר דאך וואל אז דער מענטש האט קיין
שום ווערטה גיט !

פֿאַרים אַזעלכי ריידעס הערט מען נאר פון טויגעניכטסען, פֿרויזניקעס,
אונ פֿאַנקקוועטשערס וועלכע זיצען אויף דעם אויבען אונ
ווארטן אז גאט זאג זיין פון היסעל אַראפֿ וואַרפֿן אַפֿיטעל מיט געלד,
גיט דעם האפֿענונג ווערן זיין גרא אונ אַרט, אונ מיט דעם האפֿענונג
שטארפֿן זיין. אַפֿער אַמענטש מיט פֿאר שטאנד ער וואַרפֿט זיך אויף
אַלע זייטען אז ער זאל זיך ערווערפֿן אַקאפּיטאל, אונ וויא אזוי טייגסט
דו

דו ערווערנט ער : אפֿשר דורך שווער ארבייטן צוא דורך ערליכען
דאגיר : ניין ! גראדע פֿערקערט, ער הארינעט קיין מאהל גיט ווארן
גיט דורך האראוואניע דער ווערנט מען זיך היינטיגע צייטן
אקאפיטאל, אט געהט דעם ביישפיל פון א מאהל, ער הארינעט
בייט אין טיידט אונ שטארנט אין פֿרעמדע תכריכים, ווער זשע דען
האט היינטיגע צייטן געלד ? דער ליגנער, דער בעטריגער, אונ דער
פאלשער מענטש ! צום ביישפיל ; איך טוא אפ אפערפאטעני זאך אונ
שיק דיר דוא זאלסט גיין צוא דעם אונ דעם מענטשין אונ אים איפער
געבן פֿערקערט וויא דיא זאך איז פון מיר געשעהן, הייסט דו אליגנער
אונ דער פאר האסטו פון מיר געלט, נאך א ביישפיל : איך רעד דיר
אן אז דוא זאלסט זיין דיין בעל הבית אין הארצין פאלש, נור מיט
דער צונג זאלסט דוא אים ווייזן אז דוא ביזט אים טרייא, הייסטו
א בעטריגער אדער פאלשער מענטש אונ דער פאר געב איך דיר געלד,
אונ נאך טויזענדער פריטערין אועלכע איז פֿעהאנן וואס נור אויף
א זעלבע ארטין ווערין מענטשין לייט, וואס דען ? אזוי איז א תכלית ?
וויילסט זיין ארענטליך ? נוא וואס וועסטו האבן פון דעם ? גוט איז
נאר ביז וואנין דוא ביזט געזונד פֿערדינסטו דיר דיין שטיקעך פֿרויט
אפער טאקי גיט מער ! יאנקער, מאקע גיט מער.

בארים אונ אז דוא וועסט ווערין קראנק, וועט דיר דיין בעל הבית
גיט וועלין האלטן ביא זיך, דען צוא וואס טויג אים
א קראנקין משרת ? אויף פֿפרות ! וועט ער דיר ארויס שטופען,
וויא זשע קענסטו דאמאלס געהן ? נור אין הקדש ! נוא פֿרעג איך
דיך : איז א שלעכטער תכלית ? ... אונ אזוי געהט דאך אים פון אלע
מענטשין וואס ווילען אפ געבן ארענטליך דיא וועלט ; לייזט איינער
בייא יענעם געלט אונ צאהלט אים אפ ארענטליך טיטן פֿראגענט
וואס זשע ווערד דער סוף ? דער פֿיינט א קבצן, אונ יענער וויל
אים מער גיט געטרויען, וויל איינער מאכין גוטע אנשטאלטן אין
שטאט, מאכין אנדערע אויף אים א בלבול אונ ער געהט א וועק
קאטארזשנע ; ווי איינער אויף ווייזן וויא זיין אפשצעסטווע פֿירען
דיא ביקער פאלש, מאכין זייא אויף אים א מסירה אונ ער געהט א וועק
נאך סימביר, קורץ גירעדט דאס ווערטיל געהט ; דיא וועלט איז
פאלש, אונ דרום כוין מיר מענטשין אונזערין עקסיסטענץ זוכען נור
דורך פאלשע קוועלען, ווער אפער עס איז א שטימולניק דער
שטארנט

שטארבט אקצען ! (שטעלט א שטיל געבין יאנקלין אונ זעצט זיך אויף איר).

יאנקל, אה מיין הערר, איר רעדט טאקי וואס אהת איז, נור ווייטס איר דען גיט אז צוא אַזעלכע זאכן בארר סען אויך האפן מול ?

בארים (שטעלט זיך אויף) דוא רעדסט שוין ווידער וויא אַפלוזניק ! וואס פאר אַווארט מול ? ווער גלויבט אין דעם ? דער מוזשיק ביא דיא קריסטען, אונ דער שליכמולניק ביא אונז וידען, אַמענש מיט פער שטאנד אפער ער עיטעסט קיין מאהל גיט דרויף, ער חאפט זיך צוא אלעס וואס אים קומט אין האנד אונ ארבייט אין דעם מיט ענערניע אפי צוא פערדינען געלד, היינט איז ער אנגב, מארגן אַגלן, איפער מארגן אַרוצח, אונ עפעטיר אַ פאלשער עדות אונ אזוי ווייטער !

יאנקיל (קלערט אַקליינע וויילע, רוקט זיך אפ פון באריסין, מאכט אַ מינע וויא ער וויל צו אים עפּים רעדן נור ער שעקסט זיך, אַדער ער האט מורא דיא זאך וואס ער דענקט אים אויס צוא זאגן, ער רוקט זיך צוא אים צוא אונ וויל שוין רעדן, נור באלד טרעט ער נאכמאלס אפ פון אים, אזוי טהוט ער אַ מאהל).

בארים (אלס ער זעהט וויא יאנקיל שווייגט זעצט ער זיך אויף זיין שטיל).

יאנקיל (שטעלט זיך געגין אים) הערט מיין הערר, איך פארשטעה נאך אייערע רייד אז איר זענט גיט פון דיא למד ואו צדיקים, אונ ססטמא זענט איר אַ בעל סוד אויך, דרום וויל איך פאר אייך זיך מודה זיין אז איך האב שוין געפריווט אנגב צוא זיין סען האט מיר אפער געחאפט, האט סען מיר אזוי צוא שלאגן דיא זייטן אז איך האב מיר שוין פערשוואירען אויף אייביג אז איך זאל מער קיין גנב גיט זיין !

בארים, דאס איז דער פאר וואס דוא פערשטהייסט גיט דיא וועלט, דרום האט סען דיך געחאפט אונ גומ אן געקלאפט, היינטיגע צייטן פרידער לעבן זיינען דיא גרעסטי מטייט מענשין גנבים אונ אדע ווייטען פון דעם אונ דאך טהוט סען וויא נאר גיט, פערקערט, סען זאלט זיין נאך פפבור אונ סען געטרייעט וויא געלד, צום פיישפיל: איינער געהסט צייט צווייטן סחורה אויף קרעדיט, ער האנדעלט מיט

מיט אים א קארצע צייט אונ פליצלונג פלייבט ער שטיין אונ וויל אים
 קיין געלד נישט צאהלן רופט אים דיא וועלט אן זעצער, וויסטו פאר
 דאס? ווייל ער הארגעט א מענשן אהן א זעטן. אדער אנדערש
 גידעדט: ער קוילט יענעם אהן א מעסער, נוא הייסט ער דען נישט
 צייגענמליך ראזבוניק? נור דאך געטרויעט אים יענער ווייטער סחורה,
 אונ פייא דער וועלט הייסט ער טאקי אלס סוחר, נאך א ביישפיל:
 ציינער פאר זעצט ביים צווייטן צירונג, פרעכט ער אליין אויף דעם
 קאסטן אין וועלכין דאס צירונג יענעמס איז געלעגן, אונ גנבט דאס
 ארויס, נאכדעם מאכט ער א גיוואנד אז מען האט אים פגעגנבט!
 נוא הייסט ער נישט קיין גנב? אונ דאך קלאפט אים קיינער נישט אן
 דיא ווייטען! נור נישט אצונד איז דיא צייט צוא שטודירען מיט דיר,
 איך האב מיט דיר צוא רעדן וועגן א גייטהיגערין אינטערעס, (ער
 שטעקט זיך אויף) דיא ווילכט זיך אונטער געהמין צוא זיין א מיט
 שפיקער צוא ארצחה?

יאנקיל, מיט וועהמין איז?

באריס, מיט מיר אליין!

יאנקיל, וואס וועט איר מיר געבן דען?

באריס, וועגן געלד בארפין מיר אצונד גאר נישט רעדן ווארן דיא
 צייט איז קורץ, איך האב מיט דיר גייטהיגערס צו רעדן.

יאנקיל, גיין גיין! וויא פאלד אז איך ווייס נישט מיט וויפיל איר וועט
 מיר פגעלויבען, קען איך זיך גאר נישט אונטער געהמין איך
 זאל אין דער זאך צו העלפן.

באריס, ביזט אקינד צוא דען גלויבסטע אז איך וועל דיין ארבייט
 אומזיסט פערלאנגען? קענסט זיין גאנץ זיכער אז קיין
 משרת מער וועסטו שוין נישט בארפין זיין, נור פון דעם וועלן מיר גאך
 צייט האבן געניג צוא רעדן, דער ווייל הער אויס וואס דוא בארפסט
 דאס גייטהיג וויסען, איך פאר דאך היינט מיט דיין הערר א וועק
 אפער נישט גאך סחורה קויפען וויא ער מיינט, נור איך זאל אים
 הארגעגן אויפן וועגן.

יאנקיל, פאר וואס ווילט איר אים הארגעגן?

באריס, איך וועל דיר איין אנדערס מאהל זאגן, דער ווייל הער אויס
 דאס דאזיגע. וועל איך אים פגעטן אז ער זאל דיר אויך

מיט

מיט געהומען אויף דער רייזע, פֿדי אז ווען איך וועל אים מיידטן,
זאלסטו באלד אהיים קומען אונ אן זאגן זיין ווייב אז גולגים האפן
אים געהארגעט נור דא דארפסט אפער וויסען מיט וואס פאר א מינע
דאס אן צו זאגן אז קינער זאל גיט פערשטיין אז מיר האפן אין דעם
אטהייל.

יאנקיל, דאס דארפט איר מיר שוין גיט לערנן, דער צו בין איך א גוטער
ארטיסט, איך קאן מיר אפ שפילען אזא ראליע אזוי ערינסט
אונ מיט אזוי פיר געוויין אז איסליכער זאל מיינען אז דאס איז מאקי
אזוי געשייהען וויא איך דער צייל.

בארים, אזוי מיין איך מאקי. אלזא בין איך שוין מיט דיר פארטיג?
יאנקיל, ביז איך ווער גיט וויסען וויפיל געלד איר גיבט מיר, זינען
מיר גאך גיט אין גאנצן פארטיג.

בארים, איך האב דאך דיר שוין פריער געזאגט אז איך וועל דיר
גיט אפיזשייען! (ער קוקט צום גלאזנים מיר) שא! מיר
דוכט אז זיין גייהען שוין! טרעט אפ פון מיר!

יאנקיל (רוקט זיך אפ פון באריסען צום זייטן מיר).

בארים (פלייגט שטיין מיטן פנים צום גלאזנים מיר, פון וו. גען
עס קומען אריין פריער יאזעף אונ דער גאך הדסה, דער
ערשטיר איז געקליידעט אין אלזאגין דאך אויף געשפילעט, עס זעהט
זיך ארויס אסאקוואיאזש, אונ דיא צווייטע איז אן געצויגען אין דיא
פאריגע קליידער)

ניינטער אויפטריט

יאזעף מיט הדסה אונד דיא פאריגע.

בארים (לויפט יאזעפין אקעגין נוא, זינען זיא שוין פערטיג הערר
ביינדהאלץ?)

הדסה (אלס יאזעף ענפערט באריסען זעצט זיא זיך אויף איר פאריגע
ארט).

יאזעף, יא איך בין שוין פערטיג דער משרת דארף מיר נור איין
פאקעווען מיינע זאכן (ער קוקט צו יאנקיל) וואס שטייט
גאר לידיג יאנקעל? זעהסט דאך אז איך האב קיין צייט גיט, גיין
אריין אין פארציממער אונ פאקעווע איין אין טשאמאדאן אלע זאכן

טײַנע וואס איך האב דארט אן געגרייט!
יאנקיל (קוקט אויף פאריסין, דער נאך געהט ער לאנגזאם צום
 גלאזונג טיר).

יאזעף (נעצט זיך געבין הדסה).
פאריס (נעצט זיך) הערט איר הער פיינהאלץ, איך וואלט אייך
 געראטען אז מיר זאלן מיט געהטן איינער דינער אויף אונזער
 רייזע, ווארין אונטער וועגנס איז זייער גוט אז מען האט א אייגענים
 דינער. פערשפארט מען זיך צו שאפן מיט פערעמדי, אונ פאר יעדער
 שקליחות זיין צאהלן.

יאזעף (מיט פערלעגענהייט) ווייס איך? מיר דוכט אז ער וועט אונז
 גאנץ איפריג זיין (צו הדסה) וויא זאגסטו הדסה?
הדסה, איך בין אויך פריי דעם מיינונג.

פאריס, נישט קשה, געמט אים מיט, וואס קאנין מיר צו אים דער
 לעגין? רייזע קאסטן וועט זיין אויף האלב פריי אונז,
 אונ ווייטער וועט ער דאך אונז דיא קעפניט אפ עסן, אויף זיין פרויט
 וועט ער פארדינען פריי אונז.

יאנקיל (נעהט צו צו יאזעפן, מיט א אונטער געלעגטן שמייכל)
 יא יא בעל הביתניו געמט מיר אויך מיט, איך בין נאך
 אויף מיין לעבן גיט געפארין אויף דעם באהן אט וועל איך מיר
 אביסעל דורך קאטייהען, אונ איר וועט זעהן אז איך וועל אייך צווא
 גיטן קומען אויפן וועג, איך זאל אזוי לעבן אז איך וועל אייך צווא
 גיטן קומען!...

יאזעף, דער ווייל מאך גור פארטיג מיין רייזע פעקיל, דער נאך
 וועלן מיר שוין זעהן.

יאנקיל, אבער, וועל איך מיר קאטייהען אויפן באהן?
יאזעף (שמייכלט, קוקט צו הדסה וויא זיא זיצט פערזארגט) וועסט
 זיך קאטייהען.

יאנקיל (לויפט לוסטיג צום גלאזונג טיר) אדאנק אייך מיין בעל
 הביתניו! (אב).

צעה נטער אויפטריוט

דיא פארניע אהן יאנקלין.

צאזעה (צו הדסה) וואס ויצטו אזוי פערטראכט מיינע טהייערי הדסה
הדסה (קוקט מיט רהמנות אויף יאזעפין) פאר וואס זאל איך גיט זיין
פערטראכט אז היינטיגען מארגען האט מיר גאטט צו געשיקט
פיל פון וואס צו טראכטן! איך שטעל מיר פאר אז מיט א האלבע
שעה שפעטער וועסטו שוין געבין מיר גיט זיין, דער לאקאמאטיף
וועט מיט דיר שגעלל פון דאנין אב לויפען, וועט דיר אויף גאנץ
ווייט פערטראגן פון מיר, א, ווען ער זאל דיר אויך איבער טראגן
איבער אלע געפעהרליכע וועגן וועלכע שטייהען דעם מענשן אין
וועג צום געפאהר, וואלט איך דאן פיל רהיגער זיין, נור ווער קאן
דאס מיר צו זאגן? (קוקט צו פאריסין).

פאריס (מיט פערדראס) איך קאן דאס איך זאגן מאדאסע אז אייערי
שרעק זינד גאר אומזיסטיגע, דער רייזענדער האט היינט
קיין שום סכנה פאר זיך, דען היינט איז גיט וויא א מאהל מען זאל
דארפן בלאנדזין דורך וועלדיר אונ דורך פוסטע וועגן וויא עס האלטן
זיך אויף מערדיר, היינט האבן מענשן ערפונדען א פאהן וואס דורך
אויס איז שוין יעדיר רייזענדער פערזיכערט מיט זיין לעבן אין וועג פאר
אלע געפארן אונ דרום האט איר גיט וואס זיך צוא שרעקן:

הדסה, פערצייען זיא הערר וואלדמאנן זיא פערשטייען מיר גיט, איך
רעד גיט פון זעלבע מערדער וואס דיא וועלט ווייסט פון
זייערי רציחות, גיין! פאר אזעלכע שרעק איך מיר גאר ווייניג, ווייל
זייא זענען גיט אלע מאהל אין שטאנד צוא צשטערען דעם מענשינס
פריד, דען גיט אויף תמיד עקסעסטרט זייער מערדעריא, עס איז
פאר האנדען א פראוואסודיע וואס לאקערט אויף זייא. זייא פאלץ
דאך ענדליך אריין אין זייער הענד אונ זייא משפטיין זייא נאך דעם
אמתיין זאקאן, גאר איך רייד פון דיא פאלשע מענשן, אט פאר זייא
דארף מען זיך היטען ווארין דאס פאלשקייט עקסעסטרט עווי, זיא
פאר קליידעט זיך אין א פרומען גארזשאסט אונ אינערליך ווערד
אויס געדיינקט דיא גרעסטע רציחות אויף אום שולדענע מענשן, אונ
ליידער קאן דאס קיינער גיט פאמערקן, אונ אזעלכע מענשן געפינען
מיר היינטיגע צייטען זייער פיהל, אט פאר זייא שרעק איך מיר!

אונ

אונ דרום מיין טייערער יאזעף דוא פארסט אין א פֿרעמדער שטאט
וואס דארטין וועסט דוא הייסען א עלענדער, למען השם זאלסט זיך
היטען פאר אזעלכע מענשן, אז איינער וועט מיט דיר וועלן מאכן
א בעקאנטשאפט זאלסט דוא נישט קוקען אויף זיין פרומען גארוזשנאסט
פריער זאלסט דוא אויס פארשטיין דיא אינערליכע פון זיין הערץ, אונ
אויב דוא באמערקסט אז דרינען ליגט א פערפעהאלטענע שגגה צוא
דיר, אנטלויף פאר אים יאזעף וויא מען אנטלויפט פאר גיפט פון
א שלאנג! ווייך פון זיינע טריט וויא מען ווייכט פון א פֿעסט! אונ
דאמאלס וועט ער דיר קיין מאהל קיין שלעכטס נישט קענען טהון!

יאזעף (קושט אירע האנד) אדאנק דיר מייןע מרייע פרוי פאר דיין
קעהרע!

בארים (שטייט אויף פון ארט בעווייזט אין דער זייט פערדראסענדע
גרימאסין מאכט א וועק מיט איין האנד וויא דיא זאך געפעלט
אים נישט, שפאצירט אום אין א זייט אהין אונ צוריק).

דוד וועלויל קומט אריין דורכין גלאונגים טיר חסידיש געקליידעט!

עלפטער אויפטריט

דוד וועלויל אונד דיא פאריגע.

דוד וועלויל (פלייפט שטיין געבין דער טיר, רייכט זיך דיא אויגען
מיט איין האנד אונד חליפעט).

הדסה (אלס זיא דער זעהט אים) א אגאסט! יאזעף זעה נור ווער
עס איז געקומען?

יאזעף (אלס ער קוקט זיך אום) דוד וועלויל!.. וואס טהוכטו דא?
קום נור אהער!

הדסה (רופט אים מיט איין האנד) קום אהער דוד וועלויל, וואס
ביזטו אזוי פערווייגט?

דוד וועלויל (גייהענד לאנגזאם צום טיש) דיא מוסע האט טיר נישט
געוואלט געבין קיין איבער פייסן, זיא זאגט אז איך
האב א געזונדטען ברודער, זאל איך צו אים געהן עסין! (ווייגט).

הדסה (ווישט אים אפ דיא טרערין) נוא דער פאר בארפסטו וויינען
גאריש קינד!

דוד וועלן זיך (קוקט אויף איר, ערײַט אויס מיט פֿעס) אזוי? איך
בין אַפֿער הונגעריג!..

הדסה, נוא וועסט דוא דא עסן, וואס איז דא פאר א אונגליק? (צוא יאזעפֿין) גיב אים יאזעף עטליכע קאפיקעס, לאז ער
דער ווייל זיך עפֿים קויפֿען אויף איפֿער בייסין ביז דער מיטטאג וועט
פארטיג ווערן, ארחמנות נעכט וואס דאס קינד שטייט אויס פון
זיין שטיף מוטער: שלאגט אים, הארגעט אים, גיבט אים קיין עסן
ניט און זיא בעריהמט זיך גאר אז זיא איז אפרומע יודענע, זיא
גיבט צדקה!..

דוד וועלן זיך (שטעלט זיך איר אגעגין) זאלט איר טאקי וויסען
שוועגערין אז זיא גיט צדקה! איך האב אליין געזעהען,
איך זאל אזוי זעהן משיחן פאר זיך!..

יאזעף (נעבט אים געלד) שטיל נאר מען פרעגט בייא דיר גיט, נא
דיר געלד, קויף זיך עסן און שיק א הער דעם טאטין!
דוד וועלן זיך (נעמט צוא דאס געלד, ווערד פרעהליך) אזי טאקי
א וואויעלער ברודער! וואס זאל איך מיר קויפֿען?
בייגער צוא קיבלעך?..

יאזעף (קוקט צו פאריסען וויא ער שפאצירט) קויף זיך וואס דוא
וילסט אבי דוא זאלסט גיט הונגעריג זיין.
הדסה, וואס טויר דיר דיא קיבלעך? קויף זיך פֿעסיר פֿרויט מיט
פוטער!

דוד וועלן זיך, אזוי? פוטער האב איך אפֿער פיינט! איך וועל מיר
קויפֿען פֿעסיר הערינג, יא שוועגערין?

יאזעף (קוקט צוא אים טערפֿליווע) זאל שוין זיין הערינג, נור געה
אויף גיך און שיק א הער דעם טאטין!

דוד וועלן זיך (לאזט זיך געהן צום גלאזני מיר, בלייבט אין מיטן
שטיין) און דיא מומע זאל איך טאקי אויך שיקען?

יאזעף, וועסט איר זאגן, און אז זיא וועט וועלן וועט זיא קומען
ווען גיט קען מען זיך אהן איר אויך פאנעהן.
דוד וועלן זיך (געהט אב).

הדסה (שטייט פאלד אויף, שרייט אים גאר) דוד וועלן זיך!
וועלן זיך!..

יאזעף, נוא וואס גאר דארפסטו אים?

הַדָּסָה (צוא גייהענדיג צום גלאזוני מיר) איך וועל אים און זאגן גייד
זאל גיט פאר געסין צום מיטטאג צוא קומען. (אב)

צוועלפטער אויפטריוט

דיא פאריגע אהן דוד וועלנולין מיט הַדָּסָה.

בָּאָרִים, מעצט זיך אויף זיין ערשטין אָרט) דאס איז אייער פֿרוּדער
דא גיוועזין הערר פיינהאלץ?

יאָזעף, (רוקט צוא זיין שטיל געפין אים) יא מיינער א פֿרוּדער אַגאטס

רחמנות וואס ער ליידעט געביך פון דער שטיף מוטער ווען

איר זאלט זיא אן קוקען הערר וואלדבאן אויף דעם וואלט איר געזאגט

אז זיא ווייזט אויס צו זיין איין פֿרוּדע יודענע, מיין פאטער האט איר

גענומען פאר א יחסנטע, זיא איז אַרבעט אַ מאכטער סגן האט זיא

געלויבט פאר אים אז זיא איז א גרויסע צדקניות, אונג אין אַהתן רעדט

זיא דאך שטענדיג גור מיט גאט, זאלט איר אפער הערין וואס זיא

האט אויף געטהון מיט מיין געלעערין פֿרוּדער, וואלט איר געזאגט אז

זיא דארף זיין א מערדערס אַ מאכטער, גישט קיין רבס!

בָּאָרִים, אַזעלכע מעשיות ליב איך שטענדיג צו הערין, דערציילט;

יאָזעף, איך האב גייהערט פון איינעם זייער א גלייכין פייטש ווארט,

ער האט געטייטשט, איידו מקומן של זבחים? איז וויא? אין

קדשי קדשים! דארטין וויא מען זעטעלט זיך פאר פאר גאנץ הייליג,

אט דארטין איז דאס אָרט פון שחיטה, אונג אזוי איז מיט מיין שטיף

מוטער, זיא האט אן געצויגען אויף זיך א פֿרוּדע אונג א הייליגע

מאסקע, אונג שעכט אונג שטיף קינדער וויא ווייט זיא קען, איך האב

געהאט אַעלטערין פֿרוּדער פון זיך, ער האט געהייסן מאיר, ער וואר

עלטער פון מיר מיט פינף יאהר, ער וואר א איידיל קינד מיט א מא

לאנט, וואר פֿעהיג צום בילדונג, מיין פאטיר האט דאס אים אפער

גיש געלויבט, האט ער דרום בשתיקה געלערענט, ער האט געהאט

אייניגע פֿעקאנטע סטודענטין וואס זיי פלעגין אים געפין אונטערזיכטען

אין דעם בילדונג, אונג אזוי איז פאר איבער געגאנגען פינף יאהר אונג

הט זיך בשתיקה אזוי ווייט דערלערנט אז אים איז מער גיש געבליבען

וויא צוא גנדיגען איין קורס אין מעדיצינסקע פאקולטעט אונג ווערין

דאקטאר, גאר אז דיא שלאנג איז אריין געקומען צוא אונג אין שטוב

וְעַתָּה מִיִּד אִיר בְּאֶד גְּרוֹיִם גְּעוּוֹאֲרִין אִין דִּיא אוֹיְפֶען, הָאָם זִיא אָן
 גְּעוּוֹיִפֶען זוכֶען מִיטֶלֶען ווִיא אַזוי אונז צוא פֿאַטֶערִין פֿון שְׂטוֹב אַיינְצִיג
 ווִיִּים, צום עֶרשְׁטִין הָאָם זִיא זיך גְּענוּמֶעז צוא מִיין עֶלְטֶערִין פֿרוּדֶער.
 זִיא הָאָם אִים נאָך גְּעשְׁפִירט אַלע מֶאָרְגֶען ווִיא אַהִין עֶר גְּעָהט, אונ
 הָאָם דְּעֶרשְׁפִירט אַז עֶר גְּעָהט נִיט ווִיא עֶר זאָגט אִין דְּעֶר הִיִּים, אִין
 יִשִּׁיבָה לְעֶרְנִין נָאר צוא אַ קִרִּיסְטִליכֶען סְטוּדֶענט אונ דֶּאָרְטִין לְעֶרִינט
 עֶר אִין דִּיא מְרִיפָה פֿסֶלִין, זִיא הָאָם זיך נָאר דְּעֶר פֿרִיִּיט אוֹיף דְּעֶר
 פֿשֶׁרָה מְצִיָּאָה, אִיז זִיא בְּאֶד גְּעֶלְאָפִין צום פֿאַטִיר אונ דָּאָם אִים דְּעֶר
 צִיִּילֶט, מִיין פֿאַטִיר הָאָם דָּאָם תְּחִילַת נִיט גְּעוּוֹאֲלֶט גְּלויבֶען, אִיז עֶר
 אַלִּיין אַהִין גְּעֶנְאָנְגִין אונ גְּעֶטְרַאפִין ווִיא מֶאִיר אִיז גִּיזְעֶסִין מִיט דָּעם
 שְׂטוּדֶענט צו זאָמִין אונ גְּעֶקֶעזִין אַ בּוּךְ. מִיין פֿאַטִיר אָדָם אַלֶט מֶאֱדִישְׁעֶר
 יוד מִיט אַ הִיִּסֶען פֿאַנאַטִיזם אִיז נָאר האָב מְעַנֵּשׁ גְּעוּוֹאֲרִין, דָּאָם
 דְּעֶר זְעֶהענְדִּיג, אִים הָאָם זיך גְּעוּדוּכט אַז דְּעֶר קִרִּיסט רֶעדט אִים דְּעֶר
 בִּיא אָן ווען עֶר קוקט מִיט אִים אַרִיין אִין בּוּךְ אַז עֶר זאל זיך מוֹיפֶען,
 אונ מֶאִיר עֶנְפֶּערט אִים אַז עֶר אִיז שוין סְאָגְלֶאסְנֶע אָט ווִיא ווִיִּיט
 דְּעֶר פֿאַנאַטִיזם קען פֿערפִירען דָּעם גֶּראַדִּין פֿערשְׂטאַנד פֿון מְעַנֵּשִׁין!
 דְּעֶר פֿאַטִיר הָאָם אִים גוט דוּרְךְ גְּעפֿאַטשט אונ דְּעֶר בִּיא אִים אוֹיף
 גוט אִוִּים גְּעמוּסֶערט אונ אִים אַהִיִּים גְּענוּמֶען. פֿון דְּעֶמְאָלס אָן אִיז
 שוין דְּעֶר פֿרוּדֶער מִינֶער פֿון שְׂטוֹב נִיט אַרוִיס גְּעֶנְאָנְגִין, אונ דָּאָם
 הָאָם דִּיא שְׂטִיף מוֹטֶער זייער גִּיקֶרענְקט וואַרִין זִיא הָאָם דָּאָךְ גְּעוּוֹאֲלֶט
 אִין גֶּאנְצִין אִים פֿטור ווערִין, הָאָם זִיא אוֹיף גְּעטאַהן נָאר אַ נִייעם
 פֿלאַן, זִיא הָאָם אַרִיין גְּעלִיגט אִין דִּיא שְׁבֶת־דִּינֶע הוּיזען פֿון מִיין
 פֿרוּדֶער אַ פֿעקִיל טאַפּאַק מִיט שוועפֿליך אונ שְׁבֶת אִין דְּעֶר פֿריא ווען
 מִיין פֿרוּדֶער הָאָם זיִיא גְּעוּוֹאֲלֶט גְּעסִין אָן טאַהן, הָאָם זִיא אַרִיין
 גְּעוּוֹפֶען דָּעם פֿאַטִיר אונ אִים גְּעוּוּיזען ווִיא עֶס לִיגֶען אִין דִּיא הוּיזען
 קעשענֶע דָּאָם פֿעקִיל טאַפּאַק מִיט דִּיא סִירְנִיקִליךְ, מִיין פֿאַטִיר הָאָם
 זיך אַזש בִּיִּים קאַפֿף גְּעריסֶען, עֶר הָאָם גִּירֶעכִינט ווִיא נִיט אַנְדֶּערש
 אַז עֶר רויכֶערֶכט פֿאַפִיראַסִין אום שְׁבֶת אונ דְּרִיפֶער אִיז שוין אוֹיף אִים
 צוא גְּלִיבֶען אַז עֶר וועט זיך אִין גְּעֶכֶּע צייטִין מוֹיפֶען, אונ פֿרי אִים
 נִיט דְּעֶר לֶאזִין צוא דָּעם, הָאָם עֶר גִּיפֶעסִין קָהֶל אַז זיִיא זאָלִין אִים אָפּ
 גְּעבִין פֿאַר אַ בְּאַלְדָּאָם, קָהֶל וואַלֶט אַייגענְטִליךְ פֿון אונז קיין מֶאָהֶל
 נִיט גְּענוּמֶען רֶעקרוּטֶען, ווייל זיִיא האָפִין פֿערשויגט מִיין פֿאַטִיר דָּען
 זיִיא פֿלֶעגִין זיך אָפּט זעהן מִיט אַ קערֶבִיל פֿון אִים, נָאר יעצט אַז עֶר
 בעט

בעט זיך אליין בייא זייא, האפין זייא מיין פרוידער מיט פריידען אויף
געחאפט, עס וואר דאמאלס גראדע דיא צייט פון רעקרוטסקע נאפאר
האפין זייא אים באלד אפ גיגעבין, אונ מיט א נאנצע פארטיע רעקרו-
טען האט מען אים ארויס געשיקט פון אונזער שטאדט, נאר ווייזן?
ווייסן מיר קיינער נישט! אונ אזוי איז שוין 10 יאהר אונעק אונ פון דעם
ארימען מאיר האפין מיר קיין שום נאכריכט נישט ער האלטן, דאס
איז דיא ערשטי פארפלוקטע פרוכט פון דער שטיף מוטער, נאכהער
האט זי זיך גענומען צוא מיר, האט מיך אויך געוואלט פטרין פון
טאמנים הויז, נאר עס איז איר נישט מער געראטן, זיא פלעגט מיר
אויך גאד שפירען מיינע מריט, אפער זיא האט גאר נישט דערשפירט,
איך האב געוויסט וויא אזוי פון איר זיך צוא היטען, אונ האב זיך צוא
ביסלעך געפילדעט נאר אויך בשתקא, נאר אז איך האב חתונה
געמאכט אונ בין געפליכען מיט מיין פרוי אויף קעסט בייא מיין פאטיר
האט דאס זיא זייער געקרינקט, האט זיא זיך אן געהויבען צוא קריגען
מיט מיין פרוי אונ פירען רכילות פון איר צום פאטיר, דאס האב איך
שוין נישט געקאנט פארטראגן, האב איך שוין געמוזט אפ טרעטן מיט
מיין פרוי אהער, יעצט רוקט זיא נאך נישט, אונ וויל נאך דעם
איינציגען פרוידער מיינעם אויך פאטערין פון שטוב! אט וויא עס גיט
זיך אויס אויף דער וועלט א מענטש מיט א טיראניש הערן אונ מיט
א פרומען נאריזשאסט! אויף מיין חבסה'ס הייד! (פון דער גלאונגיר
מיר קומט אריין שמואל זבח, נאך אים פראדיל, דער ערשטיר געהט
יודעש געקליידעט, האלט איין האנד אין בויז פון דער קאפאטע, דיא
צווייט געהט פערפוצט וויא א פוילעש ווייביל מיט אזיידן טיכל. אויף
דעם קאפ אונ פון אויבן א שאר):

דרייצענטער אויפטריוט

שמואל זבח מיט זיין פרוי אונד דיא פאריגע.

יאנעף (אלס ער זעהט דעם פאטיר אריין קומען לויפט ער אים אקעגן):
פראדיל (בלייבט שטיין אינטער איר מאגן):

באריס רוקט זיך אפ אן אזייט מיט זיין שטיל, טהומט אן זייט הייט.
בלייבט זיצען א פוס איבער א פוס אונ קוקט אויף דיא
פערזאנען.

יאָזעף (גיבט דעם פאטער דיא האנד) גוטען מארגן פאטער! זיין מיר מוחל וואס איך האב דיר מטרות געווען צווא מיר, מיר האט זיך געמאכט א פליצליכע רייזע אונ דארף שוין א וועק פארן, האב איך קיין צייט נישט גיקענט אפ שפארן אז איך זאל מיר מיט דיר געהן געזעגנען.

פראדיל (רוקט זיך ארויס פון אינטער איר מאנן, ווארפט אראפ דעם שאל פון קאפ אויף דיא אקסלען, שטעלט זיך געגן יאָזעף) נוא אונ מיר א גוטען מארגען ווילסט דוא שוין גאר נישט זאגן יוספיל?

יאָזעף (מיט א פאלשן שמייכל) הא? איר זינט אויך דא? א גוטן מארגען מומענז! פערצייהט, איך האב אייך נישט געמערקט... פראדיל (אונמוטהיג) אונדאי ווען איך זאל זיין ביין מוטר וואלסטו מיר באלד דערזעהן אונ קוים הייס איך שטיף מוטר ווילסטו זיך גאר נישט אום קוקען אויף מיר! האטש גאטט ווייס דעם אמת אז איך בין דיר טרייער וויא א אייגענע מוטער! נור גם זו למובה! א מענש דארף פאר אלס דינג דאנקן (קוקט ארויף) דעם וואס איך האב דיא הענד נישט געוואשן!

שמואל זרח (צו יאָזעף, וועהרענד ער געהט מיט אים צו, צום טיש) וויא אהין זשי פארסטו מיין קינד?

יאָזעף, איך האב געמאכט מיט דעם הערדן שותפת (צייגט אן אויף גאריסין) פארן מיר קיין ביאלאסטאק גאך געוואנד קויפען. שמואל זרח (פלייגט מיט אים שטיין געבין טיש) נוא זאל גאטט געבין אין א גוטער שעה (רייכט אים דיא האנד) פאר געזונטער הייט מיין קינד, גאטט זאל דיר שיקן זיין סלאף אויף דעם וועג, ער זאל דיר אהין פירען אונ צוריק ברענגן בשלום א היים. יאָזעף (געהט אים ארום קושט אים) פלייב געזונד פאטערשי, מיט געזונד זאלין מיר זיך טרעפן צוריק.

שמואל זרח (קושט אים אויף) אמן! וכן יהי רצון! (ער זעצט זיך אויף א שטיל) יאָזעף (גיבט פראדלען דיא האנד) פלייבט געזונד מומע! איך וועט דאך מסתמא אויך פרייהען מיר זעהען צוריק קומען בשלום? ..

פראדיל (מיט חניפה) סטאטש סטאטש! דארפסטו גאך פרעגן? איך וועל דאך פענט מאנצין פאר שבתה! ..

יאָזעף

יאָזעף, איך דאַנק דיך מױסעניו פֿאַר אײַער גוט האַרץ, איך וויל
אײַך פֿעטן אַ קלײַנ־גױט (געהט מיט איר צום טיש) איך
פֿאַר דאָ אַ וועק, אונדזער אײַז דאָ אַ עלענדע, האט נישט קיין
עלטערין קיין פֿריינד, דרום וײַט איר דער פֿריינד אירער, קומט אָפֿט
צו איר געוואר ווערן! (הדסה קומט אויף דיא לעצטע רײד וײַנע אַרײַן
דורכן גלאזונע טיר, פֿרייבט שטײן אין דער וײַט רעכטס, העכסט
אונמוטהיג).

פֿירצעהנטער אויפֿטריט

הדסה אונדז דיא פֿאַרײַנע.

פֿראַדיל (צוא יאָזעפֿין) סטאטש סטאטש! דוא דארפֿסט מיר נאָך
פֿעטן? איך האב דאס דיר שוין אַלײַן געוואלט זאגן! וויא
איז ויא ערגין? (ווא גיבט זיך אַ געשווינדען דרעה אום אויף אלע פֿיר
וײַטן אונדז ער זעהט הדסה ויא לויפט צוא איר צוא).

פֿראַדיל (גלעט הדסהן ביים קאפ) הערסטו הדסהלי אז יוספֿיל וועט
אנוועק פֿאַרן זאלסטו זיך גאר נישט זארגן, איך וועל צו דיר
קומען אלע טאג געוואר ווערן, דוא וועסט צו מיר אויך געהן אז דוא
וועסט ווערן, וועסט בײַא מיר לעזן דעם מנוכת המאור אונדז דעם צאָנה
וראָנה אונדז נאָך אנדער ספרים אַפֿי דוא זאלסט נישט אונמוטהיג זײַן,
יא הדסהלי?

הדסה (האלט אַראָפֿ געלאזן דיא אויגען, שווייגט).

פֿראַדיל (געהט פון איר וועק, צו יאָזעפֿין) וואס איז ויא גאר פֿרוג
יוסף? האסט זיך חלילה געקריגט מיט איר?
יאָזעף, בעהיטע גאט, מיר ווייסן דער פון נישט! (ער וויל געהן,
הדסה לויפט אים אַגעגין):

הדסה (צוא יאָזעפֿין) אַ מײַן טהײַעריר יאָזעף! דוא פֿאַרסט שוין אנוועק!

יאָזעף, יא מײַנע טהײַערסט איך פֿאַר שוין, נון זאג מיר וועסטו
פֿלײַגען רוהיג בײַא מײַן אַפֿ רײַזן פון דיר?

הדסה, איך זאג דיר דאס צו, אַבער מיט דעם פֿערדיג אז דוא
זאלסט מיר אַקע וואָך פֿריעף שרייבן!

יאָזעף, יעדער וואָך זאלסטו פון מיר פֿריעף האבן.

פֿראַדיל

פֿראדיל (וועצט זיך געבין מאַנק) נוא אינ מיר יוספיל וועסטו קיין
 בריעף גיט שרייבען גאר ?
 יאזעף (גענפערט איר גיט, רעדט צו הרסקה) וועסטו מיר בעלייטין
 אָדער מיר וועלין זיך דא שיידן ?
 הרסקה, אָך דאס ווארט שיידין פֿרענגט מיך אין שוידער! איך וועל
 זיך ליבערסט בעלייטין צום וואגזאל, ווארט נור אפאר
 מינוט נאך, איך וועל מיר געהן אן טרונ. (וויל געהן, בלייבט שטיין
 ווען בארים הייבט אן רעדן):
 בארים (אויף שטייהענר פון ארט, קוקט אויף זיין זיגער רעדט מיט
 פער בעהלמענים צארין) אָך יאזעף! נור פינף מינוטין בלייבט
 גו שוין צום אָפ רייזען! אום גאטעס ווילן לאמיר שוין געהן צום
 וואגזאל! ווארין מיר וועלין פארשפעטיגען דעם פאיער!
 יאזעף (צו הרסקה, געהט צו איר צו) הערר וואגזאל האט רעכט!
 פערצייט ליבע הרסקה, איך קאן מער קיין צייט גיט וויסען,
 מיר מוזן זיך דא געזעניגען!
 פֿראדיל (שטעלט זיך אויף) גישט קשה הרסקה, איך וועל אים געהן
 בעלייטין! (צום מאַנק) אונ דוא אויף שמואל זרח?
 שמואל זרח (שטעלט זיך אויף) שטאמט וויא דען? איך בין דאך
 דרויף א הער געקומען!
 יאזעף (רייכט הרסקה זיין האנט, זיא האפט זיא מיט היץ, לעגט זיא
 צו, צו אירען הערצין).
 בארים (קוקט פון ווייטן אויף דעם, בעווייזט אין דער זייט צארענר,
 גריסאסין).
 הרסקה (לאזט אָפ דיא האנד, האפט יאזעפין ארום, ביידע צו קושען
 זיך נאכהער טרעט יעדעריר פון זייא אָפ אויף אפאר שפאן,
 רייכין זיך איינער דעם אנדערין דיא הענר).
 הרסקה (גייגט זיך צו אים, שרייט אויס) פאר געזונד מיין טהייעריר!
 פאר געזונד מיין אללער ליבענער!
 יאזעף (גייגט זיך אויף) בלייב געזונד טהייערסטע פייגע, ארזע!
 הרסקה, צום ווידער זעהן!
 יאזעף, געבע גאטט! (לאזן זיך אָפ דיא הענר).
 בארים (געהט צו, צו הרסקה, גיבט איר זיין האנד) ארזע! בלייבט
 געזונד

געוונד! הרסה, פארט געוונדער הייט! (פארים געהט אפ דורכן גלאזונים טיר. נאך אים: יאזעף, שמואל זרח אונד פראדיל).

פינפצעהנצער אויפטריט

הרסה זעלבסט.

הרסה (אלס אלע זענען וועק געגאנגן, שטייט זיא אפאר זעקונדען אונ קוקט צו דער טיר, נאכהער זעצט זיא זיך אויף א שמוהל וועלכע שטייט געגן פובליקום, קוקט זיך אום אויף אלע פיר זייטן פון שטוב מיט העכסט אונמוטהיגע פליקען).

הרסה (נאך א לאנגע פויזע) אללע זענען א וועק געגאנגן, נור איך בין געבליבען! (פויזע) גאטט! וויא שרעקליך מיינע גלידער שוידערין! וויא האסטיג מיינ הערן אין מיר קלאפט! (לעגט דיא האנד צום הערצין) אך הערן מיינס! ווארום קלאפטו אזוי שטארק!.. ווער האט דען דיר געשטערט דיין רוח?.. פארים?!. א ער איז שרעקליך קאלט! ער שפירט נישט דיא ליידן פון פאמיליען שיידונג! זאגאר מיינ לעצטן פערגעניגען האט ער פון מיר גערויפט! האט נישט געלאזן מיר מיין יאזעפין געלייטן! (פויזע) נור גיין! דאס וועל איך אים נישט נאך געבין! (שטעלט זיך אויף) איך לויף צום וואגנאל וויא אזוי איך געה! פידייכט נאך יאזעפין טרעפין! וועל נאך קושין ניין ליפען געזיכט! וועל נאך הערין זיינע זאנפטע ווארטן! (לאזט זיך לויפן צום גלאזונע טיר) איך לויף!...

דער פארהאנג לאזט זיך שטעלל העראפ.

צווייטער אקט

בייא דיזען אקט שפילען אלע פערזאנען זייערי ראליען אויסער פראדלן אונד דעם דאקטאר מיט ניין דענשטשיק).

דער ערשטיר האלב פון דער אקט געשיהט אין ביליוויזשער וואלד געבין ביאלאסטאק, אונד דער צווייטער בייא הרסה, דיא צייט פון דעם אקט איז: אין סארנען שטונדע.

ס צ ע נ ע

נא וואלד פון דרייא זייטן גרויסע געדיכטע בוימער, אין דער מיט
א אויס געטריטענער וועג פון גראז, פון דיא בוימער וועלכע זענען
געזין פובליקום קומען ארויס באריס מיט יאנקלען, געקליידעט וויא
אין ערשטין אקט.

ערשטער אויפטריוט

באריס אונד יאנקעל

באריס (שטעלט זיך מיט אים אפ געפין א בויס) איך פארשטעה דיר
ניט יאנקיל, דער גוטע יאהר זאל דיר וויסען וואס דוא
האסט געמיינט דער מיט! נאך אמאהל; איך רעד גאנץ גוט אפ מיט
דיר איי פריסק אז איך פאר אוועק מיט אים אויף דעם אופן אז איך
זאל אים טיידטין אונד צום סוף אז איך האב שוין פארטיג געמאכט דעם
טויזנט פאר אים האב אריין געשיט סם אין זיין גלאז משהע ער זאל זיין
אויס טרינקען קומסטו גאר אונטער פליצלונג אונד קערסט איבער דיא
גלאז משהע! איך פאר שטעה דאך אז דוא האסט דאס אימוסטין געטוהן
אונד וואס זאל דאס פערדייטין הא?

יאנקיל (שטעלט זיך געגין אים) האט מיר קיין פעראיבעל ניט מין
הערד, איר האט קיין שכל ניט! איר וואלט יאזעפין טיידטין
אויף אזא אופן אז מיר ביידע זאלין אוועק געהן דער נאך אויף
קאטארזשנע ארבייט! בארעכנט גור וואס איר האט דא געוואלט
טהון! איר האט געוואלט יאזעפין פערסטין, גור וואס וואלט געווען
אז ווען ער וועט דער פילען דעם סם אין זיך, וואלט ער דאך אן הייבן
צו שרייען אז גור מיר האבין דאס געטהון ווארין אחוץ אונז איז דאך
קינער גיטא אין דעם גומער, וואלטין אויף זיין געשריין אן געלאפן
באלד דער בעל הבית פון דעם האטעל מיט אלע זיינע משרתים אונד
אונז איבער געענפערט דער פאליצייא, וואס זשי וואכטין מיר געפועלט!
יאזעף וואלט געוונד געווארין אונד מיר וואלטין אוועק געהן אויף
קאטארזשנע ארבייט! גור פרגע איך איך, איז גלייך אייער פלאן?
באריס, גור זאג זשי דוא א געסערין פלאן?

יאנקיל, איך האב א אויס געצייכענט פלאן, אפער איך וועל אים
איך גיט זאגן ביז איך וועל וויסען וויפיל געלד איך האב
בייא אייך! (שטעלט זיך ריז דעם מיט אים).

בארים (דרעהט זיך אויס מיטן פנים צו אים) וואס זשי האסטו דא גיט
צו וויסען? איך האב זיך דיר איין מאהל געזאגט אז איך וועל
דיך גיט אפזשייען!

יאנקיל דאס געהט גיט, איך מוז וויסען אימערנא וויפיל געלד איר
גיט מיר!

בארים, נוא דוא האסט בייא מיר הונדערט רוביל!

יאנקיל (דרעהט זיך פון אים וועק) פאר הונדערט רוביל לאז איך
מיין בעל הבית גיט הארגענין

בארים, נארישער מענטש! וויפיל יאהרין דארפסטו בייא אים דינען
ביז דוא וועסט צו גויף קלויפן הונדערט רוביל?

יאנקיל (שטעלט זיך ריאדעם מיט אים) דער פאר וועל איך אפער
גיט הייסען קיין מערדיר! בארים (מיט פערס) וואס זשי, האסט
שוין אפער חרטה?

יאנקיל, חרטה האב איך גיט, נור איך האלט פון דעם ווערטיל!
עס איך חזיר זאל איך עסין, עס זאל מיר אןש רינען פון מויל!...

בארים (מיט פערטאכטונג) וויפיל זשי ווילסטו?

יאנקיל, גיט מער וויא פינף הונדערט רוביל!

בארים (טראכט וועניג) טשארט וואזמיא! אז מען דארף דעם גנב
שניידט מען אים פון דער תלכה, אז איך האב מיך שוין אויף

דיר אזוי פיל פערטרויעט, קאן איך דיר שוין גיט אפ לאזן עס בלייבט
אויף דינע רייד, יעצט זאג מיר דיין פלאן וויא אזוי אים צו טיידטין:

יאנקיל, מיין פלאן איז א אויס געצייכעטער, ער וועט אייך געפאלן
אונ מיר וועלין אים אנדאי אויס פירען, נור גיבט מיר פריער

דאס געלד!

בארים, גיין, געלד וועל איך דיר אנדערש גיט געבן וויא אויף דיא
דאזיגע פונקטין, ווילסטו בעשטיין איז גוט, ווען גיט דארף

מען גיט, הונדערט רוביל געב איך דיר אז איך וועל אים הארגענין.

הונדערט רוביל ווען דוא וועסט הדסהן אן זאגן פון זיין מוידט, אונ
דיא לעצטי 300 רוביל וועל איך דיר געבן אז איך וועל הערין פון הערשן

אז זיא געהמט מיך פאר אמאן.

יאנקיל (מיט א שמייל) אס אדא ליגט דער הונד בעגראפין! אצונד ווייס איך שוין פאר וואס איהר ווילט יאזעפין הארגענין! אייך האט פארשטעקט זיין פרוי! חזקעבין, איר האט גיט קיין מיאוסין גוסט, איר ווייסט וואס שיין איז!...

בארים לעגות אן דער זייט, ווארין דיא צייט איז קורץ, נאג סיד שוין בעשטעהסטו דרויף צו גיין?

יאנקיל, איך באשטעה דרויף, נור וואס וועל איך אפער טהון אז הדסה וועט זאגן אז זיא וויל אייך גיט? פלייב איך דאך נור ביא 200 רובל, וואס זשי וועט דא מיר ארויס קומען? אין איין האלב יאהר ווערן זיא ביא מיר צו קראכין, אונג איך וועל דארפן ווידער זיין א משגת!

בארים, דאס וועט זיא גיט זאגן, איר גויט וועט איהר צווינגען אז זיא זאל מיט מיר חתונה האבן, ווארין זיא האט דאך קיין קינדער מיט יאזעפין, וועט זיא דאך דארפן געהטן חליצה ביים ברודר זינגעס....

יאנקיל (פערחאפט) איך פערשטעה וואס איר ווילט זאגן, דער ברודער איז דאך אפער א לעקיש, ער קען איר געבן די חליצה פאר א גלעט אין פעקיל, ער וועט זיך מישב זיין אז זיא קאסט אים קיין געלד גיט מעג ער זיא אפ געבן אהן געלד:

בארים, דער פאר זארג דיך גיט, ער אליין איז אפילו וויא דא זאגסט א לעקיש, דער פאר האט ער אפער א קלוגע שטיפמוטער, אונג זיא וועט אים ארויס לערנין וויא אזוי צו באגעהן זיך מיט דער חליצה, אונג דאמאלס פלייבט דאך הדסה פלוט ארעס, אונג קיין פריינד האט זיא גיט זיין זאלין איר העקפין, וועט זיא מיט ביידע הענד אין מי זיך אן חאפן, וויא זאגסטו? גיט אזוי הא?

יאנקיל, איר האט קעכט, נוא אצונד הערט אים מיין פלאן, אונג קלאפט מיר אין פלייצע, בראווא, פאר מיין קלוגען קאפ איר געהט אצונד א היים, אונג רופט יאזעפין ער זאל מיט אייך געהן שפאצירען א ביסעל אין וואלד, ער וועט דאס אייך גיט אפ זאגן, ווארין ער, אויף שפאצירען געהן אין מארגענס איז איין אחאטניק, ער זאגט אז דאמאלס איז דיא רופט פריש אונג געזונד צום מענשין, נור פריער זאלט איר אן גרייטן אין קעשעני א אן געקאדעניס רעוואלווער אז איר וועט מיט אים אריין קומען אין וואקד זאלט איר אים אן

הובעו

היינען אפ צו לויפן דעם שיינעם געזונד, און ער האט דאס זייער
ליעב צו הערן נאך דעם זאלט איר אים איבער לאזן אליינאויף א פאר
מינוטין דא שטיין מיט דעם אויס רייד; אז איר וועט אויף זוכן דאס
אָרט פון דיא פייגלען נעסטין, ווארין ער האט זייער ליעב דרויף צו
קוקען וויא דיא פייגלען גערנין זייערי קליינע פייגעלאך פליהען, און
איך וועל דער ווייל צו אים אונטער קומען, און מיט אים זיך פארעדן
גאנץ געשמאק, דאמאלס זאלט איר אונטער לויפן צו אים פון
אינטען און אויף אים אויס שיסען, וועט ער פאלן טויט קיינער וועט
גאר נישט וויסען, און מיר וועלן אהיים קומען אין אונזער האטעל און
פאר נעהמין דיא זאכן אונזער, און גאנץ שטיל אהיים פארין! נוא
וואס זאגט איר אויף דעם פלאן, איז ער נישט בעסיר וויא אייעריר?

גארים (שמיילט) איך האב זיך גאר נישט געריכט אויף דיר אז דוא
זאלסט האבן אזוי פיל שכל! (קלאפט אים אין פלייצע
מאלאדיען יאנקיל) האסט שוין דיא ווערטה דיא עטליכע הונדערטערס!
(קוקט אויף זיין זינגער) א שוין שפעט! מיר האבן זיך דא זייער לאנג
פער זאמט, און עס קאן זיין אז יאזעף איז שוין אפשר אוועק געגאנגן,
דא פלייצען מיר גאר אויס גישטעלט ווארין אין צווייא שעה ארום
פארט אוועק דער פאיער קיין ביאלאסטאק, און דארטין וועט אונז
שוין שווער זיין אויס צו פירען דעם פלאן, אלזא פלייב דוא דא איבער,
את איך לויף שוין צו אים, אויב איך וועל אים גאך אין דער היים
טרעפן, ברענג איך אים באלד אהער! (אב).

צווייטער אויפטריט

יאנקיל זעלבסט.

יאנקיל (שפאצירט לאנגזאם איבער דער סצענע) אויף אלס דינג
קומט א צייט! איך האב געמיינט אז איך וועל שוין ביז אין
טויט דארפן זיין א משרת, אז א גראביר יונג בין איך, קיין סלאבה
קען איך נישט, גנביגען האב איך מורא צו געהן, זינד מען האט מיר
דאמאלס אן געקלאפט דיא זייטן, האב איך גירעכנט אז איך פלייב
שוין איין עוויגער משרת, איז אפער דיא צייט אויף מיר געקומען
און מיר אויף גירעכט! (פלייפט שטיין מיטן פנים צום פובליקום)
איי, וויא אזוי אויף גירעכט? דורך מיין בער הבית טויט! נוא

וואס

וואס איז דא פאר איין אונגליק ? צו פאסירט זיך דען נישט דיא גאנצע
וועלט אזוי ? איינער ווערד רייך, ווייל דער אנדערער איז געווארן
ארעם; איינער לעבט, ווייל דער אנדערער שטארבט, אונדווען עס זאל
זיך אזוי נישט פאסירען וואלט דאך גאר דיא וועלט קיין קיום נישט
געהאט! מענטשן וואלט געווען אזוי פיר וויא פליגען, אז איינער אויף
דעם אנדערין וואלט געקראכין אויס ענגשאפט, אונד אדע וואלטין
אין דיא גאסין געפאלן פאר הונגער! דער וואס מאכט טרומפס
וואלט נישט געהאט וועהמין זיין צו פערקויפען, דער קברות יוד
וואלט נישט געהאט וועהמין צו היטען, אדער ביין וועהמין דיא
תברכים אפ צו רייסען, דער רייכער בן יחיד וואלט פערשפארט,
גאט געטין אויף זיין פאטירס טוידט, חברה מאלאצעס וואלטין אין
דיא קאפאקין אויף עביג אנשלאפן געווארן אונד נישט געהאט וועהמין
צו געגראבן, חברה קדישה וואלטין געמוזט דעם שווארצן בוך
פארברענין, מקבלים וואלטין פערטשאדעט געווארן אין קלויז ביים
אויבן אונד קיינער וואלט זיין נישט געקומען רופען טשניות צו לערנען,
הפלל, די וועלט וואלט ביין וועלט נישט גוועזן אונד די מענטשן נישט! גאט
האט אזוי געמאכט אז איינער זאל שטארבן, כדי דער אנדערער זאל
קענען לעבן, נור וויא אזוי שטארבן? צו מיט א צייט, צו אהן א צייט?
דאס איז אלעס איינס! אבי ער רוימט אפ דעם וועג כדי דער אנדערער
זאל קענען לעשין! (פויזע, שפארט זיך צו געבן א בוים) איך טהוא
אפירט נישט פינקטליך וויא איך רעד דא יאזעף רוימט דאך פאר מיר
נישט אפ דעם וועג, איך רוימט דאך מיר אליין אפ דען דורך מיר שטארבט
ער, נון וואס וועט זיין אז שפעטער וועט קומען איין אנדערער אונד וועט
מיך הארגענין כדי ער זאל פאר זיך אפ רוימט דעם וועג? (א קורצע
פויזע, שפאצירט) נור טשארט וואזמא! דרויף דארף איך נישט קלערן!
מחמת דער פיש אין וואסער פרעגט זיך דען דאמאלס ווען ער שלינגט
איין אנדער פיש, אז שפעטער וועט אפער איין אנדער פיש אים איין
שלינגען? גיין! ער דארף גאר דרויף נישט קלערן, גער חייסט וואויל
אז ער איז הונגער גאר דארף ער זוכן דורך וועהמין זיין הונגער צו
שטילען. איך בין ארעם אונד גוט אויף צרות דארף איך מיך זעהען צו
העלפן, אונד ווען איך קאן פון זיך אליין נישט געהאלפן ווערן, דארף
איך דאס זוכן פון איין אנדערין געהאלפן צו ווערן, ווען נישט מיט זיין
קעבן, איז אויך נישט קשה מיט זיין טוידט! (פלייבט שטיין מיטין

פנים צום וואלד, פון אונטער דער סצענע הערט זיך יאזעפס שטימע מיט פאלגענדע ווערטער: "אך וואס פאר א שיינער וואלד!" יאנקיל קערט זיך אום מיטן פנים צום פופליקום, רעדט ארויס גיך דיא פאלגענדע ווערטער: דער פויגעל איז שוין אין שטייג! אונד לויפט זינגעלל אונטעק אין דער לינקער זייט צו דיא בוימער אונד געהט אפ פון דער סצענע (פון דיא בוימער וועלכע זענען געגין פופליקום, קומען ארויס באריס מיט יאזעפין געארעמט, דער ערשטיר געהט אן געטהון זיין ראק אונד האלט אין קעשעני א אן געלאדענים רעוואלוער, אונד דער צווייטער האלט זיין ראק אויף איין האנד).

דריטער אויפטריט

באריס אונד יאזעף.

באריס (געהט מיט אים לאנגזאם צום פופליקום בייא דער רעכטיר זייט) איך האב איך געזאגט הערר פיינהאלץ אז דער וואלד איז אונד צום פערואנדערס ווערט (ווייזט מיט דער האנד אן צו דער רעכטיר זייט צו דיא בוימער) פערטראכט נור זיינע הויכע בוימער וויא גרויס וויא זענען, אונד דיא גרינע פלעטער פון זייא, וויא שוין וויא קליידען דיא בוימער היינט דעם זיסען האראמאט וואס יעדער פלעטעלי גיבט פון זיך ארויס, עס דערקוויקט פשוט אלע אברים פון מענשין! וויא זאגט איר יאזעף? (שטעלן זיך אפ מיט דיא פענימער צום רעכטין זייט).

יאזעף, יא עס איז ווירקליך אזוי וויא איר זאגט הערר וואלדמאן! אונד איך דאנק איך זעהר פיר דעם פערגעניגען וואס איר האט מיר פערשאפט, מיר צו רופען מיט איך שפאצירען, איך שפיר מיר דא אזוי גליקליך, וויא איך וואלט זיין אין אגן עדן!.

באריס (דרעהט זיך מיט אים אויס אגעגין פופליקום, שטייט מיט אים) דאס איז נאך גאר ניט, איך וועל איך נאך פירען צו דעם ארט וויא דיא יענערס געהען אויף פאליוואניע, אט דארטין וועט איר ערשט פון אייער פערגעניגען וויסען! איר וועט זעהן פיר פייגלען געסטין מיט גרויסע אונד קלייניטשקע פייגליך, וויא צוקער זיס וויא זינגען זייערע מארגען לידער, וויא וואנדער פאר, דיא מוטערס זייערע לערנען זייא פליהען, דארטין וועט איר פערטראכטין דיא פארפארענע קראפט פון

פון דער פארזעהונג אין דער נאטור, מיט איינעם ווארט: אז איר וועט דארטין זיין וועט איר גאר אליין נישט וויסען אויף וועלכע וועלט איר זענט: צו אויף דעם הימעלשין פארארזי, אדער אין דעם ערדישען יאזעף (געהט מיט אים) וויא ווייט איז צו דעם ארט?

בארים (שטעלט מיט אים זיך אפ) נישט זייער ווייט, איך האב אפילו געוויסט דעם וועג אהין, נור איך האב אים שוין יעצט גאנץ פארגעסן, ווארין שוין צווייא יאהר אז איך בין אין דעם וואלד נישט געווען, פריער ווען איך האב אין ביאלאסאטאק געוואוינט פלעג איך במעט אדע טאג דא אין וואלד שפאצירען, שטייט דא אפאר טינוט הערר פיינהאלץ, וועל איך געהן אויף זוכען יענעם ארט וואס איך האב אייך געזאגט (מאכט זיך לויז פון זיינע ארעם).

יאזעף (האלט אים לויז פארין האנד) צו וואס? חלעבין אז איך האב נישט פערדינט איר זאלט זיך וועגן מיר בעמיהען!

בארים (דרעהט זיך פון אים אוועק, מיטן פנים צום וואלד) בייא מיר הייסט דאס נישט קיין טיה, אין געגענטהייל: איך האב דיא גרעסטי הנאה אז איך פערשאף אפערגעניגען (ער געהט צו דעם ארט פון וועלכין ער איז מיט יאזעפין אן געקומען, געהט זיך רעכטס געהט אב).

יאזעף (בלייבט שטיין גאנץ נאדענט צום פופליקום געבין א בוים מיטן געזיכט צום לינקער זייט).

יאנקיל קומט ארויס פון לינקער זייט.

פירדמער אויפטריוט

יאזעף אונד יאנקיל

יאנקיל (לאזט זיך געהן גלייך צו יאזעפין).

יאזעף (דער זעהט אים, שטייבעלט) דוא ביזט אויך דא יאנקיל?

יאנקיל (קומט צו אים צו) וואס דען מיינט איר? יאנקיל וועט נישט געהן אן קוקען אזא וואלד? . (שטעלט זיך געגין אים).

יאזעף (שטייבילט) ער געפעהלט דיר שטארק דער וואלד?

יאנקיל, אהא! נאך וויא אזוי ערגעפעלט מיר! איך זאל קענען וואלט איך אים אזש איין געשלינגען פאר ליבשאפט!

יאזעף

יאזעף (רייכט אפ א צווייגל פון א בוים, ווייזט אים) בעמראכט נור יאנקיל דיא גרינע פלעטיר מיט זייערי שיינע קווייטן פון דעם צווייגל! וויא קונסטליך דיא גאטור האט דאס ארויס גיגעפן! וויא רייצענד זייא שיינען! וויא ליבהאפט זייא שמעקן! וויא שוין יעדער פלעטעלע איז אויס געשניטען! א מייסטער ווערק פון גאט! (ער שמעקט דאס).

יאנקיל (שמעלט עטליכע לאנגזאמע טריט, פלייכט שטיין אין מיטן דער סצענע מיטן געזיכט צום פובליקום, אונ קוקט צום לינקער זייט).

יאזעף (געהט צו אים צו, ווייזט אים דאס צווייגל) קוק צו דעם צווייגלע יאנקיל, אט זעה: איך האב דאס אפ געריסען, זאל זיך צום ביישפיל אונטער געהמין א מענש וועלכער זאל דאס קאנען צו ריק זעצן אויף דעם פארניגען ארט? אונ עס זאל ווייטער פליהען? גיין; דאס קאן קיינער שוין נישט! (פארים קוקט ארויס פון דיא בוימער וועלכע זענען אינטער יאזעפן מיט א רעוואליווער אין האנט).

פינפטער אויפטריט

פארים אונד דיא פארניגע.

פארים (רוקט זיך גאהענטער צו צו יאזעפן).

יאנקיל (קוקט פגניכע זיך אים ארונטער, רוקט זיך אפ פון יאזעפן). **יאזעף** (שטייט גלייך מיטן פנים צום פובליקום, הייכט דיא אויגען ארויף): א אללמעכטיגער גאט! אללמעכט אונד פערפארען זינד דייע ווערק! קיין מענשליכער שכל איז נישט אין שטאנד דאס מינדעסט פון זייא צו ערקלערען מיט דעם גרונד. קיין מענשליכע האנד גיכט, וועלכע זאל אין שטאנד זיין דאס קלענסטע פון דייע ווערק גאד צו טהון! (קוקט אויף דעם צווייגל) פארים (שמעלט זיך אויף אונ ארט וואס דער פובליקום זעהט אים זילט מיט זיין רעוואליווער צו יאזעפן).

יאזעף (שמעקט דאס צווייגל) איך דאנק דיר ליעבע זיסע גאטור גאטס! וואס דוא פליהעסט אויף, אלע גרעזן, גיכט ארויס

פערשיעדענע געוויקסע פרי צו ערקלערען דיא געזעס פון מענשן, אונ פרי (אויף דיזע רייד שיסט פארים אויף אים אונ ווערד פערשווינדען

פֿערשױנדען) צו אים לײטערין דיא (ער פאלט מיטן קאפ צום
וואלד, שרייט מיט א שטערבענדין קול :) רעט . . . טעט ! . . . פֿער . . .
בייא ! (פלייבט שטיל) .

יאנקיל (לויפט צו אים צו חאפט דעם ראק זיינעם פון דער ערד אונ
לויפט אַב) .

יאזעף (שנואד) איך . . . געה . . . אים ! . . . (א פארהאנג לאזט זיך
אראפ מיט טירען, עס ווערד פארנעשטעלט א קארידאר
בין הדסהס וואוינונג, אויף ביידע זייטן צווייא טירען, פון רעכטס
קומען אן מלכה מיט הדסה, דיא ערשטי, געקליידעט וויא אין ערשטן
אקט נור מיט א שאלעכיל אויף דעם קאפ, אונ דיא צווייטע געהט אין
א שווארץ זידין קלייד, דעם קאפ פארקעמט) .

זעכסטער אויפטרײט

מלכה אונד הדסה .

הדסה (אלס זיא קומט מיט איר אריין) אזוי, ביזטו אויך ליידע
געקומען פון פאסט? (פלייבט מיט איר שטיין צום רעכטי צייט) .

מלכה, ליידער, יא !

הדסה (פרעכט מיט דיא הענד) עס איז מיר זייער שלעכט ! איך געה
אים פאר יסורים ! פרענג חאטש אריין א פֿענקיל איך זאל
מיד זעצן !

מלכה (געהט אַב פון רעכטיר זייט) .

זיבענטער אויפטרײט

הדסה זעלבסט .

הדסה (פלייבט שטיין געגין פובליקום געבין וואנד, דיא הענד
פארקעמט, איינע אויף דיא אנדער אראפ געלאזן, שווייגט
א פאר זעקונדען) שוין צווייא וואכין אז יאזעף איז אוועק געפארן .
צווייא וואכין ! אונ איך האב נאך גיט איין פריעה פון אים ערהאלטן
(הייבט מיט דיא אקסלען) איך ווייס גאר גיט וואס צו טראכטן דעריפֿער !
(קוקט ארויף) גאטט ! זאל יאזעף אין מיר זיך אזוי פֿערגעסן ? (קוקט
אראפ, דרייהט מיטן קאפ אויף גיין) א גיין ! דאס קאן גיט זיין !

מיין

מיין מאַן קאן אן מיר נישט פאַרגעסן, ער ווייסט אין וועלכע לאַגע ער
האט מיך געלאזן, אז אַהן אים בין איך עלענדר! אונדז דעריבער, וויא
ער זאל קיין צייט נישט האבן, דארף ער מיר אָפּפערן איינצע זעקונדען
אויף אַ פֿרייער מיר שרייבען, (פּויע שאַקעלט מיטן קאפּ וויא מען
פֿעקלאַנט איינעם) אַיאַוער, יאַוער! האַסט מיר צו געזאָגט: אין דער
צייט שוין צוויי פֿריפֿע צו האבן פון דיר, אונדז צום סוף האב איך
קיין איין פֿרייער אויף נישט! וואס זאל דאס פֿעדרייטן יאַוער? ווארום
שרייבסטו מיר נישט? צו ביזטו נישט הלילה קראַנק? (מיט שוידער)
אַ גאטט! מיין יאַוער איז אַנדאָי קראַנק אונדז איך ווייס דער פון נישט?
מיין איינצעלנדער פֿריינד אויף דער וועלט ליגט פֿערמוטליך אויף
קראַנקן פֿעט אונדז איך בין אַזוי ווייט פון אים? (קורצע פּויע) אַ!
מעכטי איך פֿליהען קאנען, העמטע איך דאך אין איינער מינוט זיך
עקונדיגט וואס ער טהוט! (רוהיגער) אָבער גיין! נישט מיר מענשן
זענען ווערטה אַזא טהייער אייגענשאפט צו פֿעזיצען! נישט צו אונדז איז
גיגעבן געווארן דיא פֿליגלען, אַגשטאט זיין, האבן מיר הענד מיט
וועלכע מיר טהוען זיך ביינעם איינער דעם אַנדערן, אונדז ווער ווייס
וועלכעס בייז דיא מענשליכע הענד האבן מיין יאַוער פֿערשאפט?
פאר דעם געדאנק האב איך מיך פֿריער געשראקען, אונדז יעצט ציטטער
איך פאר אים! הלואי, אז דיא שרעקן אונדז ציטטערן מיינע זאלין
זיין אומזיסטיגע! (פּויע, קוקט פֿאנאסטעש) יא איך האב געזינדענט
פֿריער וואס מיין מאַן פֿערדינט קיין געלד נישט, וואס מיר דארפן
לעבן פון גרייטן קאפיטאל, אַ איך וואלט יעצט שוין צו פֿרידען
זיין, אַ טרוקען שטיקעל פֿרויט צו עסן, אַבי מיין יאַוער זאל זיין געבן
מיר! דען וואס נוצט מיר מיין גוטס, אז מיין דערץ איז מיט שמערצן
פול! מיינע אויגען אין טרערן פֿער באַדין! אונדז מיין קאפּ איז פול
מיט שרעקליכע וויסמע געדאנקען! (מלכה קומט אַריין דורך דער
דעכטער זייטן מיר, אַהן דעם שאלביד, מיט אַ פֿענקיל אין האַנד).

אַכטער אויפֿטריט

מלכה אונדז דיא פֿאריגע פֿערזאן.

מלכה (שטעלט דאס פֿענקעל געבן הדסה).

הדסה (זעצט זיך דרויף, האלט אַראפּ געלאזן דעם קאפּ).

מלכה

מלכה (שטעלט זיך געפין איר) חלעפין מאדאם אז איר האט אייך גאר נישט וואס צו זארגען, מיט דעם הערר איז חלילה קיין בייזעס געשיהען, דאס איז נישט אנדערש וויא זייערען געווען שטארק פערמאגין אין ווערע גישעפטן בשעת זייער האפן צו אייך א בריעף געשריבען, האפן זייער פארגעסן צו צו קלעבען א מארקא צום קאנווערט, האפן דאס אזוי אריין געווארפן אין פאסט קעסטל אונדז דא פאסט האט עס אפ גישטעלט דורך דעם.

הדסה, איר וואס דאס רעדט! ווען איך זאל שוין גלויבען אז עס איז אזוי געשעהען, קען דאך א מענטש נור זיין בייא איין בריעף, אבער נישט אויך ביים צווייטן וואס האט מיר געדארפט היינטיגע וואך אן קומען!

מלכה, מעגליך איז, אז זייער האפן מער קיין צייט געהאט צו א שרייבען!

הדסה, אונדז דאס איז מיר אויך נישט צו גלויבען! פינף מינוטן קען ער אלער צייט פון מיינעט וועגן אפ שפארין אויף א בריעף צו שרייבען, אונדז צווייטענס וויא וואלט ער דעם שווער עפס נישט געשריבען?

מלכה, עס קאן זיין אז זייער האפן שוין א בריעף! איך וועל אריבער געהן פרעגן, (זי וויל געהן דורך וועלויל קומט אריין דורך דעם לינקען זייט געקליידעט וויא אין ערשטן אקט).

ניינטער אויפמאכט

דורך וועלויל אונדז דא פאריגע.

מלכה (צו הדסה, אלס זי זעהט אים אריין קומען) אט איז דורך וועלויל דא!

דורך וועלויל (זעהט צו, צו הדסה) אט בין איך טאקי געקומען!

הדסה (צו מלכה) גרענג אריין מלכה גאך אפגעקער.

מלכה (זייט אפ דורכין רעכטן זייט).

צעהנטער אויפטרײט

דיא פאריגע אהן מלכהן .

הרסה (צו אים) עס איז שוין אפֿשר אַ בריעה דא פון יוספין ביא אייך?
דוד וועללוייל, גיין, מיר האבן גאר נישט! דער טאטי ווייסט גאר
נישט וואס ער זאל שוין זאגן!... ער האט היינט
געזאגט אז צוריק גייהענדיג פון גאס וועט ער צו אייך אריין געהן
געוואויר ווערן אויב איר האט א בריעה, (מלכה קומט אריין מיט
א גענקעל, שטעלט דאס געבין דוד וועללוען, געהט צוריק אב).

הרסה, זען דיר דוד וועללוייל, וואס שטייטו?
דוד וועללוייל (זעצט זיך).

הרסה, פאר וואס קומט נישט א מאהל דיא מומע געוואר ווארין צו
מיר? זיא האט דאך צו געזאגט יאזעפין אז זיא וועט אלע
טאג ביא מיר זיין?

דוד וועללוייל (גיבט זיך אחאפ מיט רעש) אוי הערם זשי שוועגערין
איז זיא אזא ליגנערטי ספנות! שוין פון צווייא נעכט
אז זיא נישט מיר נישט גיין קישען אויף דער זייט צו לייגן, אז עס האט
מיר אפער אן געהויבען שוין שטארק צו קוועטשין, האב איך דאס
היינט דער ציילט דעם טאמין, אז זיא האט דאס דער הערט האט זיא
זיך אפ געשוואוירען פאר אים אפֿשר מיט טויזענד שבוועת אז זיא איז
גאר נישט שולדיג זיא וויל מיר געבין דעם קישען גור איך וויל אים נישט
געהמין! נוא וואס זאגט איר שוין צו אזא ליגנערטע?... (זעצט זיך,
קוקט אויף איר).

הרסה (נאך א קורצע פויזע) האסט שוין עפֿים גיגעסין דוד וועללוייל?
דוד וועללוייל (דרעהט מיטן קאפ) איך בין נאך נישט הונגעריג!
(מלכה לויפט אריין האסטגיג דורכין זייט פון לינקס).

עלפטער אויפטרײט

מלכה אונד דיא פאריגע .

מלכה, איך וועל אייך זאגן א בשורה מאדאם, גור איך ווייס אפער
נישט וויא אזוי איר אן צו רופען?...
הרסה

הַדָּסָה (צו שְׂבֹאקִין, שְׁטַעלֶט זיך אויף) רוף וויא אזוי דוא ווילסט אבי
דער צייל שוין!

מַלְכָּה, יאנקיר געהט צו אונז!

הַדָּסָה, אונ יאזעף אויף?

דוד ווערנויך (שְׁטַעלֶט זיך אויף) אונ מיין ברודער גיט?

מַלְכָּה איך ווייס גיט, איך זעה נור יאנקלין צוא אונז געהן, מיט

דעם הערס טשאמאדאן אין האנד, נור עפּים געהט פֿער

זייער לאנגזאם, דעם קאפ אראפ געלאזן אונ דאס פֿנים איז אים

זייער חמוצנע!

הַדָּסָה, דאס דארף אויף עפּים פֿעדרייטן! (שְׂבִיט) רוף אים! רוף אים

גיכער צו מיר אריין! איך זאל שוין וויסען וואס מיין שיקזאל

ברענגט מיר היינטיגען טאג!

מַלְכָּה (לויפט אָפּ דורך דעם לינקען טיר).

דוד ווערנויך (לויפט איר נאך:) ווארט ווארט! אט געה איך אויף

(אב).

צווערפטער אויפטריוט

הַדָּסָה זעלבסט.

הַדָּסָה (געהט הין אונ צוריק שטארק ראָסטרײַעט, שְׁטַעלֶט זיך

נאָהענט צום פּופּליקום זינגט דעם ליעד:

אין יעצטיגען מאַטענט

ווייס איך שוין אויף גיך

וואס אויף דער וועלט

עס ערווארטעט מיך

גליק, אָדער פֿריידן

אונגליק, אָדער ליידן.

אַרמוט אונד גיט

אָדער גאר אַ יונגער מוידם.

(לעגט דיא האַנט

צום הערצן)

וואס זאגסטו מיין הערץ

וועלכעס ווירד מיך ערווארטן?

קימער

קימטער אונד שמערן
אדער גאר א בלוטענגארטן :
נור א דוא שווינגס !
אונ האסטיג קלאפסט ,
מיין בלוט אין דיר קיהלט
א סימן : האסט עפס ערפיהלט .

יצו לאוט ביידע
(הענד)

וואס האסטו ערשפירט
א נאג מיר מיין פריינד
ניט מאך מיר פערארט
ביזט דאך מיר קיין פריינד
איך זאל שוין זעהן
וואס מיט מיר איז געשעהן
צו דאך איך נאך לעבן
אדער צום גרוב אפ שוועבן .

(פאכט מיט ביידע
(הענד)

געהט צו , צו איר שטול האלט זיך אן בייא דער שפארענצע , קוקט
צום לינקען מיר דורך וועלכע עס קומען פאלד אריין מלכה מיט דוד
וועלולען אונ נאך זיין יאנקי מיט א טשאמאדאן .

דרייצעהנטער אויפטריו

מלכה . דוד וועלויל . יאנקיל . אונד דיא פאריגע פערזאן .
מלכה מיט דוד וועלוילין (קומען גלייך אריין שרייען ביידע אויס :
אט געהט ער !
הרסה (פלייבט שטיין וויא פריער מיטין פנים צו דער לינקער מיר ,
מלכה בייא איר רעכטער זייט . אונ דוד וועלויל בייא דער
לינקער זייט) .
יאנקיל (קומט אריין דורך דער לינקער מיר געקליידעט וויא פריער .
אויף דעם מאטענט פון זיין אריין קומען פלייפען דיא דרייא
פאריגע פערזאנען שטיין מיט אויס געשמארטע אויגען אויף אים .
הרסה האלט זיך אן מיט איין האנד בייא דער שטול . מלכה שטייט
פאר לענט דיא הענד , דוד וועלויל בייסט זיך דיא געגעל) .
יאנקיל

יאַנקיל (בלייבט שטיין געבין דער טיר גיבט אַ וואָרף דעם טשאַמאַדאַן פון האַנד, פֿרעכט דיא הענד, שאַקעלט זיך הין אונד דער שרייט מיט דער שטיממע וויא מען פֿעקלאַגט אַ טוידטין דיא פֿאָלגענדע וואָרטין:) וועה איז טיר! ביטער איז טיר! ...

הַדְסָה (לויפט צו אים צוא:) גוואָלד! וואס איז מיט דיר געשעהען?
יאַנקיל (מיטין געמליכען ניגון:) אַ שלאַק האט מיך דער שלאָגן אַ פֿראַך האט מיך געטראָפֿן! אַזאַ יונג בוימלע וואָר אַפֿ געפֿראַכין ווערין! (וויינט) אַ אַ אַ!
מלכָה, וואס רעדסטו?

הַדְסָה (חאפֿט זיך אָן מיט בייַדע הענד פֿארין קאפֿ, לויפט צו איר שטול) אַ! ער איז געשטאַרפֿן! (גיבט זיך אַ וואָרף אויף דער שטול) מיין מאַנן! מיין יאָנעף! ביזט שוין טוידט! אַ! אַזוי יונג צוא שטאַרפֿן! אַזוי גיך דיך פֿערלירען! איך האלט דאס נישט אויס! (פֿרעכט מיט דיא הענד) אוי! עס איז טיר שלעכט! איך שטאַרבֿ! (פֿער־וואָרפט מיט דעם קאפֿ וויא זיא פֿאלט אין אַהנמאכט, בלייבט שטיל, נישט געריהרט מיט קיין גליד).

דוד וועלזוויל (ווענדעט זיך מיטין פֿנים געגין פּופֿליקום, רייסט זיך בייא דיא פֿאות:) מיין פֿרונדער איז געשטאַרפֿן! וועה איז טיר! אַזאַ גוטער פֿרונדער! (וויינט).

יאַנקיל (רייבט מיט בייַדע קוגאַקעס דיא אויגען, רעוועט אויף אַ גראַב קול:) אַזאַ גוטער פֿעל הבית! אַזאַ טהייַעריר פֿעל הבית! אַ אַ אַ! (חליפעט).

מלכָה (קוקט זיך אום צו הדסה) גוואָלד ראטעוועט! דיא מאַדאם חלשט! דוד וועלזוויל! פֿרענג אין דער גיך אַ גלאַז וואַסער! (פֿאכט איר מיטין פֿארמוך).

דוד וועלזוויל (גייהענדיג צו דער רעכטיר טיר) אַזאַ גוטער פֿרונדער! האט טיר אַזוי ליב געהאט! (אב).

פֿירצעהנטער אויפֿטריט

דיא פֿאָרטיגע אַהן דוד וועלזוויל.

יאַנקיל (ענפֿערט פֿאלד גאָך דוד וועלזוויל) אַזאַ גוטער פֿעל הבית! ער איז צו טיר אַזוי גוט געווען! אוי אוי! (וויינט).

מלכָה

מלכה (וועקט הרבה) מאדאמעניו, נשמהניו, ערגערט אייך גיט,
דאס איז דאך פון גאט! אונ אויף אים טארען מיר גיט
קריגען, ער איז גירעכט, אונ זיין משפט איז גירעכט! (קוקט איר אין
פנים) וועה איז מיר! זיא איז גאר מוידט! וואס טהוט מען? (פרעכט
דיא הענד, קוקט צו דער רעכטער מיר, דורך וועלכע דוד וועלנויל
קוקט אריין מיט א גלאז וואסער).

פינפצעהנמער אויפטריט

דוד וועלנויל אונד דיא פאריגע.

מלכה (לויפט צו אים צו, נעהמט ביא אים דיא גלאז וואסער, לויפט
צוריק צו הרבה).

דוד וועלנויל (נעהט לאנגזאם איר נאך, וויינט) מיין טהייעריר
ברודער! פאר וואס ביזטו געשטארבין! (שטעלט
זיך אין א זיט).

יאנקי (רעוועט) אזא טהייעריר בעל הבית! אזא גוטער בעל הבית!
זאל ער גאר שטארבין!

מלכה (שפריצט מיט דער האנד אויף איר וואסער שרייט) גאט!
שטעה מיר צו הילף! לאז זיא גיט שטארבין מיט א יונגען
מוידט!

הרבה (האפט זיך אויף, פרעכט פריער מיט דיא האנד, רייסט
זיך נאכדעם ביא דיא האר:) וועה! וועה! מיין אונגליק איז
זייער גרויס! גאט! נעהם מיר אויף א וועק!

מלכה (וויינענד) מאדאמעניו! טהוט מיר צו ליעב! נעהמט אייך גיט
צום לעבין!

הרבה (רייסט זיך ביים קאפ, דיא האר פאלין צו שויבערט אויף
אירע שולטערין, שרייט מיט א קוויטש:) וואס טויר מיר שוין
דאס לעבין! איך קאן גיט מער לעבין! דיא וועלט איז שוין גיט מיינע!
אז מיין מאנן, מיין איינציגער פריינד, מיין לעבין, מיין זעעלע איז
שוין גיט! אוי! (פערווארפט נאכמאלס מיטן קאפ) וויל איך שוין
אויך גיט לעבין!

מלכה (שפריצט אויף איר וואסער).

הַדְסָה (שמופֿט איר וועק מיט איין האַנד פון זיך) לאז מיך! לאז מיך
שטאַרפֿין!

מַלְכָּה (וויינענד) בעל הַבֵּית טעניו געהטט אייך ניט דאס לעבן
אָוועק, איר וועט דאך אים שוין ניט לעפֿענדיג מאכין!

הַדְסָה (שמופֿט איר וועק פון זיך) גיין גיין! איך קאן ניט דעם פֿראַך
אַריפֿער טראַגן! אוי! (פֿערנוואַרפט מיטן קאפּ) מיין הערץ
איז מיר פֿאַרקלעמט! (פֿלייבט שטיל, דיא אויגען פֿערמאכט, שוואַך
פֿעווענט).

מַלְכָּה (קוקט איר אין פֿנים) וועה איז מיר! זייער חלשין פֿאַלד ווידער!
דוד וועללוייל! העלף מיר זייער אַרײַן פֿירען! (נעמט
אירע האַנד) גוואַד! זייער גייען אויס!

דוד וועללוייל לויפט צו, נעהמט הַדְסָהן פֿייער דער רעכטער האַנד,
מַלְכָּה, פֿייער דער לינקער האַנד, הַדְסָה שטעקט זיך
אויף. דיא אויגען פֿערמאכט דעם קאפּ פֿערנוואַרפֿין, פֿייער גייען
מיט איר צו דער רעכטער מיר).

הַדְסָה (גייענד מיט זייער אַרײַן פֿירען, שרייט) מיין מַהייעריר
יאַזעק! וויא פֿיזטו? וואַרט אויס! אַט געה איך שוין אויף צו
דיר (אַב אַלע דרייא).

זעכצעהנטער אויפֿטריט

יאַנקיל זעלבסט.

יאַנקיל (אַלס דיא פֿאַריגע דרייא פֿערזאָגען זענען געגאַנגן צום מיר
האַט ער זיך געקוועטשט דיא אויגען, אונ שטיל גערעוועט.

נור קוים זענען זייער אַב געגאַנגן, מאַרשירט ער איפֿער דער סצענע
הין אונד צוריק איין קאָד, ער קוקט אויס גאַכדעם אין דער מיט
סצענע מיטן פֿנים צום פּובליקום, לאַזט אַרויס אַ געלעכטער (: חא
חא חא! איך קוועל אַזש פון זיך אַליין! וויא ניט איך האב דא מיט
דאליע אַפּ געשפּילט! יעצט האט אַזש געהלעבט. דיא אַהעריר האט
געוויינט אונ דער לעקיש דער דוד וועללוייל קאפּ זיך געהאַלטן אין
איין רײַסען פֿייער דיא פֿאות אונ געשרינגן מיר זיך אים גאך) זא
מַהייעריר פֿרוידער! פֿאַר וואס פֿיזטו געשטאַרפֿין? . . . יאַנקיל
שטייט דעם קאפּ אַראַפּ געלאזן (ווייזט וויא אַזוי) אונ האלט אין איין
רעווען

רעווען (רעוועט) אזא גוטער בעל הבית! אזא טהייעריר בעל הבית!
אזא (לאבט) חא חא חא! (קוקט זיך אום צום לינקען טיר) שאן
מיר דוכט אז עס געהט עמקעצער אהער! אונג איך וועל אפשר דארפן
באלד אפער שפילען מיין ראלע! (לויפט צום לינקען טיר, שמעלט
זיך געבין טשאמאדאן, אלס ער געהט, וויא דיא טיר עפינט זיך
הייבט ער אן וויינען אויף א קול, שמואל זרח קומט דורך איר אריין
געקליידעט וויא אין ערשטין אקט איין האנד אין בויים האלט ער).

זיבצעהנבער אויפטריט

שמואל זרח אונג דער פאריגער פערזאן.

יאנקיל (אלס ער געהט אים אריין געזון, וויינט ער גאד העכיר)?
שמואל זרח (קוקט זיך באלד צו אים אום) וואס טהוסטו דא יאנקיל?
יאנעף איז אויך דא? אונג וואס וויינסטו עפס גאר, חא?
יאנקיל (האלט אראפ געלאזן דעם קאפ, שאקעלט מיט אים,
רעדט מיט א שטימע וויא מען געקלאגט א טוידטין) פאר
וואס זאל איך גיט וויינען? פאר וואס זאל איך גיט קלאגן? אז אוועק
פון באגין בין איך מיט אים, אונג צוריק בין איך אליין געקומען! א אז
א! (חליפעט).

שמואל זרח, וויא זשי האסטו אים אהין געטחון?
יאנקיל, א פפירה וואלט איך חלעבין געמעגט ווערן פריער איידער
איך צו ברענגן אזא וויסטע בשורה!
שמואל זרח (צו שפרייט ביידע הענד אין דער הייך, גיבט מיט וויא
אפאטש שרייט אום): גרויסער גאטט! וואס איז מיט
מיין קינד געשעהען?

יאנקיל (מיט דער פאריגער קלאגענדע שטימע) אזא טהייעריר בעל
הבית! אזא דימענטעניר מענטש! זאל אזוי יונג אפ שטארבן!
(קרעכצט).

שמואל זרח (חאפט אים אן פאר איין האנד) פון וועהמין רעדסטו
דאס? (קאזט אים אפ, קוקט אויף אים מיט גרויסע
אויגען).

יאנקיל (מיט דער געמליכע שטימע) איך רעד... (וויינט) וויי איז
מיר! איך וויגש מיר שמוס צו ווערן איידער אזעלכע ווערטיר

פאר אייך ארויס צו לאזן!

שמואל זרה, נוא זאג שוין, לאס איך שוין וויסען פון וועהסין דוא
רעדסט!

יאנקיל, וואס זאל איך זאגן, וואס זאל איך רעדן. יאזעף איז
געשטארבן מיר קעגן אים שוין לעבענדיג נישט מאכין!

שמואל זרה (א חאפ מיט פיידע הענד פארין קאפ) וואס הער איך?
מיין יוספיל איז געשטארבן? מיין קינד?

יאנקיל (שאקעלט זיך) שטארבן צו שטארבן איז נישט גלייך! נחייא
וואלט ער האטש געשטארבן מיט א נאטירליכען טויט
וואלט דער ווייטהוג נישט אזוי גרויס געווען, ער איז אפער דער שאסין
געווארן, וויא איז מיר!

שמואל זרה (ניכט זיך אנווארפן פון שרעק, קוקט אויף אים ווילד)
געשאסן? סטייטש פאר וואס האט מען געהאט צו אזא
פער קינד?

יאנקיל (ווישט זיך אויס דיא אויגען, קרעכצט אפ) אלע דרייא זענען
מיר געגאנגן אין וואלד שפאצירען וואס פאר ביאלאסטאק
איז, איך, באריס וואלדמאן, אונ יאזעף עליו השלום, האט זיך
יאזעפין פארגלוסט צו געהן קוקען וויא דיא יעגיר גייהען אויף
פאליוואניע, מיר פיידע האבן אים אפילו אפ געשלאגן, באריס האט
געזאגט אז מען דארף אהין נישט געהן אונ איך האב געזאגט אז עס איז
א סכנה פאר אפרעמדן מענשן צו געהן אהין, נור אום שטיינס
געזאגט דער מלאך המות האט אים שוין גישלעפט צו זיך! האט ער
אונז נישט געהערט אונ איז אליין אוועק געגאנגן, איך האב אפילו
געוואלט אים נאך געהן עפיש וויא דאס הארץ האט מיר געזאגט אז
איך זעה שוין דעם קעצטין מאהל דעם בעל הבית מיינעם פאר זיך נור
ער דער גוטער מענש, זאל שוין אגוטער מדיין זיין פאר אונז, האט
מיר געגפערט אז וויא באלד איך שרעק מיך זאל איך מיט אים נישט
געהן, איז ער פיידע איפער געבליבען אין וואלד, מיר ווארפן
א שעה, אונ צווייא, אונ דרייא, נישטא יאזעף! מיר האבן תחילת
גירעכניגט אפער זענען וויא שוין אהן אונז אהיים געגאנגן, האט באריס
מיך געשיקט א היים, איך האב אפער אין דער היים קיינעם נישט
געטראפן, דיא מיר איז געוועזן פערמאכט וויא מיר האבן זיא אין
דער פריה געלאזן, האב איך מיך צוריק געקערט צו באריסען אונ
דאס

דאס אים דער ציילט, ער האט זיך שטארק דער שראקין, האט זיך געלאזט לויפן אין וואלד אונג געהייסען אז איך זאל אים גאך לויפן. מיר זענען אויס געלאפן פֿמעט דעם גאנצן וואלד, ביז מיר זענען ענדליך צו געקומען צו דעם ארט וויא מען שיסט דיא פייגער, שטעלט אייך אפער פאר דיא שרעק וואס אונז האט פאגעגענט אז מיר האבן יאזעפין דער וויסט ליגען געבין א בוים א דער שאסענים! דאס פלוצ האט פון אים זיך געגאסן וויא פון א קוואל, אונ דער ראק זייגער וועלכין ער האט געטראגן אויף דער האנד איז געקעגן געבין אים, אונ ווייטער האבן מיר קיינעם ניט געזעהן, וויא גרויס אונזער ווייטהונג איז געווארן דאס זעהענדיג דארף איך אייך ניט דער ציילן ווארן איר זיינט א טאטי, פיהלט איר דאס אצונד פֿעסיר וויא מיר האבן געפיהלט, האטשי איר האט דאס מיט אייערי אויגען ניט געזעהען, מיר האבן זיך גוט אויס געוויינט, דער גאך האבן מיר אים פֿשטיקה אריין געפֿראכט אין שטאט אריין אונג מקבר געוועזן פֿדי פֿאליצייא זאלן זיך ניט דער וויסען אונג אים גאך וועלדן פֿאלמעסין, פֿארים האט מיר געהייסען פֿארנעהמין זיינע אלע זאכין פון דעם טוידטען מיט זיין געלד איך האב דאס אקעס אריין געלייגט אין דעם טשאמאדאן (ווייזט מיט איין האנד אויפן טשאמאדאן) אונג צוריק געפֿראכט דאס אייער שגור, פֿארים פאר יסורים האט שוין קיין סחורה ניט איין געהאנדעלט, ער האט זיך אום געקערט גלייך מיט מיר, נור הלואי דער סוף זאל אים גוט זיין, ער איז שרעקליך צו מישט!

שמואל זרח (האלט זיך מיט פיידע הענד פארין קאפ געהט חין אונד צוריק:) טרוף טרוף יוסף! פֿערצוקט איז געווארן מיין יוספיל וויא א מאהל בייא יעקבין זיין יוסף! נור מיין פֿראך איז איצט גרעסיר וויא זייגער! ער האט נור געמיינט אז זיין יוסף איז פֿערצוקט אונג בייא מיר איז דאס ווירקליך געשעהען! (וויינט) פֿערדוויסט זענען מינע אלטע יאהרען געווארן! איין זעהן איז בייא מיר פֿערפֿאלדן געווארן, אונג אצונד איז דער אנדעריר שוין אויך נישטא מער! (שטעלט זיך אין דער מיט סצענע מיטין פנים צום רעכטן טיר, הייבט דיא הענד אין דער הויף, קוקט ארויף) הצור! תמים פֿעלו! בי כל דרכיו משפט! הוא גרויסער שעפער! אויף לויטער משפט פֿעשטעהען דינע ווערק, אונג וואס דוא מווסט איז חלילה קיין אונדערסט נישטא! פֿרוך דיין האכט! (ווישט זיך אויס דיא אויגען, ווענדעט זיך צו)

צו יאנקלין:) ה'דסה ווייסט שוין פון אונגל. 7
 יאנקיל (א ראפ געלאזין דעם קאפ) יא, זיא האט שוין געפירט צוויי
 מאהל געחלשט פאר ווייטהוג, מלכה מיט אייער ווען האפן
 זיא קוים אפ געמינטערט אונ אריין געפירט אין שטוב אריין.
 שמואל זרח (געהט צו צום טשאמאדאן, געמט אים אין דער האנד
 געהט גאנץ לאנגזאם מיט אים צו דער רעכטער טיר.
 לאזט אים פלוזלינג ארויס פון האנד, אונ אליין פאלט ער אויף דעם
 פאל, בלייבט שטיין אויף דיא קניה געפין טשאמאדאן, קוקט אויף
 אים, שאקעלט מיטין קאפ אונ קלאגט:) וועה איז דעם מאטין! איך
 קוק מיט אזא פאזע אויף דעם טשאמאדאן אצונד, וויא א מאהל
 יעקוב, אויף דעם צוריסענים העמדיל פון יוספין! איך מוז אויך גאך
 שרייען זיינע ווערטיר וואס ער האט דאמאלס געשריען! טרוף טרוף
 יוסף! ער איז דער שאסין געווארין מיין יוספיל! אונ איך וועל מוזין
 גידערין אין גרוב מיט א גרויסען בראך אויף מיין עלטער! א בראך,
 וואס קען זיך גאר קיין מאהל גיט פערהיילען בייא מיר! (בייגט אראפ
 דעם קאפ צום טשאמאדאן) מיין קינד, מיין קינד! געפירט וועלט איך
 געשטארבין פאר דיר! (לאזט ארויס א גרויסען קרעכין).
 דער פארהאנג לאזט זיך שנעלל העראפ.

דריטער אקט

(בייא ריזען אקט שפילען אלע פערזאנען זייערי ראליען אויסער:
 באריסען, יאנקען אונד מלכה):
 דער ערשטער האלב פון דעם אקט געשיהעט בייא שמואל זרחין אין
 הויז, אונ דער צווייטער אין ביאלאסטאקער שפיטאל.
 (דיא צייט פון דעם אקט איז: פאר מיטמאנאס שמונדע):

סצענע

(א קליין שטיבעל, א גלאזונגע טיר צום פופליקום, רעכטס א זייטן
 טיר, א טישול גענין פופליקום, אונ בייא ביידע זייטן צווייא
 שטולען, דוד וועלויל קומט אריין דורכין זייטן טיר געקליידעט אין
 גרויסעו

גרויסען ארבע פנפות, הוינען אין דיא שמיזעל, מיט א סאמענשעניס
קארטות.

ערשטער אויפטריוט

דוד וועלוויל זעלבסט.

דוד וועלוויל שפאצירט איין מאהל איבער דער סצענע הין אונד
הער, דיא הענד האלט ער פון אינטין שטעלט זיך
נאכדעם ביים טישעל, מיטין פנים צום פובליקום דיא הענד האלט ער
אינטער זיך, הייבט מיט דיא אקסלען, רעדט צו זיך: וואס קען דאס
זיין הא? זינט מיין פרודער איז געשטארבן איז דיא מומע צו מיר אזוי גוט
גווארן אזש ספנות! זיא גיט מיר עסין אונד טרונקען צו גארטעלטיר הייט.
גיט מיר אז גוט געלעגער מיט צווייא קישענס אזש! גלעט מיר שטענדיג.
לאזט מיר אזש פון שטוב גיט ארויס פאר ליבשאפט! פרענט מיר
אפשר צעהן מאהל אין טאג; דוד וועלווילע, ווילסט שוין עסין? דוד
וועלווילע, גיפען דיר עסין?.. איך ווייס גאר גיט פאר וואס דאס איז?
(פוינע, געהט ארויס איין האנד פון אינטער זיך מיט א ציצי) אפשר
האט זיא זיך שוין דערשראקן גאר פאר דעם טויט? ווייל זיא האט
געזעהען וויא מיין פרודער וואס איז געווען מיט א כף יאהרין יונגער
פון איר איז ער געשטארבן, אונד זיא איז עלטער קען זיא דאך אונדא
שטארבן!.. ווייל זיא אפשר פרום ווערין פרי זיא זאל לעבן בלייבן?
(פוינע) איז דאך אבער א קשיא, פאר וואס געהט זיא קיין מאהל גיט
געוואר ווערין צו הערן האטש איר טרייסטין אביסעל? אונד אפילו
מיר לאזט זיא אויך גיט געהן? הא? וואס זאל דאס שוין הייסען?
(פוינע געמט ארויס דיא צווייטן האנד זאגט מיט א גייער) נור וואס
דארף איך דא קלערן? סע מיין געשעפט? מיין עסק; אזי איך ווייס
אז איך בין קיין מאהל גיט היינעריג איז שוין גוט! עסין האב איך?
טרינקען האב איך? א קישען אויך דער זיט אויך? נוא וואס גאך
דארף איך הא? (פראדיל קומט אריין פון גלאזוני מיר געקליידעט וויא
א יודעשי מאדאם מיט א פארוק אויך דעם קאפ):

צווייטער אויפטרײט

פראדיל אונד דער פארנער פערזאן .

פראדיל (לאזט זיך צו געהן צוא אים) דוד וועללע! אפער ביזמ
הונגער; :

דוד וועללע! (קערט זיך האלב וועק פון איר מאכט מיט ביידע
הענד) א ווייטער עסן, אונג נאך אמאהל עסן! איך
האב דאך ערשט אפ גיגעסן, וויא זשי לענט בען שוין אזוי גיך ווידער?
פראדיל (מיט א שטייביל) וויס איך? איך האב געמיינט אפער
חלשט דיר שוין דאס הערצעלי!

דוד וועללע! (שטעלט זיך געגן איר, דיא הענד פאר פאקום :
זאגט מיר נור מומע, פאר וואס האט איר מיר איצטער
אזוי ליעב געקומען?

פראדיל (מיט א שטייביל) הא! נאריש קינד מיינס! וועהמען דען שוין
האב איך צו ליעפען אז גיט דיר? איך האב גאר קיין
קינדער גיט, דיין טאטי האט מער גיט וויא דיר אליין, וועסטו דאך
זיין דער קדיש אונזעריר דער פאר האב איך דיר אזוי ליעב! (קישט
אים אין קאפ) מיינע ביינער זאלסטו נור איבער לעבן רבונז של עולם
(נעהמט אים אן ביא איין האנד שטעלט זיך מיט אים לינקס האלב
זייטיג צום פובליקום) הערסטו מיין קינד, אפער שיקט דיר דער
טאטי אז דוא זאלסט געהן געוואר ווערן צו דיין שוועגערין זאלסטו
גיט געהן!

דוד וועללע! פאר וואס זאל איך גיט געהן?
פראדיל, נארילע, אז דוא וועסט צו איר געהן וועט זיא דיר איבער
הערין אז דוא זאלסט איר געבן חליצה אהן א קאפיקע געלד!
דוד וועללע! נוא איך וועל טאקי געבן חליצה אהן געלד,
אלימיהט זיא מיר גיגעבן אהן געלד עסן ווען איך
האב געוואלט?

פראדיל (מיט פערדראם) ביזט א גאר, דאס האט זיא דיר גיגעבן ביז
וואנען דיין ברודער האט געקעפט, ווארין ער האט דאס
איר געהייסען, אצונד אפער וועט זיא דיר אויף אירע אויגען גיט
לאזן אפיר, ווארין דוא קערסט זיך שוין מיט איר גאר גיט אן, דרום
דארפסטו זעהן ארויס צו ראטעווען דיין ברודערס פארטעגען פון איר,
ווארין איידער א פרעמדער זאל אים ירשינען איז דאך גליכער א אייגענער
ברודער

פרודער! פארשטייט?

דוד וועלן וויל, ביא וואס זשי וועט זיא פלייפן!

פראדיר (מיט א בייזער) וואס האסטו איר צו פערזארגען? זיא איז
א שוועסטער דינע וואס? אט זארג בעסיר פאר זיך! דוא
וויסט אז דוא בעקומסט דעם נאמין חלוי? ...

דוד וועלן וויל (לאכט) נוא וועט מען מיך רופען דוד וועלן ווילע חלוי! ...
פראדיר, יא דוא לאכסט, אז אף אונ וועה מיינע שונאים איז דיין
גילעכטיר! ווער וועט דך שוין נאכדעם וועלן נעהמין?

אז דוא וועסט זיין ארימער חלוי? דער טאטי קען דיר אצונד קיין
געלד גיט געבין, ווארין ער האט אליין גיט, אונ א האפענונג אויף
שפעטיר ער זאל דיר געבין, קענסטו אויף גיט האבין, ווארין דער
פאדוואל וואס ער האט, איז ער טעריד אויף אים שולדיג וויא ער
טרעפט אן, קענסטו זיך הליכה פערזיצען א פחור! אבער אז דוא
וועסט מיך פאקגין, וויא איך לערין דך, וועסט זיך איין שפארין
אז דוא ווילסט איר גיט געבין קיין חליצה ביו זיא וועט דיר אוועק
געבין! דיא מויענד קערפליך וואס יאנקיל האט געבראכט פון דעם
וועג, אונ איר גאנץ צירונג וואס יוסף האט איר געשיקט צו דער
חתונה וועסטו דאס מיר געבין צו בעהאלטן, וועל איך דיר גאנץ שוין
אויס קליידן אונ פאר דיר נאך זיכען א שיינעם שידוך וואס זאל אונ
אלעמין אן שטיין, וועסט נעהמין א שיינע פלה, מיט א פאר מויענד
קערפליך גבן וועסט ווערין א פארטיגער עושר! נוא פאלגסטו מיך
דוד וועלן ווילע?

דוד וועלן וויל (האלט אראפ געלאזן דיא אויגען, שפילט זיך מיט
א ציצע) איך האב אבער מורא טאמיר וועט זיא מיר
גיט וועלן געבין?

פראדיר, דער פאר זארג דך גיט, זאל דאס זיין דיין לעצטי האגה,
זיא וועט קיין אנדער פרידה גיט האבין, זיא וועט דיר מוזין
אפ געבין אלס דינג וואס דוא וועסט פון איר פאדערין! ערשטענס,
האט זיא שטארק געליבט איר מאנן וועט זיא אים אצונד גיט לאזן
דינען מיטן פנים אראפ אין קבר, אונ צווייטענס: איז זיא דאך נאך
יונג וועט זיא דאך וועלן חתונה האבין, מוז זיא דאך פריער ביא דיר
חליצה נעהמין, פערשטייטו שוין?

דוד וועלן וויל (שאקלט מיטן קאפ, אראפ געלאזן דיא אויגען:) יא
יא איך פארשטעה שוין!

פראדיר

פֿראדיל, אָפּער פֿאלגסטו מיך, פֿרעג איך?

דוד וועלדוויל (מיט דער פֿארניגער פֿאזע) איך פֿאלג, איך פֿאלג!

פֿראדיל (גלעט אים פֿארין קאפּ) אז דוא וועסט מיך פֿאלגן מיין קינד אונג מֶהון וויא איך לערן דיר וועסטו מיר שפּעטיר דאנקן! וועסט זאגן: אָט וואס פֿאר מֶרִיעַ מומע איך האב! זעהן מאהל מֶרִיעַ וויא איין אייגעני מומטער! מאלט דעך, האסט דאך אַ מאַמין ביז הונדערט אונג צוואנציג יאהר, גיחיא וואלט ער דאס פֿאר גיגעבין דיר פֿריער? גיין! ער האט דיר אפילו גאר גיט אין זיין, פון זינעט וועגן מעגסטו פֿאר זיצען אַ פֿחור, הארט אים אויך גאר וועגן, איך אָפּער, וויסט איין גאטט דעם אַמֶת אז איך בין מֶרִיעַ מיט מיין גאנצן לעבן, איך וויל דיר דערלעבן צו זעהן מיט אַ ווייב זיצען אונג פון דיר זעהן אַ גאנצן דור! פון וועהמין דען קען איך דאס דער לעבן אז גיט פון דיר? אז מיר האט געשטראפט איך זאך זיין אַ פֿעזדעמניצע! (ווישט זיך דיא אויגען, קוקט ארויף) נור אַדאנק דיר גאטטעניו דער פֿאר! מסתמא בין איך מער גיט ווערטה! איך זאל האַשט פון אים (קוקט צו דוד וועלדוויל) דער לעבן אַ שטיקעלי נחת (זיפצט).

דוד וועלדוויל (האלט אירע האַנד) שאט מיטעניו וויינט גיט, איך זאג אייך צו אז איך זאל אייך שטענדיג פֿאלגן קאם איך אזוי לעבן!

פֿראדיל, יא יא מיין קינד אזוי מיין איך, נור געדענק זאלסט פֿאר קיינעם זיך גיט אים דעדין אז איך האב דיר אן גירעט אז דוא זאלסט בייא הדסהן געלד פֿאדערן פֿאר חליצה געבן! (קאזט זיך געהן צום זייטן מיר).

דוד וועלדוויל, גיין גיין איך וועל גיט אים זאגן!

פֿראדיל (אב).

דריטער אויפֿטריט

דוד וועלדוויל זעלבסט.

דוד וועלדוויל (אלס פֿראדיל איז אב געגאנגן שטעלט ער זיך געבן מיט, מיטן געזיכט צום פונדליקום, דיא הענד אינעם זיך, זימיקעלט) איך וועל שוין אויך האבן געלדט! יא יא, מאקי אסאך

אסאך געלדט! מויענד קערפליך מיט אפֿשר פאר 200 קערפליך צירונג
אלע חברים וועלן מיך פרעגן: "דוד וועלויקע! וויא קומט צו דיר
אזוי פיל געלד? וואס האט צו אייך? וועל איך ענפערין, עס איז
איער עסק? (טרייבט מיט איין האנד) אוועק! איר זענט שוין נישט מיין
גלייכען! (פויזע, האלט זיך מיט איין האנד אונטער דיא מארדע):
שטייט מע דארף דער ווייל בעקלערען וואס איך זאל טהון שפעטער
מיט אזוי פיל געלדט, וויפיל האב איך? יא, מויענד מיט צוויי
הונדערט קערפליך אונ צוויי מויענד קערפליך זאגט דיא מוסע אז
מען וועט מיר געבן גרן, וועל איך אזוי טהון. איך וועל חתונה
האבן מיט א שיינע פלה, אפער ביים טאטן וועל איך מער נישט זיין
וואס מייג דאס מיר? דיא מוסע פארטעלט מיר דיא ביינער פאר
א שטיקעל פרויט אז איך געהם, אצונדערט נישט זיא מיר אפילו! יא
גענוג עסן, איך ווייס אפער נישט אויב זיא וועט שוין טאקי אויף
תמיד צו מיר גוט זיין, איך וועל מיך בעסיר באזעצן ביא מיין שווער
(טראכט) נור אפֿשר האט ער אויך א שלעכט ווייב? אונ אפֿשר קען
זיא נאך שלאגן אויך? אוי פאר שלאגן האב איך טאקי שטארק
מורא! גיין! איך וועל מיך בעסיר באזעצן אין א בעזונדער שטוב,
יא יא אזוי בייבט דאס, איך וועל מיר זיין אליין א בעל הביתיל,
(פויזע) אצונד וואס טהוט מען אפער מיט אזוי פיל געלד? אט איז
אקשיא! (שאקעלט זיך) פדומה, למשל אשטעגיר, איך זאל ווערין
א סוחר פון געוואנט בין איך דאך אפער נישט געניט אין דעם מסחר,
דארף איך שוין צו געהטן צו זיך א שותף וואס ער זאל אין דעם זיין
געניט, וועל איך דארטן מיט אים פארין קיין ביאלאסטאק נאך
כחורה, וואס זשי וועל איך אפער טהון אז איך ווער אויך שטארבין
אויפן וועג אזוי וויא מיין ברודער יוסף? ... שלעכט! דער מסחר
מייג פאר מיר נישט! (טראכט) זאל איך מיר אויך מאכין אזא פאדוואל
פון בראנפין אזוי וויא מיין טאטי האט, דאס וואלט שוין אפילו פאר
מיר געווען א גוט גישעפט, אויף בראנפין בין איך דאך פון קליין
ווייס אן א מכין, איך געהם אים נור צו דיא ליפפען, זעה איך, וויא
באלד אז איך פער הוסט מיר ביים ערשטן זופ ווייס איך אז דער
בראנפין איז גוט, קוים נישט מייג ער אויף בפרות! וועל איך שוין
קיין שותף נישט דארפן האבן, אונ ערגיין אנדערש פארין וועל איך
אויך נישט דארפן, ווארין דער בראנפין קומט אליין צו פארין, איז
שוין דוכט זיך גוט הא? (טראכט) גיין דער ביא איז אויך פערבאן
אחסרון

א חסרון, אפער מאקי א גרויסער... אשטעגיר למשל אז איך וועל
קויפן עטליכע צעהנדלינג פערסיר מיט פראנפין וועט מען זיין דארפן
אויף שטריק אראפ לאזן צו מיר אין פאדוואר, וואס זשי וועל איך
מתן אז דיא שטריק וועלן זיך גאר פיעט מעשה איבער רייסן, אונ
דיא פערסיר וועלן צו פראכין ווערן? בין איך דאך אויס גישטעלט
מיט דיא ביינער! פאלאזשים זיין מיין מאטין האט דאס גאך קיין
מאהל גיט געטראפן, אפער זיין מיר ווייס איך אז עס וועט זי
טרעפן, ווארן איך בין א אונגליקליכער פון תמיד אז ווען איך עפיל
אין דריידיל מיט דיא קינדער, פאלט זיין מיר שטענדיג נור: "נון, אונ
זשין, אונ ווען איך שטעל אויף עפס אנומער פאר עפיל איך!
(מראכט) א איך האב שוין א גוט גישעפט! (נעהמט אראפ דיא האנד
פון מארדע) איך וועל מיר קויפן א הויז, זי זאל דאס איז מאקי דאס
פעסטי גישעפט פאר מיר, מען קען דאס קיין מאהל גיט א וועק
גנביגען זיין מיר, גיט צו פרעכין קיין מאהל, אונ געלד וועל איך
פון דעם שטענדיג צאפן, וויא מיין מאטי צאפט פון קראנט פראנפין,
אונ וועלכער שכן עס וועט מיר גיט געבן קיין געלד, וועל איך זאגן:
ארויס וואן! דוד וועל וועלע האלט גיט אומזיסט קיין שבינים! (מאכט
מיט זיין האנד וויא ער טרייבט יעמאנדין גיין גיין! זיין מיר זיצט
מען גיט אהן געלד! וועל איך שרייען, וואן געהט! (פראדיל קומט
אריין דורכין זיין מיר געקליידעט וויא פריער).

פירטער אויפמירט

פראדיל אונד דער פאריגער

פראדיל (נעהט צו אים צוא) וואס האסטו עפס געשריגען אזוי שטארק
דוד וועל וועלע? איך האב אזש אין צווייטן שטוב געהערט
זיין קול, עפס האסטו געשריגען וואן געהט, צו וועהטן איז דאס הא?
דוד וועל וועל (פאר שעמט) גיין גיין איך האב גיט געשריגען, זאל
איך אזוי לעבן.

פראדיל, שעמען מענטש זיך חלעבין, א מוסע ווילסטו גארין?
מענטשן דאס?

דוד וועל וועל, גיין גיין איך וויל אייך גיט גארין, איך האב פארגעסן.
איך האב מאקי געשריגען, עס האט זיך מיר אויס
געווינען אז איך זאל אונ האלט אין האנד דאס גאנצע געלד וואס
הרטה

הַדָּסָה הָאֵת מִיר גִּיגַעֲבִין , פֿליצלונג קומט איינער אונג בעט מיר אז
איך זאל דאס אים אנוועק געבן , האב איך דאס צו אים געשריגען
וואן געהט !....

פֿראדיל (מיט א שטייכיל) גישט קשה שרעק זיך גיט מיין קינד , ביין
געלד וועט קיינער גיט צו געהטן , ווארין איך וועל דאס
האפן בייא זיך , (הדסה קומט אריין דורכין גלאונגים מיר , געקליידעט
אין טרויער מיט א שווארצין שאל).

פֿינפטער אויפטריט

הַדָּסָה אונג דיא פאריגע .

הַדָּסָה (אלס זיא קומט אריין קוקט זיא זיך אום רעכטס , נאכהער
לינקס וויא דיא צווייא פערזאנען שטייהען , איר ערשטיר
פליק פאלט אויף דוד וועלווילן , זיא לאזט זיך צו אים צו געהן).

פֿראדיל (אלס זיא ערזעהט הדסה אריין קומען , רוקט זיא זיך פון
אים אפ , אונג אלס זיא ערזעהט זיא צו אים צו געהן , געהט
זיא צו צום טיש געסט א שטול , שטעלט דאס אין דער זייט פון רעכטס
זעצט זיך דרויף) .

דוד וועלוויל (אלס ער זעהט הדסה געבן זיך , ווארפט ער
א ברויגו דיגען בליק אויף איר , נאך הער לאזט ער
אראפ דיא נאז , שפילט זיך מיט א ציצע) .

הַדָּסָה (שטעלט זיך אויף דער זייט געגן אים , שאקעלט מיטן קאפ ,
רעדט מיט איין שוואכין טאן : אפילו דוד וועלוויל האט שוין
פארגעסן אין דער אונגליקליכער הדסה ! (זיפצט) .

דוד וועלוויל (אין דער פאריגער פאזע) וואס זשי קען איך אייך
העלפן ?

הַדָּסָה (קוקט אויף אים מיט א שמערצפאלען בליק) שטייטש , שוין
דרייא חדשים זינד דער אונגליק האט מיר געטראפן אונג דא
ביזט גיט איין מאהל געקומען געוואר ווערין צו מיר ! איך פערגיס
טייבן טרערין אין מיין איינזאמקייט אויף מיין טהייערין מאן אונג דא
א אייגענר ברוידער זינער האסטו גיט געוואלט דיא גאנצע צייט צו
מיר קומען האטש אפאר טרערין בייא מיר פערגיסען ?

דוד וועלוויל , מחמת אז איך וועל שוין ווייגען ווער איך אים דען
לעבענדיג מאבן ?

הַדְּסָה, אִיךְ ווִיט אַז גִּיין, אָפֿער דָּאס פֿאַדערט דער סאַוועסט, ער
אַז ער האט געלעבט אַז ער דיר געווען טרייא מיט זיין
גאַנצין לעבן האסטו אליין געזעהען, דארפסטו אים טרייא זיין נאך
זיין טוידט !

דוד וועלדוויל, נוא נוא אִיך וועל יוזין אַמאָהל קומען צו אִיך
וויינען

הַדְּסָה, גיט דער מיט מיין אִיך וועסטו אַרויס וויינען אַז דוא ביזט
אים טרייא ! אַז דוא וועסט מיר באלד געבן חלוצה פֿדי ער
זאל גיט דארפן ליגען מיט דעם פֿנים אַראָפּ אין קבר לויט דיא מוסר
ספרים שרייבען אַז דאס וועט פון דיר הייסן אַ טריישאפט צו אים !
דוד וועלדוויל (קוקט אויף איר האלב קאטיש) וואס זשי וועט איר מיר
דער פֿאר גיבען ?

הַדְּסָה (טרעט אַפּ אַ שפּאַן צוריק, שרייט אויס צו שראקין) דוד
וועלדוויל ! דוא זאלסט אַזאַ וואָ פֿרעגן בייא מיר ?
דוד וועלדוויל (מיט שטאַלץ) פֿאר וואס דען גיט ? אִיך וויל אויף
האבן געלדט ;

הַדְּסָה (נאָך אַ קורצע פּויע, קוקט אויף אים) ווער האט דאס דיר
אַן גירעדט אַז דוא זאלסט בייא מיר פֿאַדערין פֿאר חלוצה
געבן געלדט ?
דוד וועלדוויל, דיא מוסע

פֿראדיל (לויפט האסטיג צו אים צוא, ווינקט צו אים מיט דיא
אויגען, פֿערבייט מיט דיא ליפֿפען) ווער ? וואס ? ווען ?
וועלכע מוסע ? וואסערע מוסע ; אִיך האב דיר אַן גירעדט ? אִיך . .
דוא אלייגער !

דוד וועלדוויל (צו שראקין) גיין, גיין, גיין ! דאס האט מיר קיינער גיט
אַן גירעט אִיך אִיך אליין, זאל אִיך אַזוי לעבן !
פֿראדיל (געהט צוריק אויף איר אָרט) .

הַדְּסָה (ווענדעט זיך צו איר אלס יענע געהט צו איר אָרט) א ! וואס
פֿאר אַ גיין האב אִיך אִיך געטוהן ? וואס האט איר צו מיר ?
פֿאר וואס קומט דאס מיר צו ראפֿעווען ? נאך וועגג בין אִיך שוין
אונגדיקליך ?

דוד וועלדוויל (שטעלט זיך געגן איר, האלט איר בייא איין האַנד)
גיין גיין שוועגערין, זיא איז גאר גיט שולדיג זאכ אִיך
אַזוי לעבן, אִיך האב ביר אַליין אַזוי אַן גירעדט !
הַדְּסָה

הַדָּסָה (רײַסט אױס אײַנע האַנד) אַזױ געצאָהאַלסטו מיר פֿאַר מײַנע
מוטער־ליבע ליעב? וואָס אײַך האָב דיר געווינען? פֿאַר דעם
נומם וואָס אײַך האָב מיט דיר געמאָהן? אײַך האָב דיר געגעבן עסין,
געגעבן געלד, האָב דײַך אײַמסער פֿעדויערט וויא אײַן אײַגען קינד
מײַנס, זאַלסטו אַזונד בײַא מיר פֿאַדערן געלד פֿאַר חלוצה געבן
בשעת אײַך בין געבליבען אַזױ עלענד אונ אַזױ דערשלאָגן?
דוד וועלדוויל (שטעלט זיך געבין מײַש מיטן געזיכט צום רעכטן־זײט
וויא פֿראַדיל זיצט אונ וויא הַדָּסָה עמײַט).

הַדָּסָה (אַלס ער שטעלט זיך געבין מײַש דרעהט זי א זיך אױס צו אים
מיטן פֿנים).

דוד וועלדוויל (דרעהט מיטן קאפּ) אַ וואָ; אַ מײַנערי מציאה! האָט
מיר אַ מאַהל געגעבן עסין! אַז איר וועט אַמאָל צו
מיר קומען הונגער, וועל אײַך אײַך געבן עסין! . . .

הַדָּסָה (קוקט צו אים מיט פֿעדראַכטונג) אַ דוא גראַפיר נאָרד! נײַט
דער לעבן זאַלן מײַנע שונאים אַז דוא זאַלסט מיר דאַרפֿן
געבן עסין! נא דיר צווייא הונדערט רופֿיל אונ קום געב מיר חלוצה!
(וואַרפט אַראָפּ דעם שאל פֿון קאפּ אױף דיא שולדערן, בלייבט
שטײן אין אַ זײַדן שוואַרץ טיכעל).

דוד וועלדוויל (אין דער פֿאַריגער איראַנישער פֿאַנע) אַ וואָ! אַזש
צווייא הונדערט קערבל־דײַך!

הַדָּסָה (מיט שמערצן) וויפֿיל זשי דען זאַל אײַך דיר געבן דוא
האַרטער מענש! נא דיר נאך הונדערט, אונ לאַז געהטן
אַ געק!

דוד וועלדוויל (קוקט אױף פֿראַדל־לִין).

פֿראַדל (ווינקט צו אים פֿון ווייטן מיט דיא אײַגען אױף גײַן, שופֿעט
שטיל מיטן פֿוס).

דוד וועלדוויל (צו הַדָּסָה) גײַן גײַן! נור דיא גאַנצע טויענד קערבל־דײַך
וואָס יאַנקיד האָט אײַך צוריק געפֿראַכט פֿון וועג
זאַלט איר . . .

הַדָּסָה (פֿערטאפֿט) אַ דוד וועלדוויל! אײַך ווייט אַז נײַט דײַן אײַגענדיג
זיכר, נור נור שלעכטע מענשן, אומזיסטיגע שונאים
מײַנע האָבן דײַך אַן גירעדט אַז דוא זאַלסט מיר פֿעדויערן! (ווענדעט
זיך צו פֿראַדל־לִין) אַ ערבֿאַרעכט אײַך אױף אײַן אונגליקליכע אונד
עלענדע פֿרוי! . . .

פֿראַדל

פראדיל (שטייט אויף פון אָרט שפּאַצירט געבין איר שמוך הוי
אונד צוריק)

דוד וועלדוויל (שפּרינגט איר אונטער א געגין) זאל איך אזוי לעבן
שוועגערין אז קיינער האט מיך נישט אויס געלערנט
איך האב אליין אויך שכל! מיינט נישט אין אמתין אז דריבער וואס
איך שפיל מיך מיט דיא קינדער אין בלינדזיגקייט בין איך נאך אויך
א קינד! איך האב שוין מאקי שכל וויא א גרויסער! איך וויל חתונה
האבן אונ זיך קויפן א חויו פערשטייט איר מיך!

הדסה, א דוד וועלדוויל! איך דער קען פארט פון דינע רייד אז
מען האט דיר און גישטעקט! א נישט פאלג דיא שונאים
יינגעס קינד? נישט לערן זיך פון יוגענד אן שלעכטעם צו טהון! נישט
רויב פון איין אונגליקליכע דיא לעצטי נשמה אוועק! נעהם דיר האלב
פון דעם געלד, אונ האלב לאז מיר האטש בלייבען! איך וועל מיר
מאכן א קרעמל איך זאל מיר האבן פון וואנען צו ערנערען זיך!
איך בין דאך אויסשטע יתומה! צו וועסען קען איך מיך ווענדן אום
הילפע? בארעבן דאס דוד וועלדוויל, אונ האב רחמנות! וויינט.
ווישט זיך דיא אויגען.

דוד וועלדוויל (שטייטענדיג געגין איר, לאזט אראפ דעם קאפ,
שווייגט).

פראדיל (נעהט שטיל אונטער, אונטער אים, הדסה זאל נישט
זעהן, גיבט אים א שלעפ ביים ארבע פנפות, נעהט פאלד
צוריק אויף איר אָרט זעצט זיך).

דוד וועלדוויל (מאכט געגין הדסהן סימ איין האנד) עס וועט איך נישט
העלפן שוועגערין קיין וויינען אונ קיין קלאגן, אז איר
וועט מיר נישט אוועק געבן אייערי שוועגער קערפליך מיט אייער גאנץ
צירונג וועל איך אייך נישט געבן קיין חליצה!

הדסה (גיבט זיך א חאפ ביים קאפ) גאטט וואס דער איך? אונ דאס
צירונג ווילסטו ביא מיר אויך אוועק נעהמן? א פינסטער
איז מיר אונ ביטער! (וויינענד) פאר וואס קומט דאס מיר אזוי אפ
צו ראפעווען? איך האב דאך גיגעבן צו מיין חתונה יוספין 500 רוביל
מומן אונ פאר 200 רוביל צירונג וואס עס איז מיר געבליבען פון מיין
מאמן אונ אים האט דיין פאטיר מער נישט גיגעבן וויא 600 רוביל געלד
נעהם דיר צו זיין געלד, אפער מיינס נעהם חאטש נישט! וואס האסטו
צו מיר?

דוד וועלן וויל (לאזט אראפ דעם קאפ, בייסט זיך דיא גענעל.
שווייגט).

פראדיל (שטייט אויף פון ארט, געהט אונטער, אונטער אים
בגניבה, גיבט אים א שלעפ פון אינטיין ביים ארבע פנפות,
געהט באד צוריק זעצט זיך).

דוד וועלן וויל (צו הדסה, מאכט מיט ביידע הענד אונ מיטין קאפ)
איד ווייס גיט קיין גליקען, דאס איז איין מאהל פאר
אלע מאהל! איר קענט מיר געבן דיא טויזענד קערפליך מיט אייער
צירונג איז גוט! אונ אז גיט בארף מען גיט! (געהט צו צום לינקען
זייט, זעצט זיך אויף א שטול וועלכע שטייט געבין טיש).

הדסה (גייהענדיג צו אים, שפרייט אויס אין דער הויף דיא ביידע
הענד שרייט:) איאזעף יאזעף! ערוואך זיך פון דיין לאנגען
שלאף, שטעה אויף פון דיין קבר אונ זעה וויא מיראגיש דיין פרוידער
בעהאנדעלט דיין הדסה! (פאלט אויף דיא קניעהן גיט ווייט פון אים,
שפרייט צו אים אויס דיא הענד:) א האב רחמנות דוד וועלן וויל! ווען
דוא ווילסט מיר שוין יא אפ ראפעווען זא געהם דיר צו פריער מיין
לעבין! נא דיר מיין הארץ, געהם א מעסיר אונ שטעך דעם אריין!
אונ זאל געהטן אנעק מיין אונגליקליך לעבין! (ווייגט, שמואל זרח
געקליידעט וויא אין דיא ערשטי צווייא אקטין קומט אריין דורכין
זייטן מיר, אונ דער זעהט באד דיא קניעהנדיג הדסה).

זעכסטער אויפטריט

שמואל זרח אונד דיא פאריגע.

שמואל זרח (לויפט צו צו הדסה) וואס זאל דאס בעדייטען הא?
הדסה (שטייט אויף) ארעטעט מיר שווער! פארין איך בלייב דיא
אונגליקליכסטע אויף דער וועלט! אייער זוהן וויד מיר אפ
בייסען פון קאפ ביז פיס פאר חליצה געבין! האט רחמנות א גוטער
מענש רעטעט מיר פון אים!

שמואל זרח (צו דוד וועלן וויל, געהט צו אים צוא) דוא זאלסט בייא
איר גיט געהטן וואס א גראשין האט דיא ווערטה
דוא הערסט וואס איך זאג? אונ שוין געה אונ געב איר חליצה!
הגד וועלן וויל (שטעלט זיך אויף הייבט מיט דיא אקסלען) איך וועל
איר גיט געבין! (זעצט זיך).

שמואל

שמואל זרח (מיט פֿעם) דוא הונד איינער! אַ מאטין וועסטו נישט
פאלגען? (הייבט אויף דיא האנד אים צו שלאגן):
פראדיל (לויפט שטעלל אונטער, שטעלט זיך אין דער מיט צווישען
פאטיר אונד זוהן, מיטין פנים צום מאנן, האלט אים צו
דיא האנד, שרייט אויס:) איך וועל אים נישט לאזן שלאגן! דאס
קינד האט רעכט! ער בלייבט א חרוץ, ווער וועט אים נאכדעם
געהמין שוין אהן עלד?

הרסה (שטייט געבין טיש געגין פופליקום, הייבט דיא אויגען ארויף.
דיא הענד אין דער חוץ:) גרויסער גאמט! מיינע שונאים
שטארקען זיך זייער אויף מיר, אַ האב רחמנות גיב מיר שוין דעם
טוידט! (לאזט אַ ראפ דעם קאפ מיט דיא הענד).

שמואל זרח. (שטופט אוועק פראדלין, רייסט דוד וועלדולין פאר איין
האנד) דוא זאלסט פאלגען אַ מאדטין הייס איך!
(הייבט אויף נאכמאלס דיא האנד צו שלאגן) ווארין איך מאך פון דיר
א חורג דא אויף דעם אָרט!
דוד וועקווייל (לאזט אַראפ דעם קאפ (שווייגט).

פראדיל (שטעלט זיך נאכמאלס אין דער מיט, מיטין פנים צו דוד
וועלדולין, זאגט צו אים:) הער אים נישט דוד וועלדולקע,
האב קיין מורא נישט, ער וועט דיר נישט שלאגן! (מיטין פנים צום
מאנן) אונד דיר זאג איך אז דוא זאלסט זיך נישט מישען אין דער חליצה!
הערסטו שמואל זרח? געדענק, זאג איך דיר, ער ווערט אַ חלוץ זאג
דורך דיר וועט ער בלייבען אַ בחור ביז אין טוידט! נישט פאר געס אז
סער קיין קינדער אַ חוץ אים האסטו שוין נישט, אונד דוא וועסט סער
נישט האבן, אויג צום סוף ווילסטו דעם איינעם נאר לעפענדיגער
הייט בעקראבן!

שמואל זרח, שטייטשער סוודאף אָפער חליצהגעבין, דער טוידטער
גיט דאך מיטין פנים אַראפ אין קבר!

פראדיל, נוא אין וועהמין איז דיא סניעה? איך הייס דאך אים אליין
געבין חליצה, אונד ער וויל איר געבין, אָפער אויף דעם
אופן אזויא זאל אים אַפ געבין דיא טויענד רופיל מיט איר צירונג,
פֿרי ער זאל נאכדעם קעגן קומען צו אַ לייטעשין שידוך אונד חתונה
האבן...

דוד וועקווייל (האפט אונטער) אונד טאקי זיך קויפען אַהויז!
פראדיל (רעדט ווייטער צום מאנן) ווארין דוא קענסט אים נישט
בעהילפג

בעהילפיג זיין, האסט יעצט אליין גיט, אונ אהן געלד וועט אים
קיינער גיט וועלדן געהמין. בלייבט ער דאך א ארימער חנוך ווער
ווייסט אויף וויפיל יאָהר?
שמואל זרח (לאזט אַראָפּ דעם קאפּ שווייגט).
דוד וועלדויל (רוקט זיך בגניבה ארויס דורך דיא ווייטן טיר.
געהט אַב).

זיבענטער אויפטריוט

דיא פאריגע אהן דוד וועלדוילן.

הדסה (אלס פראדיל איז געווארין אנשוויגען) אונ איך בלייב דאך
א ארימער אונד עלענדע חלוצה! פאר וואס וויל מען מיך גיט
פארעכינען? אויף וואס פארט וועל איך איבער קומען? עס וועט דאך
טיר אויס קומען נור אין וואסער אריין צו ווארפן זיך! וואס דען קאן
איך טהון? מיט וועלכען לעפענגס מיטעל וועל איך טיין נשמה קענין
דער האלטין? (ווייגט) א האט רחמנות טיין ליעפער שווער! לאזט גיט
איבער דעדין אייער גוטט הערץ דורך שלעכטי הייד!

פראדיל (שטעלט זיך געגין איר) פעלט דעך א ביסעל וויא זיא האט
זיך צו פעסטעט! וואס איז דא פאר איין אונגליק? אז דוא
וועסט יא אוועק געפין דאס געלד מיט דעם צירונג, נוא וואס זשי איז
דיר שוין דא אזוי שלעכט? בלייבסט דאך בייא דיא קליידער אונ בייא
דיין מעביל וועלכע טרעפן אוואדאי אן ארופיל זעפס, זיבען חונדערט,
וועסטו זייא פערקויפען, וועסט זיך מאכין א שטיקעל פרגטה וועסטו
שוין האפן פון וואנען צו דעפין!

הדסה, א פינסטער איז מיר אונ ביטטער! וואס איך קאן שוין דער
פון האפן! דיא מלבושים האפן מיר מער גיט געקאסט וויא
300 רוביל צו דער חתונה, אונ דאס מעביל קאסט מער גיט וויא קץ
רוביל, האט איר סך הכל 450 רוביל, היינט שטעלט אייך פאר אז
איך וועל דאס ארויס פירען אויף דעם מארק וועל איך דען מער וויא
חונדערט רוביל דער פאר האפן? בין איך דאך 90 רוביל שולדיג פאר
דרייא מאנהייט דיר געלד דעם בעל חבית בלייבט מיר נור איבער
דיא 10 רוביל, יא ווייא! אויף זייא זאך איך שטעלין טיין גאנצען
קינפטיגען לעפין? וועל איך דאך בארפן פאר חונדערט אויס געהן!
פראדיל (גייטענדיג צום ווייטן טיר) גישט קשה גישט קשה, וועסט
גיט

ג'ט אויס געהן פאר הונגער, האבט א שיין פענימול וועט זיך יאווען
אויף דעם א רייכער חתן, (געהט אב).

אבטער אויפטריוט

שמואל זרח אינד הדסה.

הדסה געהט צו אים צוא) מיין ליבער שווער, איר זענט, זינד איך
האב אייך דער קענט, געווען אנוטער מענטש, אונג שטענדיג
רחמנות געהאט אויף אונגליקליכע, זעהט דאס אצונד צו בלייבען אזוי,
האט מיטלייד אויף א ארימע אלמנה לאזט איר גיט אפ רויבען! איבער
ווייב איז מיר א שרעקליכער שונא איך ווייס גיט פאר וואס, אונג איך
ווייס אונד זיא האט אן גירעדט דוד וועלדולין ער זאל בייא מיר
פאדערין געד, איר קאנט אים אפער איבער ענדערין, איר זענט
א פאטיר אים, א מיט א פאר ווערטער קאנט איר מיך ענטוועדיר
איבער געבין צום לעבין אדער צום טויט!

שמואל זרח (שטעלט זיך געבין מיש, נאך א קורצע פויזע) הער
אויס הדסה, איבער ענדערין דוד וועלדולין קאן איך
גיט ווארין ער איז א גרויסער עקשן, איז מיר איין געפאלן אזא פלאן;
דוא געב אים טאקי וואס ער פאדערט פון דיר אונג קאז ער דיר געבין
חליצה, נור באלד אויף מארגען שטעל איך דיר צו אלעס וואס ער
וועט בייא דיר געהטין, צוריק, ווארין בייא זיך וועט ער דאך דאס
גיט האלטין וועט ער דאס מיר געבין צו בעהאלטין, טראג איך דאס
גלייך צו דיר באלד אפ א היים, אט דאס איז מיין געצה, אונג אויב
זיא גיפעלט דיר, קום מיט מיר אריין צו אים אונג זאג אים אז דוא
בעשטעהט אויף דעם וואס ער פערלאנגט אונג זאל ער דיר געבין
חליצה.

הדסה (נאך א קליינער פויזע) איר רעדט אפילו וויא א גוטער פריינד
דארף רעדן נור זאל זיין געדולד ביז מארגען, ביז איך וועל
מיך מיישב זיין, אונג אונג אפער וועט אינז גליקען דוד וועלדולין איבער
צו רעדן ער זאל האטש דיא צירונג פאר מיר לאזן, ווארין איך בין
שטארק אין ספק אויב אייער געצה וועט אויס געפירט ווערין.

שמואל זרח (גייטענדיג צום ווייטן מיר) דוא ביזט אין ספק, אונג איך
בין גאנץ זיכער אז אויף דעם צווייטן טאג פון דער
חליצה געבין האסטו צוריק ביין גאנץ געלד מיט דיין צירונג (אב).

גיינטער אויפטריוט

הרסה זעלבסט .

הרסה (שטעלט זיך געגין פובליקום געבין מיש) א שטארקע פייגדיג
איז מיר דיא שטייפמוטער וויינע, זעה איך ערשט יעצט! זיא
האט אים אן גירעכט אז ער זאל מיר אפ רויבען אונ דער נארר
האט זיך געלאזט אן רעדן פון איר, גאטט ווייסט אויב דער שווער
וועט מיר עפס קעגין העלפן, אויב ער וועט אים נישט וועלן געבין
דאס געלד פעהאלטן בין איך פערזאנליך! (לאזט זיך געהן צום
גלאזונג טיר) נור וואס זאל איך טהון? נישט געהמין קיין חליצה בלייב
איך פער וויסט אויף עוויג: יא געהמין, בלייב איך דער ווייל אין
גרעסטן ארימען צו שטאנד! (קוקט צום טיר, דרעהט זיך אויס
מיטן פנים צום פובליקום, קוקט ארויף:) גאטט! אויף דיר פערלאז
איך מיר, שטעה מיר צו הילף! (אב, דער מיש מיט דיא צוויי
שטילען ווערן שנעלל אב גינעמען א טאבלא הייבט זיך אויף, עס
ווערד פאר גישטעכט א קריין צימער אין דער מיט א טיר צוויי
בעטליך שטיינען רעכטס ווייט אפ געריקט פון וואנד אונ צוויי דינקס,
געבען יעדן בעטיל שטייט אויף באדען א נידריג שאפקעלי, דריי
בעטליך זענען פערעוויגען מיט ווייסע ליילעכער, אונ אויף דעם
פירדטען וועדכער איז דער לעצטע צום פובליקום זיצט יאזעף, אן
געצויגען אין שפיטולגע קליידער, דעם קאפ ארום געבונדען מיט
איין ווייסן טוך דאס פנים איז אים בלאס).

צעהנטער אויפטריוט

יאזעף זעלבסט .

יאזעף (האלט ביידע הענד אויף דיא פים, קוקט געגען איבער:) איך
סעג אצונד מאכין דיא ברכה מחיה מתים, אז איך בין פון
טויט לעבענדיג געווארין! פריער דאנק איך גאטט אונ דער גאט
דעם גוטען דאקטאר, וועלכער האט מיר גערעטעט פון טויט, אונ
האט איין געווענדעט אדע מיטלען אום מיינע וואונדען צו פעהיילען
וואס דער מערדער דער שותף מיינער האט מיר פערשאפט! (פוינע,
שאקעלט מיטן קאפ) אט וויא עס געבין זיך אויף דער וועלט שלעכטי
מענשין! וואס יעניר האט ייא קיין מאהל קיין בייזעס געדענקט צו
טהון

מִהֶחָן אֲוֹן זֵינא דַּעֲנִקֶען אויף אים דַּעם טוירט! וויא פֿראַקטיש מײן
 הַבִּסָּה האט מיט מיר אַ מאַהל גירעֶדט, גַּעֲדֶענק אײך, אַז אויף דער
 וועלט גַּעבײן זײך אויס פֿילע מַעֲנִשׁין מיט פֿרוּמֶע גאַרװײַטֶשנאַקטײן, אֲוֹן
 מיט אײַנְעֶרלִיכֶע מַעֲדָדֶע־רִישֶׁע גַּעֲדֶאֱנִקִין! זײא האט מײך גַּעוואָרענט פֿאַר
 אַזעלכע זײך צו הײַטען אַלס אײך וועל פֿון מײן גַּעבֹרֶט שטאַמט אַרױס
 פֿאַרײן, גַּלײַך וויא איר האַרץ האט איר גאָר אויס גַּעזאַגט אַז צו
 אַזעלכע וועל אײך אַרײן פֿאַלן אין דיא הענד! דער שוּתָּף מײַנער,
 אָדער מַעֲרָדֶער! וויא פֿרום ער האט פֿאַר מיר זײך גַּעווייזען, וויפֿיל
 פֿרײַנד־שאַפֿט ער האט מיר גַּעצײגט מיטײן מויל, אֲוֹן דער דינער
 מײַנער וויא טרײא ער האט זײך גַּעווייזען צו מיר, זײט ער איז מײן
 דינער, האט אײך גַּענוּסֶען אַ טֵהִיִּיך אין דַּעם מאַרד־מֵהֵאט! ער איז
 גַּעוועזן אײן האַנד אַט אַפֿנים מיט פֿאַרײסען אַז מַען זאַל מײך טוירטײן
 אֲוֹן מיט מײן גַּעֲדָד זײך צו טֵהִיִּילֶען, מײן גַּלִּיק וואַר וואס דער דאַקטאָר
 איז אַן גַּעקומען אֲוֹן האט דַּעם גַּעצֶמֶטײן פֿונק פֿון גַּעבײן אין מיר אויף
 גַּעפֿלאַזן, זאַנסט, ווער ווייט וויא מײַנע גַּיינער וואַלמײן הײן גַּעקומען!
 אֲוֹן אײך וואַלט שוין קײן האַפֿנונג גַּעהאַט אין מײַנע מַעֲרָדֶיר ראַכע
 צו גַּעהֵמֶן, יא אײך וואַלט מַער גִּיט גַּעקענט האַפֿן צו זעהן מײן
 אַלמײן פֿאַמיר, מײן אײַנצײגען פֿרודער, אֲוֹן מײַנע טֵהִיִּיערי פֿרוי,
 וועלכע זײא רַעכנט מײך שוין אַוואָדאי פֿאַר אַ פֿערפֿאַלענים פֿון איר,
 אֲוֹן זײך פֿאַר אײן עוויגער ענוגה! גִּיט אײן מײך מַרְעֶרײן האַפֿן שוין
 אײַרע אײַגען פֿערנאַסען גאָר מיר מַסֶּהֱמָא! גִּיט אײן טאַג האט זײא אין
 דוײַטער זײפֿען אֲוֹן קרעכצן פֿאַרבֿראַכט! אֲוֹן אײך צו מײן אונגליק,
 קאַן איר דיא מײַנדעס־מִי גאַברִיכט פֿון מיר גִּיט אײַפֿער גַּעבײן! (פּוֹיזע)
 אײך ווייט גאָר גִּיט פֿאַר וואס דער דאַקטאָר לאַזט מיר קײן פֿריעה צו
 איר גִּיט שַׁרײַפֿען? ער זאַגט אַז נור עטוואס צו דַּעֲנִקֶען קען מיר שאַרײן
 אויף מײן גַּעזונד אָך וויא פֿעראַירט ער איז מיט זײן מײַנונג! ווען ער
 זאַל מיר ערלויפֿען נור אַפֿאַר ווערמיר אויף שַׁרײַפֿען צו מײן הַבִּסָּהן
 וואַלט אײך דאָך פֿאַלד גַּעזונד גַּעווארן! ער ווייסט גִּיט אַז דאס
 שווייגען פֿערשאַכט גאָר מיר גִּרעסערי וואַונדען אין האַרצן! ער איז
 אַזוי אײן גַּעפֿילדעט אין דיזען פֿאַלשן מײַנונג אַפֿילו אַ וואָרט אויס
 דעדין מיט אים ווען ער קומט צו מיר אַרײן, אָדער מיט דַּעם לאַקײא
 לאַזט ער מיר אויף גִּיט! (פּוֹיזע, מיט הײן) גײן! אײך קען דאס
 שוין מַער גִּיט אַרײַפֿער מַרְאָגִין! קומט הײַנט נור אַרײן דער דאַקטאָר
 וועל אײך אים פֿעמײן ער זאַל מיר ערלויפֿען צו רעדן, זאַל מיר ערלויפֿען

א פֿריער צו שרייבן , ווען גיט שרייב איך מיך אויס ! (דער דאקטאר
קומט אריין , געקליידעט אין איין אונגפֿארט) .

עלפטער אויפֿטריט

דער דאקטאר אונד דער פֿאריגער .

דאקטאר (שמיכלענד , צו גייהענד צו אים) עס פֿריידעט מיך זייער
יונגער מענש וואס איך טרעפֿ אייך גיט מער לוגען אויף
דעם בעטיל (שפֿארט זיך און געבין שאפֿקעלי . געגין אים) .

יאזעף (ערפֿריידט) א ענדליך רעדט איר שוין מיט מיר ! איך דאנק
אייך זעהר הערר דאקטאר פֿאר דעם גענאד ! ביז יעצט האב
איך פֿיל שמערצין געליטען דורך דעם שווייגען .

דאקטאר , איר ברויכט אפֿער גיט פֿאר אומגוט דאס אן צו געהטן .
איר דארפט גיט פֿאר געסין אז איר זענט געראנעט
געווארן אין קאפ , אייערי גערווען זענען צערשטערט געווארן פֿון
זייער ארט , האבין זיין געמוט א צייט רוהע האבין ניקטס צו דענקען .
דאדורך האב איך אייך גיט געקענט ערלויבען צו רעדן אדער
עטוואס צו קלערן אויף שרייבען .

יאזעף , אפֿער יעצט איז מיר שוין ערלויבט צו שרייבען , הערר
דאקטאר ?

דאקטאר (שטעלט זיך געגין אים) ווארט , איך וועל פֿריער בעטראכטן
אייער ראנע (בינדט אים אפֿ דעם טוך פֿון קאפ , קוקט
אים אויף דער פֿאמילינצע) יא יעצט דענק איך אז איר דארפט שוין
גיט שרייבען , אייער ראנע איז שוין פֿערטיילט , איר קאנט צו חוזה
רייזען !

יאזעף (שרייט אויס) גאטט ! איך בין גליקליך ! איך זעה מיך באלד
מיט מיין טהייערי פֿרוי ! (ראכט אים דיא האנד) איך דאנק
אייך הערר דאקטאר פֿאר דער רעמונג וואס איר האט מיר גיגעבין !

דאקטאר (זעצט זיך געבין אים) קיין דאנק קומט מיר גיט , דען איך
האב געטוהן מיין שולד וועלכעס דיא מענשהייט פֿארערמ
מיר ערציילט ליבערסט וויא אזוי איר קומט אין וואלד , אונד ווער איז
דער מערדער וואס האט אויף אייך געשאסן .

יאזעף , דער מערדער איז מיין שותף , איך בין מיט אים געפֿארן
אדער קיין ביאלאסטאק נאך געוואנט קויפֿען , אויף דער
לעצטיר

לעצמיר סטאנציע וואס פאר ביאלאסטאק, האט ער מיר געפֿעטן מיר
 זאלן זיך אפֿ שטעלן, און איך וואס האב אויף קיין שום געפֿאדער
 געדענקט האב דרויף איין געווייליגט, מיר האבן זיך גיזעצט טרינקען
 טהעע, נאך דער טהעע איז ער ערגעץ פארשווינדען געווארן מיט
 מיין דינער אויף א האלצע שעה נאכהער איז ער אליין צוריק געקומען
 און מיך געפֿעטן איך זאג מיט אים א ביסעל זיך דורך געהן אין
 ביליוויזשער וואלד, איך האב אים דאס אויך צו ליב געטהון, נור
 קוים בין איך מיט אים אריין געקומען אין וואלד האט ער מיט מיר זיך
 אפֿ גישטעלט און מיר געזאגט אז איך זאל ווארטן אויף דעם ארט,
 און ער וועט געהן אויף זוכען א שעהנערין געגענד אויף פֿרישע לופט
 צו געניסען, ער איז אַוועק געגאנגן איז צו מיר באלד אינטער געקומען
 מיין דינער, איך האב מיך מיט אים פֿארעדט, ער האט זיך אפֿאר
 מאהל אפֿ גערוקט פון מיר און איך האב גיט פֿערשטאנען וואס ער
 מיינט דער מיט, נור פֿליצלונג האב איך דער הערט אינטער מיר א שאם
 פון א רעוואלוער און איידער איך האב מיך ארום געקוקט, האט
 דיא קויל מיך געטראפֿן אין נאקין, איך בין געפֿארן צו באדין און
 פון מיין קאפֿ האט אן געהויבען צו גיסען גאנצע מייבן מיט פֿלוט, איך
 האב אויס געשריען רעטעט! מיט אלע מיינע קרעפטן און בין באלד
 שטיל געפֿליבען, האב מיך מיט קיין גליד גיקענט ריהרען פאר שמערצן,
 דער דינער מיינער האט געחאפט מיין ראק און איז מיט אים אנטלאפֿן
 אין דעם ראק איז געלעגן טויזענד רופֿיל מיין גאנצער קאפיטאל וואס
 איך האב געדענקט מיט אים מיין צוקונפט צו בויהען, איך האב אויס
 גישטרעקט מיינע הענד (ווייזט וויא אזוי) און נאך א מאהל אויס געשריען,
 אפֿער גאנץ שוואך, רעטעט! און בין נאכדעם אין אהנמאכט געפֿאלן,
 און וואס ווייטער מיט מיר איז געשעהן, וויא אזוי איר זענט פֿליצלונג
 אנטער געקומען צו מיר און מיך אהער געפֿראכט וויס איך שוין גיט.
 דאקטאר, און דיועס קענט איר באלד וויסען, איך בין גראדע דאמאלס
 געגאנגן אין וואלד שפאצירען מיט מיין דינער, מיט
 א מאהל האב איך דער הערט א שאם פון א רעוואלוער און א שוואכן
 ווידערהאל רעטעט, דא האבן מיר זיך ביידע געלאזן לויפֿן נאך
 דעם ווידער האל, און זענען צו אייך אן געקומען, מיר האבן שוין
 אפֿער קיינעם נעבן אייך געטראפֿן, איר זענט אליין געלגען געבן
 א בויס פֿער באדין אין אייער פֿלוט, גאנץ שטיל גיט מיט קיין גליד
 געריהרט, איך האב מיך צו גיהערט צו אייער דפֿק און געזעהען אז איר
 לעבט

לעבט נאך, האב איך געשיקט מיין דינער איז שטאדט נאך א פור
אונ אייך אפפראוועט א הער אין שפיטול, דא האב איך פערטראכט
איינער ראנע אונ געזעהען אז זיא איז גיט געפעהרליך, איר פרויכט גור
צו האפן רוה, האב איך דרום געשאפט מען זאל אייך אין דעם
צימער איבער טראגן, (מיין דענשטיג אין זעלנר קליידער קומט
אריין מיט א קאנווערט אין האנד).

צוועלפטער אויפטריט

הער דענשטיג אונ דיא פאריגע.

דענשטיג (דער לאנגט דעם דאקטאר דעם קאנווערט) פון
פאלקאוניק א פריה צו אייך, (אב).

דרייצעהנטער אויפטריט

דיא פאריגע אהן דעם דינשטיג.

דאקטאר (רייכט אויף דעם קאנווערט) פון פאלקאוניק צו מיר
א פריעה? גייעס! עפינט דעם פריעה לעזט אין אים:
דאקטאר פיינהאלץ! אין 24 שטונדען דארף אונזער פאלק איבער געהן
קין בריסק, אלזא מאכט זיך פערטיג אין וועג, (לענט אין קעשענע
דעם פריעה).

יאזעף (פער ווינדערט) אייער פאמיליע איז פיינהאלץ?

דאקטאר (שטייבעלט) יא אזוי איז מיין פאמיליע, גור צוא וואס איז
דיא פראנע!

יאזעף (מיט היץ) אונ אייער גאמין?

דאקטאר, מיין גאמין איז מאיר.

יאזעף (שרייט) גאטט וואס הער איך? מאיר פיינהאלץ הייכט איר?
אונ אייער געבורט שטאט וויא הייכט?

דאקטאר (קוקט אים אן מיט ערשטוינען) מיין געבורט שטאט הייכט
בריסק!

יאזעף, אונ א פאמיר האט איר אויך?

דאקטאר, יא איך האב א פאמיר מיט צווייא יונגער פרידער פון זיך.

יאזעף, אונ זייערי געסען?

דאקטאר, צוואר מיך אונדערט דיא פילע פראגען, דאך וועל איך
שוין

שוין ענפערין אויף זיין אונג איך זאל וויסען געגין וואס איר פרעגט ,
מיין פאטער הייסט שמואל זרח , איין ברודער דוד וועלוויט , אונג
דער עלטעריר פון אים הייסט יאזעף . . .

יאזעף (נעהמט אים ארום שרייט אויס) מיין ברודער ! . . .

דאקטאר (שטייט אויף האסטיג קוקט אויף אים) היממעל ! וואס הער
איך ? איך בין אייער ברודער ? וויא אזוי הייסט איר דען ?

יאזעף (שטייט אויף נעהמט אים ארום) איך בין דיין ברודער יאזעף !

דאקטאר (טרעט צוריק עטליכע מריט , קוקט אויף אים מיט שטארקע
אויגען) הא ? דוא ביזט מיין ברודער יאזעף ? (קוקט אויף

אים א פאר זעקונדען , לויפט צו אים צוא נעהמט אים ארום) א גאטט !

וויא אונגליקליך איך בין אז איך האב מיין אייגענעם ברודער שוין נישט

דער קענט ! (קושט אים) מיין טהייעריר ברודער ! מיין ליבער יאזעף !

יאזעף (קושט אים) מיין ברודער , מיין רעטער , מיין וואלטהעטיר !

א וויא גליקליך איך שעצע מיך אז דוא מיין ברודער ביזט

מיין רעטער געווען !

דאקטאר , אונג וויא גליקליך איך בין אז איך האב גירעטעט מיין

ברודער פון מיר ! (קושט זיך , נעהמט זיך אן ביין

דיא הענד זעצין זיך אויף דעם געטיר) .

יאזעף , דער צייל מיר מיין טהייעריר ברודער וואס מיט דיר האט זיך

פאסירט אין דיא 10 יאהר וואס דוא ביזט פון אונג אוועק . אונג

וויא אזוי דוא ביזט וואיעני דאקטאר געווארין , אונג ווארום האסטו זיך

נישט געלאזט הערין דיא גאנצע צייט צו אונג ?

דאקטאר , אז קהר האט מיך אפ גיגעבין אין דינסט , האט מען מיך

א וועק געשיקט קיין קיעוו מיט גאנץ פיל רעקרוטען מיר

זאלן דארטין שטיין , איך האב מיך פאלד געווענדעט צום גענעראל מיט

א ביטטע שריפט , אים געשריבען מיין גאנצע ביאגראפיע וואס מיט

מיר האט זיך פאסירט דאס איך געזיין פיל קענטניסע , האב געהינקייטין

צום בילדונג , אונג אס ענדע האב איך אים געבעטן אז ער זאל מיר

שטיין צוא הילף , אונג מיר ערלויבען אריין צו טרעטן אין קעווער

אוניווערזיטעט איך זאל מיין עקזאמין ענדעגין אויף דאקטאר שטודיום ,

דער גענעראל וועלכער וואר זייער א גוטער מענטש האט מיין ביטטע

שריפט נישט פערוויזען , האט מיך געשיקט מיט א פאפיר צום דירעקטאר

דאס ער זאל מיך עקזאמענירען , דינער האט מיך עקזאמענירט , איך

האב זיין פראפע אים געהאלטן אונג בין געבליבען זיין שילער אלזא .

זעכס יאהר האט געדויערט אלס איך האב גיענדעגט דעם מעדעצינסקע פאקולטעט נאכהער בין איך פון דארטין ארויס מיט א דיפלאם אז איך האב רעכט דאקטאר צו זיין, איך בין געקומען צום גענעראל אונז אים אפ געדאנקט פאר דעם וואלט האט וועלכעס ער האט מיט מיר געטהון איך בין באלד פאנאטשעט געווארן פאר א וואיענע דאקטאר אין איין פאלק וועלכער איז באדאנעק געגאנגן א הער קיין ביאלאסטאק, פון דאמאלס אן וואוין איך דא, איך האב אפילו פיל מאהל שוין געוואלט א בריעף שרייבען צום פאטער אין בריסק, נור דער האס צוא מיין שטייפמוטער האט דאס מיר נישט געלאזן מוחן, אז איך דער מאן מיך דיא צרות וואס זיא האט מיר אן געטהון א מאהל וויא זיא פקעגט מיך פריסלעדעווען אויף יעדין מריט, אונז געפירט צום פאטער רכילות אונז ער האט איר אויף אלעס געגלויבט, אט דער געדאנק האט מיך שטענדיג צוריק געהאלטן ווען איך האב געוואלט צו אים שרייבען יאזעף, האסטו שוין געהייראטעט אויף?

דאקטאר, גיין! נאך האב איך נישט געפונען דיא דאווע וועלכע מיין הערץ זאל צו איר געהערן!

יאזעף, אונז איך האב שוין פון א יאהר געהייראטעט, מיך האט מיין שיקואל בעגליקט מיט זייער א טהייערי פרוי א קלוגע א גוט הערציגע האט מיטלייד אויף יעדין לידעגדין.

דאקטאר (רייכט אים דיא האנד) איך גראטעלירע דיר פרודער מיט דיין גוטע פרוי, איר נאהמען?

יאזעף, איר נאהמין הדסה, וועסט איר אן קוקען ליעפער פרודער וואס פאר איין ליעפעס קינד דאס איז! איין עכטע קאפיע

פון איין ענגעל געשטאלט! א וויא טרייא זיא איז צו מיר! איך געדענק נאך יעצט וויא זיא האט מיך דאמאלס געפעטן צוריק מיט דרייא מאנהייט אז איך זאג נישט מאכין מיט דעם באריסען וואס האט אויף מיר געשאסן קיין שותפת! דאס הערץ האט איר געזאגט אז ער וועט מיר בייזעס טהון! ער האט אויף מיר געשאסן דורך דיא געהילפע פון מיין דיגער, אונז האבן מיין לעצטין קאפיטאל אנועק גערויבט, אונז יעצט אז איך קום שוין א היים, האב איך ערשט קיין מיטעל פון זאנען זיך צו ערגערין מיט מיין פרוי! (ויפצט).

דאקטאר (נעהמט אים אן בייא דער האנד) ניקט געזארגט ליעפער פרודער ווען נור דוא וועסט זיין געזונד האסטו געלד

אויף, איך בעזיץ א היבשען קאפיטאל, איך וועל מיך מיט דיר אים גלייך

גלייך טהיילען, דאס וועט אן קומען אויף ביין חלק פינף מאהל מעריר
וויא דוא האסט פערלויבען!

יאזעף (נעהמט אים ארום) א מיין טהייעריר פרוידער! פריער ביזטו
געווען מיין רעטער, אונ יעצט פלייפסטו אויף מיין
וואלטהעטיר! (קאזט אים אפ).

דאקטאר, ערצייל מיר יעצט וויא אזוי געהט עס מיט אונזער פאטער.
יאזעף, ער געפינט זיך גאט זיין דאנק געזונד, נור זיין
אפסטאטיאטעלסטווא איז יעצט זייער געמיין!

דאקטאר, אונ דוד וועלדויל וואס מאכט? ליידעט ער האטש גיט
קיין צרות פון דער שטיפמוטער אונזער?

יאזעף, ליידער ליידעטער געפיך פיל צרות! זיא שמופט אים פיל
מאהל ארויס פון שטוב, וויל אים גאר קיין עסין גיט געפיין,
אדאנק מיין גוטע פרוי, ווען גיט זיא וואלט ער פאר הונגער אויס געגאנגן!
דאקטאר, אונ אונזער פאטיר וואס זאגט דרויף? אים הארט דאס
גאר גיט?

יאזעף, קענסטו דען גיט אונזער פאטער? ער איז, זאל ער מיר מוהל
זיין א שקלאף מיצעל וואס זיא טהוט איז געטהון, ער קוקט
אויף קיין זאך זיך גיט אום!

דאקטאר (שטעלט זיך האסטיג אויף): יעצט וועט זיא שוין פקעקומען
דיא מפלה! (ועצט זיך) זאג מיר נור יאזעף, דער פאטער
דערמאנט מיר א מאהל?

יאזעף, ער דער מאנט דיר זייער אפט, אונ ווישט זיך דער בייא
דיא אויגען פון טרערין.

דאקטאר, אונ פון דעם פקעקיל מאכאק וואס ער האט בייא מיר
געפונען שבת אין קעשעני איז ער שוין דערגאנגן אז דאס
וואר דיא שטיפמוטערס ארבייט?

יאזעף, דוד וועלדויל האט אים אפילו גאך באלד געזאגט אז ער האט
אליין געזעהן וויא זיא האט דאס אריין געלייגט אין דינע
הויזען קעשעני, נור וואס העלפט דאס? ער וויל דאס עד היום אויף
איר גיט גלויבען, ווארין ער האלט איר פאר א צדקניות.

דאקטאר, יעצט זאל זיא האבן איר סוף! גלייך וויא איך קום נור
צום פאטער וועל איך זעהן דיא מינוט אין איר ראבע צו
געהטן, אפער דיזע ראבע וועט זיין א גאנץ איידעלי אונ איין
העכסט חיטער!

יאָזעף , וואס ווילסטו איר דען מהון :

דאָקטאר , אז מיר וועלן פליצלונג אריין קומען צום פאטיר וועט ער
דאך מסתמא פרייהעז איבער אונז , וועל איך אים הייסען
שטעלין בראנפין צום טיש אונ וועל זיך פלייסען אז ער זאל זיך אביסעל
איבער טרינקען , אונ דאמאלס וועל איך בייא אים ארויס גארין אוועקסיל
אויף אזא סומע וואס זאל אן טרעפן פינף מאהל מעריר וויא ער פערמאנט
אונ דאן וועל איך בייא אים אנוועק געהטן זיין גאנץ פארמעגן , דיא
שטיפמוטער וועל איך ארויס שמופען וויא אזוי זיא שטייט אונ געהט ,
אונ דעם פאטיר וועל איך האלטן בייא זיך , וועל אים אלע פערגעניגען
פערשאפן גור מיטן ווייב וועל איך אים קיין מאהל ניט לאזן זיך צו
הויף קומען אט דאס וועט זיין מיין גקמה אין דער שטיפמוטער אונזערי ,
וויא גיפעלט דיר יאָזעף דער פלאן ?

יאָזעף , ער געפעלט מיר זייער , אבער מיט וועלכען אויס הייד וועסטו
בייא אים ארויס גארין דעם פארפנים ?

דאָקטאר , אז מיר וועלן קומען קיין פריסק , וועלן מיר ביידע באלד
אריין געהן צו אים ...

יאָזעף (שלאגט איבער) גיין גיין ! איך לויף באלד צו מיין הדסה !

דאָקטאר (נעמט אים אן בייא דער מיט וועסטו דאך גאר פערניכטען מיין
געהיילט ! דען דער מיט וועסטו דאך גאר פערניכטען מיין

פלאן ! אז מיר וועלן צו אים קומען וואלסטו אים זאגן אז מען דארף
שיקען א בריוו צו הדסה אין זיין נאמען אז ער מעלדעט איר אז דא
קומסט באלד צו פארין , פרי זיא זאל ניט איבער שרעקן מיט דיין
פלוזליכען ערשיינען בייא איר , דעם בריוו וועל איך שרייבען , ווארן
ער וועט דאך שוין זיין אויס געטרינקען וועל איך דאמאלס אנשטאמט
דעם בריוו שרייבען , וועל איך אנוועקסיל אן שרייבען , אונ אים הייסן
דרויה אונטער שרייבען , דיא אויגען וועלן דאך אים זיין פערנאסין
וועט ער ניט בעמערקן אויף וואס ער שרייבט זיך אונטער !
בעשטעהסטו דרויה מיין ברודער !

יאָזעף (שטייט אויף) איך באשטעה ! מארש קיין פריסק !

דער דאקטאר שטייט אויף , שטעלט זיך מיט אים האלב זייטיג צום
פונדליקום , אונ האלב זייטיג צום מיר , לעגן ארויף , דיא הענד
אויף דיא אקסלין איינער ביים אנדערן .

דאָקטאר (אלס יאָזעף איז אנשוויגען געווארן) צו מיין געבורט שטאמ !

יאָזעף

יאָזעף . צו מיין געליבטע פֿרוי !
 דאָקטאר . צו מיין געליבטען פֿאטער !
 יאָזעף . צו מיין מוילדערן חֲדָסָה !
 דאָקטאר (שטעלט דעם ערשטן שפּאן מיט אים) . ראַכע אין דער
 שטיפּמאטער !
 יאָזעף . ראַכע אין מייןע מערדער ! (נעהמין זיך ביידע אַרום) .
 דער פֿאַרהאַנג לאָזט זיך שטעלל הערעב .

פֿירטער אַקט

(בייא דעם אַקט שפּילען אַלע פֿערזאָנען זייערי ראלען אויסער דעם
 דינשטיגן) .
 דער ערשטער האַלב פון דעם אַקט געשיהעט בייא שמואל ורחין אין
 הויז אונד דער צווייטער בייא חֲדָסָה אין אַ אַרעם וואָהנונג .
 (דיא צייט פון דעם אַקט איז פֿאַר האַלבן טאָג)

ס צ ע נ ע

נאָ קליינער זאל . אין דער מיט אַ קליינע טיר . רעכסט אַ זייטן טיר . אין
 דער מיט זאל אַ טיש , פון 3 זייטן פֿיים טיש שטעהען 3 שטולען , דיא
 פֿירטע זייט וועלכע איז צום פּובליקום איזט גליידיג , דוד וועלדוויל
 געקליידעט וויא אין ערשטן אַקט , קומט אַריין דורכין זייטן טיר אַלס
 דער פֿאַרהאַנג הייבט זיך אויף , אונד שטעלט זיך נעבין טיש וויא עס
 איז גליידיג אָהן שטולען , מיטין פֿנים צום פּובליקום) .

ערשטער אויפֿטריט

דוד וועלדוויל זעלבסט .

דוד וועלדוויל (רייבט זיך מיט איין האַנד דאס אויג דאס פֿנים איז
 רחמנותדיג) : איך ווייס גאָר ניט וואס דיא כּומע טראַכט
 זיך ? זיא האט בייא טיר צו גינאמען דיא מוילדער קערפֿליך מיט דעם
 צירונג

צירונג וואס הרסה האט מיר גיגעבן פאר חליצה איר געבן איז זי צו
מיר אזוי שלעכט געווארן אזש ספנות! ניט זיז מאכט מיר קיין קאסמיוס.
ניט זיז גיט מיר קיין שיינע פדה (לאזט אראפ דיא האנד פון דעם אויג)
נור איך וואלט איר שוין דאס מוחל געוועזן, לאז זיז מיר האטש געבן
עסין אין דער צייט, וויל זיז דאס אויך ניט! לאזט מיר פאסטין אפער
אגאנצין טאג, גיבט מיר גיט קיין קישען, אויך דער זייט, שלאגט מיר
אלע מאהל, אונ מרייבט מיר שוין גאר ארויס פון שטוב! אז איך וויל
נעהמין א שטיקעל ברויט, שרייט זיז באד; דוד וועלן וויל! פרעסט שוין
ווייטער! דוד וועלן וויל! גענוג דיר שוין צו פרעסין! איך ווייס גאר ניט
וואס זיז טראכט זיך? (פויזע, פעסטעט זיך) שוין אפער¹² דער ווייטער אונ
איך האב גאר גאר ניט איבער געביסען! איך בין אזוי הונגעריג אזש
ספנות! (וויינט הויך, שמואל זרח געקליידעט וויא אין דיא פאריגע
אקטין קומט אריין דורכין גלאונגים מיר).

צווייטער אויפטריט

שמואל זרח אונד דער פאריגער.

דוד וועלן וויל (אלס ער הערט דיא מיר עפנען, דרעהט ער זיך אויס
מיטין פנים צו איר, אונ אלס ער ערזעהט דעם פאמיר
אריין קומען, הייבט ער אן הויך צו וויינען).

שמואל זרח (צו גייענער צו אים) וואס וויינקסטו דוד וועלן וויל?

דוד וועלן וויל (מיט א אויס געצויגענע טאן :) איך בין הונגעריג!

שמואל זרח, פאר וואס זשי זאגסטו גיט דער מוסין זיז זאל דיר
געבן עפס צו עסין?

דוד וועלן וויל (קוקט אראפ, שפילט זיך מיט א ציצע, בלאזט אן דיא
פאקען :) זיז איך האב איר שוין צווייא מאהל געזאגט
זיז זאל מיר געבן עסין, האט זיז מיר נור גוט אן געשאגטין אפער
קיין עסין וויל זיז מיר גיט געבן!

שמואל זרח, וואס הייבט זיז וויל דיר גיט געבן? מיין קינד וועט
זיז זשאקעווען עסין? (לאזט זיך געהן צום זייטן מיר,
בראדיל קומט אים א גענין געקליידעט וויא אין א מין אקט).

דריטער אויפטריוט

פראדיל אנד דא פארניגע

שמואל זרח (צו פראדלין) פאר וואס גיבסטו אים נישט קיין עסן
פראדיל? צו איז נאך נישט צייט פאר אים אז ער זאל
איבער בייסן?

פראדיל (פלייבט שטיין געגין פובליקום געבין א שטול) לאז ער געהן
צו הדסה, וועט זי אים געבין עסן!

דוד וועלוויל (צו איר) נוא גיבט מיר אפ דא טויזענד קערפליך מיט
דעם צירונג וועל איך איר זיין אונזעק געבין וועט זיין
מיר געבין עסן!

פראדיל, איך האב ביידע דיר גענומען געלט מיט צירונג פארך איינער
דוד וועלוויל (דרייט זיך אויס צום פובליקום, האפט זיך אן מיט
פיינע הענד פארין קאפ:) אוי איז דאס א לינגערטאג אז
ספנות! ערשט יעני וואך גיב איך איר צו פעהאלטן טויזענד קערפליך
מיט צוויי פושקעליך צירונג אונד אונד זאגט זיין אז זיין האט
בייא מיר גאר נישט גענומען! (מיטן פנים צו איר) לינגערטאג! לינגערטאג!
פראדיל (לויפט צו אים) דוא זאגסט נישט זיין קיין זאגן ווארן איך
צו פירעך דיר דיינע פיינער הערסטו?

דוד וועלוויל (אנטלויפט צום פאטיר, האלט זיך אן ביידע זיין קאפאטע
מיטן פנים צו איר:) גיבט מיר אפ מיין געלט מיטן צירונג!
פראדיל (טרעט אים אונטער א פייג אונטער דעם נאז) נא! אט
דאס געב איך דיר!

דוד וועלוויל, נוא גיבט מיר האטש עסן!

פראדיל (געהט צו צום טיש) ביזט נישט קראנק צו געהן פערדינען
אויף עסן!

שמואל זרח (געהט צו צום טיש, זעצט זיך אויף א שטול געגין איר,
דוד וועלוויל שטייט נישט ווייט פון אים).

שמואל זרח (שאקעלט צו איר מיטן קאפ) א פראדיל פראדיל! וויא
האסטו קיין מורא נישט פאר גאט! פארעכין גור וואס

דוא האסט געטון! האסט אים אן גירעדט ער זאל אפ ראפעווען איין
ארימע אלמנה. אינ דיר דאס אונזעק געבין, אונד צום סוף ווילסטו אים
נאך קיין עסן נישט געבין! איז רעכט אזוי? פירעג איך דיר ביזט דאך
א פרומע יודענע הא!

פראדיל

פֿראַדיל, איך פֿעט דײַך נײַט, זאַלסט מיר מוסרין, עס האט נײַט צו
דיר וואס איך טוה!

שמואל זרח, שטאמטש עס האט נײַט צו מיר? ער איז דאך אַפֿער
פֿאַרט מיין קינד!

פֿראַדיל, נוא הענג זיך אויף אים!

שמואל זרח (זיפֿצט) אז אַך אונ וועה איז מיין וועלט חלעפֿין וואס איך
האב דײַך גאר דער קענט פֿאַר אַ ווייב צו מיר!

פֿראַדיל (מיט האס) יא האבסט זיך מאקי וואס צו ווארפֿן מיט מיר,
איך האב פֿאַר געטין, ביזט אַ גרויסער פֿעל יחסן, האבסט

זייער פֿיינע קינדער איין זיהן האסטו אליין אים געחאפט בייא ציגארין
רויכנען אום שבת, האסט אים אפֿ גיגעפֿין פֿאַר אַ סאלדאט, נוא וואס

איז געווארין פֿון אים? אונ אונדאי אַ משומד וואס דען? ער וועט
ינדעשקייט אויס האלטן? אונ דער אנדעריר זאל זיך שוין מיהען פֿאַר

מיינע אלטע חאליאוועס איז אויך געווען אַ פֿרום זיהנרעלי, אז בייא אים
איז געווען רעכט זיין ווייב זאל געהן מיט דיא אייגענע האר, האט אים

אין אַמת גאטט פֿעצאהלט דער פֿאַר מיט אזא טיתה אז ער האט אפֿילו
נידרי אויך קיין צייט געהאט צו זאגן! הא הא הא! נישטא ווער עס

זאל לאבן פֿון דעם פֿעל יחסן!

שמואל זרח, מיט מיינע חסרונות וואסדוא ווייזט מיר דא אויף, האב
איך גאר קיין מענשין אונגזיקליך געמאכט! אונ דוא

וואס דוא ריהמסט זיך פֿאַר אַ יחכנטע אונ פֿאַר אַ צדקניות, האסטו
גענומען איין עהרליך קינד וואס האט קיין מאהל נײַט געטראכט יענים

צו פֿערזיפֿען, רעדסטו אים אָן אז ער זאל פֿערבאפֿעווען איין וויסטע
הלוצה אונ דיר דעם רויב אַוועק געפֿין, אונ דער גאך אז ער האט דיר

שוין אַדס דינג אַוועק גיגעפֿין, טרייבסטו אים שוין פֿון שטוב, אפֿילו
אַ שטיקעל פֿרויט ווילסטו אים נײַט געפֿין שוין, גלייך וויא דוא האסט

פֿון אים גאר נײַט גענאסן, אָדער גלייך וויא דוא פֿרענגסט אַריין אין
שטוב דיא גאנצע פֿרנסה! נוא פֿרעג איך דײַך הייסט דאס נײַט אַכזריות

פֿון דיר?

פֿראַדיל, נוא אז איך האב יא צו גענומען בייא אים חדסחם געלד וועל
איך דאס אַוועק געפֿין מיינע קינדער וואס איך האב נײַט?

שמואל זרח, דוא גיפֿסט מיר אויף נײַט!

פֿראַדיל (מיט פֿעס) אַהא! אַט דער פֿאַר געהמסטו זיך אזוי אָן, דוא
ווילסט דאס געלד האפֿן אַ קרענק אין דיא זייטן וועל איך

דיר

דיר געפין! איך וועל בעסיר לאזין שרייבען א רייניגקייט אין שול
אונג חתונה מאכין אריימע יתומים מיט דעם געקד, וועל איך האטש
עולם הבא האפן אויף יעניר וועלט, וואס דען? פון דיר וועל איך
עולם הבא האפן?

דוד וועלן וויל, איר האט דאך גאר געזאגט אז איר וועט מיך חתונה
מאכין?

פראדיל, דיר גאר? א קרענק אין בויך! האסט א געזונטן מאטין לאז
ער דיר חתונה מאכין! (וועצט זיך).

שמואל זרח (שטייט אויף, שפאנט היין אונד הער, בייסט דיא געגיל).
דוד וועלן וויל (בייבט זיך מיט איין האנד דאס אויג) איך וויל עסין!

פראדיל, מכות, קדחות, אונג קרענק אט דאס געהם אונג עם!

שמואל זרח (בלייבט שטיין געפין דוד וועלן ווילן מיטין פנים צו איר)
וואס האסטו אים צו שעלטין אז דוא הארעוועסט ניט

אויף זיין עסין? (געהט ארום) א א א! פון דרייא קינדער ביא איינעם
געבליבען, צום סוף וויל זיא מיר דעם איינעם אויך פארשעלטין!

פראדיל, נוא נוא האב קיין מורא נישט, ער וועט גארך דיך איבער לעפין.

דוד וועלן וויל (אראפ געלאזט דיא אויגען, רעדט גאיוונע : קאז
גאטט היטען! ...)

פראדיל (צו לאכט זיך) חא חא חא, אט איז א געמרייער ווען! ער
לאזט ניט דעם טאטין פריער שטארבין!

שמואל זרח (גיבט דוד וועלן ווילן קאפיקעס) נא דיר חכם מיינער
געלד, געה קויף זיך אויף איבער בייסין!

דוד וועלן וויל (געהט צו דאס געלד לויפט ארויס דורכן זייטן טיר).

(שמואל זרח שפאצירט איין מאהל היין אונד הער, בלייבט פליצלונג
שטיין אין דער טיר ואל מיטין געזיכט צום גלאוונע טיר.

מאיר קומט פון איר אריין געקליידעט וויא איין וואיענע ארצט).

פירדטער אויפטריוט

מאיר אונד דיא פאריגע אהן דוד וועלן ווילן.

מאיר (בלייבט שטיין געפין טיר קוקט אויף שמואל זרחין) גוטען טארגין!

שמואל זרח (בלייבט שטיין געגין אים אויס געצויגען, האפט אראפ
דאס היטעל, בעהאלט ביידע הענד אינטער זיך,

פראגט ציטערענר : צו וועהטין בארף דער הערר?

מאיר

מאיר (געהט צו געהענטיגער, מיט א קליינעם שטייכיל) איר קענט
אן טהון דאס היטעל.

שמואל זרח (אין דער פארטיגער פאזע) אפער זאגט שוין צו וועהמין
דארפט איר ?

מאיר, טהוט אן דאס היטעל, וואס ציטערט איר אזוי איך בין דאך
ניט קיין פער !

שמואל זרח (טהוט אן דאס היטעל) נוא לאס איך שוין הערין צוא
וועהמין איר דארפט ?

מאיר (שטייכלענד) איך דארף צו רעכ שמואל זרח פיינהאלץ.

פראדיל (שטעלט זיך אויף) פינסטער איז מיר ! צו וואס דארף ער זיך ?

מאיר (גיבט אויף איר א קוק מיט האס אונד פערצאכטונג).

שמואל זרח, נוא איך בין דאס, וואס ווילט איר דען פון מיר ?

מאיר (געהט צו צו אים, שטייכלענד :) איך וויל צו אייך זיך דערקענין !

שמואל זרח, מיט מיר זיך דערקענין ? וואס פאר א מחותן זענט איר
דען מיט מיר ?

מאיר (שטייכלענד) איך בין אייך גאר ניט פֿעקאנט ?

שמואל זרח (קוקט אין דער זייט, ניט אויף אים) וויא קומט איר מיר
פֿעקאנט צו זיין ?

מאיר (געהסט אים אן פאר איין האנד) אפער קוקט נור אויף מיר,
פילייכט בין איך אייך יא פֿעקאנט ?

שמואל זרח (קוקט אויף אים, נאך א קורצע פויזע) ווייס איך ? עפֿים
יא פֿעקאנט, אונג ניט פֿעקאנט (קוקט אונזעק) זיין ! איר

זענט מיר גאר ניט פֿעקאנט !

מאיר (האלט אים ביא דער האנד, ערייט אים) פֿאטיר ! צו
דערקענטו שוין ניט זיין זאכן מאיר ?

שמואל זרח (צו שראקין) הא ? דוא ביזט מאיר ?

מאיר (וויל אים ארום געהמין צו קושען) איך בין זיין זאכן !

שמואל זרח (לאזט זיך ניט קושין, וויל פון אים לויז ווערין :) דוא
ביזט נאך זיין זאכן ? וויא אזוי ?

מאיר (צו שראקין) פֿאטיר ! וואס איז דאס פאר א פֿראגע ?

שמואל זרח, ביזט דען נאך א יוד ?

מאיר, פאר וואס זאל איך דען ניט זיין מער זיין יוד ? ווער דאז
מיר ניט ?

שמואל

שמואל זרח, סמייטש! דוא געקומט דאך עפנים גאר וויא א גענעראל?
מאיר, איך בין א וואיענע דאקטאר דער פאר געה איך אין א פארמע
אדער מיין הערץ איז יעדאך גאנץ מיט אונזער יודענטהום! איך
בין יודע וויא געווען!

שמואל זרח (הייבט דיא הענט אין דער הייך) געלויבט ביזשו גאט!
(געהמט אים ארום) מאיר בנני בכורי! מיין עקזסטער
זאקן! מיין טרייסט, מיין לעבן! (קושט אים).
מאיר (קושט אים אויף) מיין טהייעריר פאטער! מיין ליכט, מיין לעבן!
(לאזט אים לויז).

שמואל זרח (וויינענד) א מיין טהייעריר זאקן! איך האב שוין מער
ניט געדענקט אז איך זאל דיר גאך א מאהל זעהן פאר
מיין לעבן! וויא גליקליך איך בין אז איך זעה דיר אצונד פאר מיר,
אין אזוי פיל גרוקה, אונ מיט א יודעש הערץ! זאג מיר מיין קינד
וויא אזוי ביזשו געווארן א וואיענע דאקטאר, אונ פאר וואס האסטו
זעהן יאהר דורך אייגאנד זיך ניט געלאזט הערן צו מיר?
מאיר, איך וועל דאס דיר שפעטיר דער ציילען פאטיר, יעצט בין
איך מיעד פון וועג!

פראדיל (לויפט צו, צו מאירין, מיט חניפה) וואס פאר א שטיק האלץ
איך בין? אז איך האב שוין ניט דערקענט מיין מאירלין!
(שפרייט אויס דיא הענט, וויל מיט אים זיך צו קושען).

מאיר (דרעהט זיך פון איר האלב אוועק לאזט זיך ניט קושען).
פראדיל (האלב בעליידיגט) מיט א מומע? מאירלי! מיט א מומע
ווילסטו זיך ניט צו קושען?

מאיר (קוקט צום פאטיר) איך קוש ניט מיט קיין פרויען!
פראדיל, סטאמש מיט מיר ווילסטו זיך ניט צו קושען? מיט מיר?
וואס איך האב דיר געהאלטן א מאהל אזוי טרייא וויא
א אייגען קינד מיינס! ...

מאיר, אף מומעניו דער מאנט מיר ניט איך בעט אייך דאס ווארט;
"א מאהל! ווארן איך דער מאן מיך אין דיא א מאהליגע צרות
וואס איך בין פון אייך אויס געשטאנען! (געהט מיטן פאטיר צו,
צום טיש).

פראדיל (דרעהט זיך פרוג פון אים אוועק זעצט זיך אויף איר ארט).
קוד וועלוויי קומט אביין דורכין זייטן מיר:

פֿינפֿטער אויפֿטריט

דוד וועלדוויל אונד דיא פֿאריגע

דוד וועלדוויל (דעמט צום פֿאטיר, שטייהענד נעבן אים אונד קוקט אויף מאירין) מאט: איך האב מיר געקויפט דרייא גרויסע בייגעל אונד אויף גיגעסין, איך בין שוין מער נישט הונגעריג. מאיר (קוקט אויף אים, פֿרעגט דעם פֿאטער) איז פֿאטיר מיר שיינט אז ער איז דוד וועלדוויל?

דוד וועלדוויל, פון וואגען ווייסט איר אז איך הייס דוד וועלדוויל? שמואל זרח (צו דוד וועלדוויל) ער איז בין פֿרודער מאיר! דוד וועלדוויל (צו מאירין) אזוי? דוא ביזט מיין פֿרודער מאיר? מאקי גוט... מאיר געהט אים ארום, ביידע צו קושען זיך, שמואל זרח זעצט זיך אויף איין שטול וועלכע שטייט אויבן אן צום לינקען זייט, געגן פֿראדלן, אונד קוקט צום גלאזונגס מיר, מאיר זעצט זיך נעבן אים אויף דער צווייטע שטול, דוד וועלדוויל קאמט זיך געהן צום גלאזונגס מיר, אונד געגעגענט יאזעפֿין אריין קומען, געקליידעט אין איין יעווראפֿיעשין קאסטיום מיט א רונדע שקלאפע.

זעכסטער אויפֿטריט

יאזעף אונד דיא פֿאריגע.

יאזעף (שטעלט גור דעם ערשטן שפֿאן אויף דער שוועל). דוד וועלדוויל (געגעגענט אים מיט א געשרייא, קערט זיך אום צוריק שרייהענד) געוואלד! געוואלד! דער סת איז געקומען! מאט! ראטעווע! אוי! איך האב מורא! געוואלד! (לויפט אונטערן מיט, בלייבט דארטן ליגען).

פֿראדל (דער זעהט יאזעפֿין שטיין נעבן מיר, שטעלט זיך אויף שרייט) ראטעוועט יודען! גוואלד דער סת איז דא (לויפט אב דורכן זייטן מיר).

זיבענטער אויפֿטריט

דיא פֿאריגע אהן פֿראדלן.

שמואל זרח (זיצענד אויף ניין ארט, דער זעהט יאזעפֿין, גיבט זיך א שטארקן

א שטארקין ווארף, שרייט: שמע ישראל! (ווייל אויף שטיין צום אנטלויפן)
מאיר (האלט אים איין): גאטט איז מיט דיר! פאר וועהמין שרעקסטו
זיך פאטער?

יאזעף (בלייבט שטיין צו מומעלט נעבן טיר קוקט אונמוטהדיג
אויפן פאטיר).

שמואל זרח (נעבט א קוק אויף יאזעפן, פערשטעלט זיך באדער
מיט איין האנד דיא אויגען): שטאמטש דוא פרעגסט
גאד? זעהסט דאך אז דער סת איז געקומען צו אונז אין שטוב אריין!
דוד וועלוויל (לויפט ארויס פון זיין ארט, שטעלט זיך געגן יאזעפן
ניט ווייט פון טיש, האלט ביידע ציצית געגן אים,
ווארפט מיט זיין אין דער הייף שרייט צו אים): געה געה דוא סת!
געה אין דיין רוחע אריין! דא זענען ניטא דינע לייט! טיר געהען
אלע אין פיר ציצית אונד דוא נור דרייא! ...

יאזעף (שטייבט, לאזט זיך געהן, בלייבט באלד שטיין אלס דוד
וועלוויל אנטלויפט).

דוד וועלוויל (לויפט צום פאט, שרייט: אוי טאמ! ער קען טאקי
לאכין אויך! ... (קוקט אויף יאזעפן וועלכער לאזט זיך
געהן צו אים): אוי אט געהט ער! טאמ! איך האב מורא! מרייב
אים ארויס! (גראפט זיך איין אין פאטיר).

שמואל זרח (שרייט צו יאזעפן): געה אין דיין רוחע אריין! דא איז
ניט סער דיין ארט!

מאיר (שטעהט אויף, צום פאטיר) אום גאטעס ווילען פאטער, ער
לעבט דאך! ווארום מאכסטו אים פאר א סת? (נעהט צו צו
יאזעפן, נעהט אים געארעמט, געהט מיט אים צום טיש).

דוד וועלוויל, טאמ! איך האב מורא! (אנטלויפט צום זימן טיר,
בלייבט שטייב).

שמואל זרח (שטעלט זיך אויף) הוא אלקים! (לויפט אוועק פון טיש,
האלט דיא ציצית אין דיא הענד, קוקט אויף אים מיט
גרויסע אויגען, ציטערט).

יאזעף (צום פאטיר, מיט א שטערצפאלען טאן): א פאטער פאטער!
פאר וועהמין שרעקסטו זיך?

דוד וועלוויל, אוי טאמ! זעה נור! דער סת קען טאקי רעדן אויך! ...
שמואל זרח, שטאמטש איך זאל טיר ניט שרעקן! דוא ביזט שוין פון
דרייא הודשים געשטארבן, פליצלונג קומסטו גאר צו

מיר אין שמוצ אריין!

דורך וועלדוויל (ווארפט מיט דיא ציצית) געה געה! אין דיין רוהע אריין!
יאזעף (צום פאטיר) ווער האט עס אייך געזאגט אז אין בין געשטארבן!
שמואל זרח. שטייטש ווער? יאנקל האט צוריק געבראכט די
געלד מיט דייןע וואכן פון וועג, אונגערציילט אונז אז
ער מיט דיין שותף האבן דיר געטראפן ליגען אין וואלד אדער שאסענים.
האבן זיין דיר אריין געבראכט אין שטאט אונג מקבר געווען, גוא
בארף איך נאך א געסערין געווייזט האבן אויף דיין מוידט?
יאזעף (חאפט זיך אן פארין קאפ) וואס הער איך? יאנקל האט צוריק
געבראכט מיין געלד?

דורך וועלדוויל. בארפסט דאס אפשר האבן אויף יעניר וועלט געה זשי
זאג דער מומין וועט זיין דיר דאס אפ געבן!..

(פראדיל ווייזט זיך אויף דער זייטן מיר שרייט אויס; גוואלד! דער
מת איז נאך דא! אונד לויפט אב)

יאזעף (שרייט אויס) גרויסער גאט! וואס איז דא פאר איין
אינטריגע געשעהען וואס אלע מאכן מיך פאר א מת, אפילו
מיין אייגענער פאטער וויל מיך פאר א געשטארבנעם זעהן! (צום
פאטער) א פאטער! וועט דיר דען גוט זיין אז איך זאל אזוי יונג אפ
שטארבן פון דער וועלט? אונג נאך בייא דיין לעבן!

שמואל זרח (גיפט א פאטש מיט ביידע הענט) גוואלד וועל איך
שרייען וואס מוהט זיך דא מיט מיר? איך ווייס אז ער
איז געשטארבן, אונג צום סוף געה איך דאך פארט אז ער לעבט!
וויא בין איך דא אין דער וועלט הא?

יאזעף (געהט צו אים צו) מען האט דיר גענארט פאטער! מיין
אייגעני מערדיר וועלכע האבן אויף מיר געשאסן, האבן
דאס אויס געטראכט אז זיין האבן מיך געפונען א מוידטען אונג האבן
מיך מקבר געווען! פדי זיין זאלין ארויס ריין פון דער רציחה, קוק זיך
צו פאטער! (ער רוקט זיך צו אים צו געהענטער, שמואל זרח רוקט
זיך אב פון אים) געה, דיין יאזעף לעבט!

שמואל זרח (פער וואונדערט) שטאטש, איז דאך אין דיא צווייטען
דיא קשיא! פאר וואס האבן זיין אויף דיר געשאסן,

זיין זענען דאך גאנץ ארענטליכע לייט? אונג אז דוא ביזט יא גיט
געשאסן געווארן פאר וואס ביזטו גיט געקומען באלד צו אונז? וואס
האטמז זיך געפירט גאר דער מאנט אין אונז ערשט אין חתשים ארום, הא?

יאזעף

יאָזעף , אַט הער אויס פֿאַטער וועל איך דיר דער ציילען דיא גאַנצע
געשיכטע , יאָנקי מיט מיין שווער זענען געווען גיידע אָפּ
גירעט אז מען זאל מיך שיסען פֿאַר וואָס ? ווייס איך שוין יעצט ניט
איך האָב ביז איצט געדענקט אז איבער מיינע מויער רופֿיר איז דאָס
אזוי געווען , אָבער דוא זאָגסט אז יאָנקיל האָט דאָס אויך צוריק
געבראַכט , דא האָבן שוין דיא מערדיר געמוזט האָבן איין אַנדער אויס
ניכט אויף מיין מוידט וואָרשיינליך ! דער שווער האָט אויף מיר אויס
געשאַסן , אָבער ער האָט מיר נור שווער געבראַכט , אונ אויף מיין
גליק איז אָן געקומען מיין ברודער מאיר (ווייזט אויף אים , יעניר געהט
צוא) אונ האָט מיך געבראַכט צו זיך אין פֿאַלאַסטאק אונ דאָרטן בין
איך בייא אים געווען 3 חדשים אונ ער האָט מיר , דורך זיינע גרויסע
קענטניסע אין דער מעדעצינע , געזונד געמאַכט (נעהמט מאיר'ן אַרום)
דיר מיין ברודער האָב איך מיין יעצטיג לעבן צו פֿערבראַנקן !

שמואל זרח , ברודר סחיה מתים ! (האפט יאָזעפֿין אַרום) יוכה תּו
מיין גליק איז יעצט זייער גרויס ! איך באַנק דיר
גאָט ! איך קאן שוין אַזונד רעהען שטאַרבן ! אין איין טאג האָב איך
גיידע קינדער געפונען ! (קושט אים) מיין מויעריר יוסף ! מיין ליב קינד !
איך קאָן אַזונד זאָגן יעקבס ווערמיר אויף דיר ! ראות פֿניך לא
פֿלגתי , איך האָב שוין מער גיט געטראַכט דיר צו זעהן , האָט מיר
גאָט געהאַלפֿן אז איך זעה נאָך ביין ברודער אויף ! (קושט מאיר'ן אויף)
יאָזעף (צו דוד וועלווין , רופֿט אים) קום הער דוד וועלווילע , וואָס
שרעקסטו זיך פֿאַר מיר ?

דוד וועלוויל (נעהט לאַנגזאַם) דוא געהבט גיט אין תּכריכים ? ...
(אלע דרייא פֿערזאָנען לאַכן)

יאָזעף (שטעלט זיך געגין אים , צו נעהמט זיין ראַק) זעה , האָב איך
דען תּכריכים אויף זיך ?

דוד וועלוויל (לאַכט , לויפט צו אים צוא) .

יאָזעף (נאָכדעם אז ער האָט זיך מיט אים צו קושט) זאג מיר דוד
וועלווילע וואָס מאַכט מיין הַרסָה ?

דוד וועלוויל , זיא איז איצטער אזוי אַרעם אַלש סכָּנֹת ! זיא וואוינט
אין אַ פיזעלי שטיבֿעלי אַלש !

יאָזעף (ניכט זיך אַ חאַפּ פֿאַרין קאַפּ) גאָטט מיינער ! דרויף איז זיא

שוין איבער געקומען אין אַזא קורצע צייט ? וויא זענען דיא
מויער רופֿיר וואָס יאָנקיל האָט צוריק געבראַכט ? וויא איז איר צירונג ,

אירע

איךע מלבושים, אונג אזא טהייער מעפיל?

שמואל זרח (קאזט אראפ דעם קאפ אונג זיפצט).

דוד וועלןויל (בייסט יאזעפין פאר איין ארגיל) וויא איך בין א יוד
יאזעף אז איך בין נישט שולדיג! כאטש איך קרענקען.
לאטש איך א טיטה משונה איין געהטין דא פאלד אויף דעם ארט אויב
איך בין שולדיג!...

יאזעף מיט מאירין, אין וואס ביזטו נישט שולדיג?

דוד וועלןויל (גלעט יאזעפין מיט ביידע הענד) אוי אויף מיינע הייליגע
גאטנות אז איך בין נישט שולדיג! דיא מוסע טאקי האט
מיר אן גירעדט!...

יאזעף מיט מאירין, וואס זשי האט זיא דיר אן גירעדט?

דוד וועלןויל, זיא האט מיר אן גירעדט... אפער זאג יאזעף איא
איך בין נישט שולדיג?...

יאזעף מיט מאירין, אפער זאג דאך שוין וואס האט זיא דיר אן גירעדט?
דוד וועלןויל, זיא האט מיר אן גירעדט אז איך זאל הדסחן נישט געבין
קיין חליצה ביז זיא וועט מיר נישט אוועק געבין דיא
שויענד קערפליך מיט דעם גאנצין צירונג.

יאזעף (מיט שוידער) הדסה האט שוין גענומען חליצה?

שמואל זרח, אונדאי אונדאי האט זיא געמוזט געהטין חליצה, זיא
האט דאך קיין קינד מיט דיר געהאט!

יאזעף (צו דוד וועלןוילין, מיט האט) נוא האסט געפאלגט אונג איר אפ
געראפעוועט?

דוד וועלןויל (וויינט) וואס זשי האב איך גיקענט טהון? אז דיא מוסע
האט מיר איין גירעדט אז זיא וועט מיר שטענדיג דיב
האפן אונג וועט מיר געבין א שיינע פלה מיט א סך גרן, נוא וואס זשי
בין איך שולדיג? אז זיא וועט דיר אזוי איין רעדן, וועסטו איר דען
נישט פאלגען?...

יאזעף (צום פאטיר) אונג דוא פאטער האסט דער לאזט אזא טיראנסמווע
אויף טהון פון דיין פרוי, אונג קינד?

שמואל זרח, גאטט איז מיין עדות אז איך האב אין דעם קיין טהייל
נישט: איך האב געשריגען: דוד וועלןויל זאלסט בייא
איר נאר נישט געהטין פאר חליצה געבין! האט ער אפער געסיר געהערט
דיא טאטען איידער א טאטין צו הערן, וואס זשי האב איך געקענט
טהון

ס'הוּן מיט דעם עקשן י איך האב געמיינט אפֿשר וועט ער נאכדעם
מיר געבין דאס געלד מיטן צירונג צו געהאלטן, וועל איך דאס
תיכף הדכהן צוריק געבין, אפֿער צום אונגליק האט דאס פראדיל בייא
אים באלד צו גענומען, אונ בייא איר דאס אפֿ געהטן האב איך שוין
ניט געקאנט!

דוד וועלוויל (צום פאטער) איך זאל אזוי לעבן טאטי אז איך האב
שוין דיך געוואלט פאלגען אונ איר געבין אומזיסט דיא
חליצה, נור דיא מוסע האט מיר אפֿער אלע מאהל געצויגען ביים
ארבע פנפות, אז איך זאל דיך ניט פאלגען, נוא האב איך טאקי
דיר ניט געפאלגט!

יאזעף (מיט היץ) איך לויף צו מיין פרוי! (דרעהט זיך אויס צום
גלאוויגער) לאס איך זיא חאטש זעהן! זיא זיצט אונדאי פון
מאנכע טעג אהן א שטיקעל פרויט גאר! (וויל געהן).

מאיר (האט אים איין) אום גאטעס ווילען יאזעף זאלסט נאך ניט
געהן! דוא וועסט איר איפֿער שרעקן מיט דיין פלוצליכען אן
קומען צו איר! זאל דער פאטער צו איר פריער א בריעף שיקען אונ
איר אן סעלדין אז דוא קומסט באלד צו פארין וועט זיא דיר דאן
גאנץ רוהעג געגענגען.

שמואל זרח (צו יאזעפין) יא יא מיין קינד, ער האט רעכט, זאגסט
קען זיא פון שרעק חלילה אויס געהן! מאהלט דעך אז
איך בין א מאנס פערזאן אונ אסאך עלטער פון איר, האב איך זיך
דער שראקין, בפרט א יודענע נאך?

מאיר, איידער סע וועט דעם פריי שרייבען וועלין מיר פריער
געהטן צו ביסלעך בראנפין!

שמואל זרח, אונדאי אונדאי קומט אצונד פון מיר בראנפין אז
גאטט האט מיר אויף אזוי פיל אויס געהאלפן
היינטיגען טאג! איך וועל גאך אם ירצה השם מאכין אסעודה פאר
גאר אונזערי ליעבע! (צו דוד וועלוויל) געה דוד וועלוויל אריין אן
זאל אונ ברענג אהער בראנפין מיט לעקעך! (טופעט מיט איין פוס)
אונ פרעהליך זאכין מיר זיין!

דוד וועלוויל (לאכט, געהט אב דורכין גלאוויגער מיט).

אבטער אויפטרײט

דיא פאריגע אהן דוד וועלדוילן .

(אלע דרייא פערזאנען געהן צווא צום טיש, שמואל זיך אויף דער
א שטוב אויבין אן רעכטס זעצט זיך דרויף, מאיר זעצט זיך אויף דער
צווייטער שטוב וועלכע שטייט נעבין טיש אין דער מיט צום פובליקום,
יאזעף זעצט זיך אויף דער דריטער שטוב נעבין מאירין לינקס, אונטער
געשפארט מיט פיידע הענד דעם קאפ, פערטראכט).

שמואל זיך (צו מאירין) זאג מיר דעם אמת מאיר, דוא רויכערסט
שוין היינט ניט קיין פאפיראסין אום שבת?

מאיר, גלויב מיר פאטערשי אז איך רויכער אפילו אים דער וואבין
אויף ניט, אונ איך האב גאר קיין מאהל ניט דעם לוקט
געהאט צו רייכעדיין!

שמואל זיך, פאר וואס זשי האט פראדיל דענסט מאהל געפונען אין
דיינע שבתדיגע הויזען אפעקיד מאבאק מיט שוועפעליך?

מאיר, אונ ווער קען דאס ניט פערשטיין אז דאס האט זיא מיר אליין
אונטער געווארפן בדי דוא זאלסט מיר ארויס יאגען פון דער
שטוב? צו דען קאנסטו נאך ניט אויף איר דאס גלויבען? מיר דוקט
אז פון דער יעצטיגער חליצה אליין דארפסטו שוין פערשטיין וואס פאר
א צדקניות דאס איז! . . .

שמואל זיך (מיט א זיפן) גירעכט מיין קינד! דוד וועלדויל קומט
אריין דורכין גלאזוני מיר מיט א טאץ, דרויף שטעהט
א פלעשיל בראנפין, מיט דרייא וילכערנע בעכערלאך אונד א שאל
מיט לעקעך).

גיינטער אויפטרײט

דוד וועלדויל אונד דיא פאריגע .

דוד וועלדויל (שטעלט דיא טאץ אויפן טיש) .

מאיר (צו אים) ברענג אריין א טינט אונד פעדער אויף

דוד וועלדויל (אב דורכין פאריגען ארויס גאנט) .

צעהנטער אויפטריט

דיא פאריגע אהן דוד וועלדוולין.

שמואל זרח (נאכדעם אלס ער האט אן געגאסן אלע דרייא פוסות
נוא קינדערליך! אצונד זאלין מיר אויז משמח זיין! צו
יאזעפין) אונ דוא יוספיל, האסט זיך גאר גיט וואס צו זארגען, הרבה
האסטו צוריק פאר דיין פרוי, אונ דיין געלד מיט דעם צירונג
וועסטו אויך אפ געהמין, אפילו פא זאקאני קומט דאס דיר, בפריט
פראדיל וועט גאר אזוי שלעכט זיך גיט וועלן ווייזן אונ וועט דאס דיר
אפ געבין מיט גוטין וויזען, (הייבט זיין פוס אין דער הייף) לחיים
קינדערליך! (מרינקט אויס).

מאיר מיט יאזעפין (געהמין זייערי פוסות אין דיא הענד) לחיים
פאטער! גאטט זאל געבין אז דוא זאלסט זעהן ביא דיגע
קינדער נור שמחות! (מרינקען).

שמואל זרח (גיסט אן אלע פוסות נאכמאלס, עסט לעקעך) אמן!
וכן יהי רצון! מרינקט זשי מיט מיר ווייטער
קינדערליך! (ער מרינקט).

מאיר מיט יאזעפין (געמין דיא פוסות צום מויל, שטעלן באלד אוועק,
עסין לעקעך, פראדיל קומט אריין דורכין זייטן מיר).

עלפטער אויפטריט

פראדיל אונד דיא פאריגע.

פראדיל (שטייט געבין מיר מיטן פנים צו דיא פערזאנען:) אלדע
בייזע חלומות צו מיינע שונאים קעפ! זייא מרינקען גאר
פראנפין מיט אים!

שמואל זרח (גיסט זיך אן נאך א פוס, געהסט מרינקען:) פרעהליך
זאלין מיר זיין!

יאזעף (צו פראדילין) קומט דער מוסעניו וועט איר אויך מרינקען!
פראדיל דוא לעבסט טאקי יוספיל!

יאזעף, מיינע שונאים להכעים וועל איך אם ירצה השם טאקי לעבין!

פראדיל (לויפט צו אים צוא, קושט אים) געלויבט ביזמו גאטט!

שמואל זרח (גיסט זיך נאכמאלס אן, מרינקט:) לחיים קינדערלאך!
איך זעה אז איר מרינקט גיט, מרינק איך אייער חלק

אויס

אזים, נור שרעקט אייך נישט קינדערליך, איך האב א גאנצען פארוואל
מיט פראגפין נאך, עס וועט פאר אייערע וועגן זיין גענוג, מדינקט
אונ נישט געזארגט! (קלאפט מיטן פוס) אונ פֿרעהליך זאלן מיר זיין!
דוד וועלדויל קומט צריין דורכין גלאונגי מיר מיט א טינט אונ פֿעדער.

צוועלפטער אויפטריט

דוד וועלדויל אונד דיא פארניע

דוד וועלדויל (שטעלט געבין מאירן טינט אונ פֿעדער, קוקט צו
פראדלין פרויגו:) אט איז זיא טאקי געקומען! (צו
יאזעפין) זעהסט יאזעף, טאקי זיא האט מיר אן גירעדט אז איך זאל אפ
ראפענוען דרסחקן!

פראדיל (האלב רויט, צו אים) אדוא ליגנער! איך האב דיר אן גירעט
יאנסטו נאך? איך? ...

דוד וועלדויל (האפט זיך אן פארין קאפ) אזי וועה איז מיר! פאר אזוי
פיר מענשין אין דיא אויגען וויל זיא מיר לייקענען!

פראדיל מיט פֿעס צו אים) ביזט אליין א ליגנער דוא שגן איינער!
יאזעף (צו דוד וועלדויל) וואס האסטו פאר נומען פייא דרסחקן?

דוד וועלדויל, טאקי טויזענד קערבליך מיט צווייא פושקעליך צירונג,
נור וויא איך בין איז אז איך האב דאס גאר אפירט

נישט אין זיגען געהאט צו געהמין פייא איר, האט זיא (וויזט אויף
פראדלין) האט מיר אפער אן גירעדט אז איך זאל פייא איר דאסגעהמין.
פראדיל, ביזט א ליגנער איך האב דיר נישט אן גירעדט!

דוד וועלדויל, אזי וועה! איך וועל איך.

יאזעף (שלאגט אים איבער) אונ וויא האסטו דאס אהין געטתן?

דוד וועלדויל, טאקי זיא דיא מומע האט דאס פייא מיר פאלד צו
גענומען דער טאטי ווייסט אויך דער פון, (צום פאטיר)
א יא טאטע?

שמואל זרח (גיסט זיך אן א פוס, געמט צום מויר) לחיים קינדערליך!
(מדינקט)

פראדיל, גוא וואס איז דאס פאר א משל? האסט מיר געפֿעטין, איך
זאל דאס דיר פֿעהאלטין האב איך דיר צו ליב געמחן,
אפער זאג נישט אז איך בין דער חייב אין דעם!

דוד וועלדויל (וויינענד, בייסט זיך פייא דיא פאזת) וועה איז מיר,
איך

איך וועל מיר אזש שטעבן פאר פעס! וויא קען א מענטש זאגן אזא ליגען הא? (צו איר מיט גרעסטן פעס) הערמט איר מוסע. אז איר וועט זיך גיט מודה זיין וועל איך איך אזש רופען אין אלע גאסן ליגענערמי!
אונ קיגענערמי!

יאזעק (צו פראדלין) מילא דיא אלע זאכן לאמיר א וועק לעגן, צוא איר האט אים יא אן גירעדט, צו גיט אן גירעדט וויל איך דאס אזונד גאר גיט וויסען, איר מוסעניו זייט זיך מטריר אונ מראנט מיר אריין דאס געלד מיט דעם צירונג וואס ער האט איך גיגעבן, ווארין דאס איז מיינס! איר זעהט דאך אז איך לעב אלזא גיהערמט דאס צוא מיר!

פראדיר (אראפ געלאזן דיא נאז) נוא נוא איך וועל דאס דיר אפ געבן. יאזעק, גיין טאקי שוין! זאנסט מעלדע איך דאס אן דיא ריכטער וועלן זיין איך פערסודען אויף א יאהר אין אסטראג צו זיצען!
פראדיר (דרעהט זיך אויס צום גלאונגע מיר) שא שא! גא דיר דאס אפ אונ שטראשע מיר גיט מיטן אסטראג! לאזן מיינע שונאים דארטן זיצען, גיט איך! (אב דורכין גלאונגע מיר).

דרייצעהנטער אויפטריט

דיא פאריגע אהן פראדלין.

דוד וועלוויל (שטעלט זיך געבין מאירין).
מאיר (צום פאטער) נוא פאטער וועסטו שרייבן צו הדסהן אבריוועלע? שמואל זרח (נעהמט דאס פלעשיל אין האנד) איך בין דיר מוחל דיא ארבעט, שרייב דוא דעם פריעה אונ איך וועל טרינקען בראנפין (גיסט זיך אן א כוס).

מאיר, אפער חתמינען דרויף וועסט זיך.
שמואל זרח (טרינקט) אף מיט דעם שענסטן צוק אפילו!
מאיר (נעמט ארויס פון טאש א וועכסעל, זעצט זיך אויף דעם שרייבן).
דוד וועלוויל (צו מאירין שטיל) זעה נור מאיר מיר דוכט זיך אז דאס איז גאר א וועכסעל?

מאיר, הער אונ זעה אונ שווייג וועסטו זיין א וואויל אינגיל!
דוד וועלוויל, נוא נוא וועל איך טאקי שווייגען.
יאזעק (זיצט אונטער געשפארט מיט ביידע הענד דעם קאפ פערזארגט).
שמואל

שמואל זרח (שמיט אויף פון אָרט , פֿאלט פון דיא פיס) אָט אַצונד
ווייס איך אז איך בין פֿרעהליך! (שפּאנט איבער דער
קענט זאל מען לעבן! (ער קומט צו צו יאָזעפּין , קושט אים) דוא
ביזט מיר אַפֿן פֿורת יוסף! געלעבט זאל זיין! גיט געזאָרגט! (געקומט
צו צו מאירין וויל אים אויך קושען).

מאיר (מיט איין האַנד פֿארשטעלט ער דאס וועכסל , מיט דער
צווייטער האַנד לאָזט ער אים גיט צו צו זיך , דוא וועסט מיר
אונטער שלאָגן פֿאטער!

שמואל זרח , שלאָגן וועל איך גאר דיר? הא! גאריש קינד! איך וויל
דיר קושען גיט שלאָגן! (וויל אים קושען).

דוד וועל וויל (לאכט).

מאיר (קאָזט אים גיט) גיין פֿאטיר , איך זאג אז דוא וועסט מיר דעם
שרייבען אונטער שלאָגן!

שמואל זרח , אונט איך וועל מאקי האַפֿן רעכט! וואס איז אַצונד פֿאר
א שרייבען גאר? אַצונד באַרפֿין מיר פֿרעהליך זיין!
(קלאפֿט מיטן פוס) פֿרעהליך זאלן מיר זיין!

מאיר , נוא דער פֿאר שרייב איך דאך צו הדסה , אז זיא זאל אונז
העלפֿן פֿרעהליך זיין!

דוד וועל וויל (קוועטשט זיך דיא פֿאקין , שטיקט זיך פון געלעכטער).

שמואל זרח (דרעהט פון אים זיך אב) הא! צו הדסה? יא יא גירעכט
מיין קינד שרייב צו איר! (שפּאנט שיכערער הייט איבער

דער קענטע בלייבט שטיין גאנץ נאָהענט צום פּוּבליקום היידעט זיך פון
דיא פיס , קנאקט מיט איין פינגער , שטייבעלט זינגט דעם ליער :)

ווער איז גלייך צו מיר
אַצונדערט אויף דער וועלט
איך בין דאך רייכער פונם גביר
וואס פֿערמאגט מיליאָרדן געלד .

גרזים איז יעצט מיין גליק
גרזים אָהן א שיעור
אז איך האב שוין צוריק
פֿיינע פֿערלויבענע קינדער בייא מיר.

אין פריידען בין איך אריין
דער טרויער איז אוועק מיטן רוך
(קלאפט מיטן פיס) פֿרעהליך לאם איך זשייין
(שאַנצט) אונטאנצין מעג איך אויף!

מאיר (צו שמואל זרחין) פֿאטער! דער פֿריעה איז שוין פֿערטיג. געה
שרייב זיך אונטער!

שמואל זרח (געהט צו אים, שאַקעלט זיך פון דיא פיס) פֿרעהליך
זאלן מיר זיין! (פֿלייבט שטיין געבין מיש, מאיר גיבט
אים דיא פֿען אין האַנד, שטעלט זיך אויף פֿאר שטעלט מיט אין האַנד
דאס וועכסיל, שמואל זרח זעצט זיך).

מאיר (ווייזט אים מיט דער צווייטער האַנד אויף אונטען וויא ער זאל
זיך אונטער שרייבען:) אַט דא פֿאטער שרייב זיך אונטער,
געסט אוועק דיא האַנד.

שמואל זרח, וואס זשיי זאל איך שרייבען?
מאיר, נור דיין נאָמין מיט דיין פֿאמיליע.

שמואל זרח (לאבט) אַט דאס איז נאָר? (שרייבט) איך מיר אַוואַזשנע
זאָ! (לעגט אוועק דיא פֿען שטייט אויף) אַט האָב איך
שוין אַפֿ געשריבען, אונד דול מיר מער קיין קאפֿ מיט שרייבענדיג!
דוד וועלזוויל (שטיקט זיך פון גילעכטיר).

מאיר (געסט צו זיך דאס וועכסיל, ווייזט אים אַ צייכען צום שווייגער.)
דוד וועלזוויל (קוועצט זיך דיא פֿאקין) יא יא איך שווייג!

שמואל זרח (צו אים) דוא שווייגסט זאגסטו? אזוי וועל איך דיר געבין!
(שטראשעט אים מיט איין פינגער) פֿרעהליך באַרף מען
זיין הערסטו צו גיין?

דוד וועלזוויל (פֿלאצט ארויס מיט אַ גרויס געלעכטער).

שמואל זרח (געהט פון אים אוועק, קנאקט מיטן פינגער) יא יא אַט
אזוי גיין איך! פֿרעהליך אונד לעבענדיג! שפּאצירט איבער
דער סצענע, פֿראדיל קומט אריין דורכין גלאזונג מיר מיט אַ פֿאק
פֿאזיטען אונד צווייא שטעכטעליך צירונג)

פֿירצעהנטער אויפֿטריט

פֿראדיל אונד דיא פֿאריגע

פֿראדיל (געהט צו, צו יאָזעפֿין נא דיר יזספֿיל אַפֿ ביינס, אונד ווייס
אז

אז איך בין דיר כרייא, איך האב גיט געוואלט פערלאנגן דינס וואס
א האר האט דיא ווערטה, (גיבט דאס אים אפ).

יאזעף (נאכדעם אלס ער האט איבער געציילט דיא פאזשען, אונג
געפינט דיא שאכטלין, האט ער זיין אריין געלייגט אין זיין
הויזען טאש:) יא מיט אייער כרייהייט צו מיר בין איך שוין לאנג
איבער צייגט געווארן!

מאיר (צום פאטיר) טאטי, דוא ווייסט אויף וואס דוא האסט זיך
אונטער געשריבען?

שמואל זרח (דרעהט זיך אויס מיטן פנים צו אים) אז דרסה זאל אונז
העלפן פרעהליך זיין!...

דוד וועלוויל (צו לאכט זיך גאנץ הויף).

מאיר, ניין פאטיר, דוא האסט זיך אונטער געשריבען אויף א וועכסיל
אז דוא ביזט מיר שולדיג 10 מויזענד רופיד! (ווייזט אין דער
הויף דאס וועכסיל:) אט איז דאס וועכסיל!

פראדיל (חאפט זיך אן פארין קאפ) פינסטער איז מיר, וויסט איז מיר!
שמואל זרח (לאכט) מיין גאנץ פארמעג טרעפט גיט אן אזוי פיל!
אפילו האלב אויף גיט!

מאיר, דאס הארט מיר וועניג, איך וועל בייא דיר צו געהטן אפילו
דיא לעצטי קישענס וואס דוא האסט! (לעגט אריין אין טאש
דאס וועכסיל).

פראדיל (חאפט זיך אן פארין קאפ לויפט צום זייטן מיר) גוואלד!
איך האלט דאס גיט אויס!

שמואל זרח (געהט צו, צו אים) א טאטין טהוט מען אזוי? אויף
דרויף ביזטו צו מיר געקומען אז דוא זאלסט מיר אויף
מיין עלטער פאר איין בעטליר מאכין? אי פער! אזא גבירה האט נאך קיין
קינד גיט געטהון א טאטין!

מאיר, אונג איך וועל דאס אויף גיט טהון! דורך פאר איין בעטלער
חלילה מאכין וועל איך קיין טאהל גיט טהון פאר קערט, איך
וועל דורך אריין געמען אין מיין וואוינונג וואס איך וועל זיך אפ קלויבן.
אונג וועל דיר פערשאפן א שיין מעגליכקען ציטמער, בייא מיין טיש
וועסטו עסין אונג וועל דיר עהרליך האלטן וויא א טאטין קומט, גור
פראדיל זאל מער פאר אונזערי אויגען גיט קומען.

שמואל זרח (נאך א קורצע פויזע) טא! זאג זיין אזוי!

דוד וועלוויל (רייסט בארין ביים ארפיל) אונג מיר מאיר? מיר וועסטו
טאקי

טאקי אויף מיט נעמין?

מאיר. דוא וועסט אויף זיין בייא אויגן, נור דער מוסען (קוקט צו איר) שטופ אויף ארויס נאך היינטיגען טאג פון דאנען! אויף בין עדין דא בעל הבית און נישט דער פאטער! הייבט זיך אויף פון ארט, יאזעף טהוט אים נאך).

פראדיר (שטעלט זיך געגין אים) וועה איז מיר! ווינד איז מיר! וואס גאטטו צו מיר ראזבוניק איינער! וואס האב אויף דיר אזוינס געטהון וואס דוא טאכסט אין איין מינוט מיך אזוי אונגליקליך!

מאיר (שטעלט זיך געגין איר, טאכט מיט איין האנד) דער פאר וואס איהר האט מיר א מאהל אן געטהון גרויסע צרות, דער פאר וואס איר האט דוד וועלדלין קיין עסין נישט געוואלט געבין, און דער פאר וואס איר האט אים אן גירעדט אז ער זאל מיין שוועגערין אפ ראפעווען פאר חליצה געבין! (דרעהט זיך פון איר אוועק).

דוד וועלדלין (רייצט זיך מיט איר מיט דיא פינגער) א מצוה א מצוה! אויך קוועל, אויך קוועל! אויף האב א נקמה!

פראדיר (צום מאנן) שמואל זרח! וואס שווייגסטו? דוא וועסט לאזן דעם פל בונדיק מיך ארויס טרייבען?

שמואל זרח (הייבט מיט דיא אקסלען) מילא! אויף קען דיא וועלט נישט פערזארגען! ער וויל אזוי, וואס פאר א באגה מיר איז? זאל זיין אזוי! (נעהט איבער דער סצענע קנאקט מיטן פינגער) און פרעהליך זאלן מיר זיין!...

פראדיר (צום מאנן) שטייטש ער וויל אזוי? עס איז הפקר א וועלט? געה מעלד דאס אן אין סוד, עס איז דאך אריינע אפמאנסטווען אן שפורין א טאטין און ארויס גארין זיין חתימה אויף א וועכסיד פון 10000 רוביל? וואס הייסט דאס הא?

שמואל זרח (שטעלט זיך געגין איר) אונדאי ביזטו גירעכט! צעהן יאהר אז אויף האב נישט געזעהן מיין קינד און אצונד אז ער איז צו מיר יא געקומען ווילסטו גאר אז אויף זאל אים אין אסטראג אריין ווארפן? וואס מיינסטו? אויף זאל האפן דיין הארץ וואלט אויף דאס טאקי געדארפט טהון!

מאיר (לאכט, צום פאטער) קום פאטער צו הדסה! (ער געהט צו דער גלאזונד מיר, יאזעף מיט דוד וועלדלין געהען אים נאך).

פראדיר (צו מאירין שרייט) אויף וועל נישט שווייגען! נישט טיין דוא פל בונדיק אז דאס וועט דיר אזוי אפ געהן! אויף וועל לויפען צו נאטשאלסטווע

נאטשאלקסטווע, וועל זיין דער ציילין דיין מאשענסטווע! איך וועל דיר
אין אסטראג אריין ווארפן!

מאיר (שטעהט ביא דער טיר, דרעהט זיך אויס מיטן פנים צו איר):
איר מענט שוין אפילו לויפען צום מיניסטער אליין הארט מיך
אויך גיט! (נעהט אפ נאך אים יאזעה, דוד וועלוויל אונד שמואל זרח).

פינפצעהנטער אויפטריוט

פראדיל זעלבסט.

פראדיל (נעהט הין אונד הער, פרעכט מיט דיא הענד, רעדט מיט
א ניגון וויא מען בעקלאגט אטוידטין): וועה איז טיר! וויסט
איז טיר! נאך וואס האב איך נאך געבארפט אפ געפין דעם סטור דאס
געלד מיט דעם צירונג, אסער וואלט דאס טיר אצונדערט אין סינע
גויטהען געשטאנען! וויינט) אז איך בין אזוי עקענד, אזוי פרעמד!
פערוויסט איז מיין וועלט געווארן! צו וועהטין זאל איך מיך קערין?
צו וועהטין זאל איך מיך ווענדן? אז אועלכי פלבים, פל בויניקעס,
טרייפהנע העלדזער, ממורים, שרלאמאנעס האפן טיר אזוי אונגליקליך
געמאכט! נחייא וואלטין זיין אים געחאפט געווארן דארטין וויא זיין
זינען ערגיץ געווען אין דער ערד, נחייא וואלטין זיין הענד אונ פיס
געבראכין פריער איידער זיין זאלן א הער אן קומען! (נעהט צום
גלאווי טיר) עס העלפט גיט, איך מוז מיך אונטערלעגן אונטער זיין,
וועל זיין פאלין צו דיא פיס, אפער וועלן זיין אויף טיר רחמנות האפן
דיא פלבים! (אב) (דאס טישער מיט דיא ביינק ווערן אב גענומען,
א מאבלע הייבט זיך אויף, עס ווערד פארגעשטעלט א קליין ארעם
שטייפל, אין דער מיט א טיר, רעכטס ביין דער וואנד א פראסט
בעטיל מיט א וויסען ליילעך פאר שפרייט, ווייטער פון דעם בעטיל,
א קליינער קאסטין, אין דער לינקער זייט א לאנגע פאנק, געגן
פובליקום שטייט צוויי פראסטי שמולען ווייט אפ גערוקט איינער
פון אנדערין, אויף איין שטול זיצט הרסה אן געצויגען אין איינפאכע
היידער מיט א פראסט טיכיר פאר דעקט דעם קאפ, אדס דיא מאבלע
הייבט זיך אויף, זיצט זי דיא הענד פערלייגט, דעם קאפ אראפ
געלאזן, נאכהער שאקעלט זי מיט דעם קאפ, וויא זי וואלט אויף
עמוואס קלאגען וועלן. ענדליך הייבט זי דעם קאפ אויף, קוקט זיך
ארום מיט דעמיטהיגע בליקען אויף אלע פיר זייטן פון צימסער, אונ
לאזט

קאנט ארויס א טיפּען זיפּץ :

זעכצעהנטער אויפּטריט

הדסה זעלבסט.

הדסה (נאך א זיפּץ, קוקט פּערטראכט) אט דרויף בין איך איפּער
געקומען ! פון דייכע געפויזטע זאלן אין וועלכען עס האבן
געגלאנגט רייכטום מיט פריידן צו זאמען, געפין איך מיך יעצט אין
א קליין אָרעם שטיפּעלי וואס דער אַרמוטה מיט דעם טרויער האבן
זיך גיידע אין דעם באזעצט ! מיט א זיפּץ) א ווען איינער זאל מיר
געווען דאמאס זאגן ווען איך בין געווען אזוי גליקליך, אז שפּעטער
מיט א דרייא מאנהייט וועל איך פערלירען מיין מאנן מיט מיין גאנץ
ביסעל פארמעגאונ זיך געפינען אין דעם ארימען שטיפּעלי אין דעם
גרעסטן ערענדאונ טרויער ? א געוויס וואלט איך אים נישט גלויבן
וועגן ! אונ ווער וואלט דאס יא אים גלויבן קענען ? ווער זאל זיך
ריכטען אויף אזא ביטערין אונגליק ? (פויזע) יא פילע אונגליקען גיבן
זיך אויס אויף דער וועלט ! דאך דער גרעסטער אונד שאדליכסטער
פון זייא אלע איז נישטא וויא א חלוצה צו זיין ! דיא פירמע חלוצה שטעהט
גלידער ביא אונד יודען אין איין העכסטן מאסין גרוף, צוואר זיא איז
א דין פון אונזער הייליגע תורה ! דאך ערלויבט זיך דער יוד מיט איר
צו מאכן איין ספּעקולאציע, דער חלוצ, נישט קוקענדיג וואס ער טהוט
א גרויסע מצוה דער מיט וואס ער איז מקים דעם דין, דען ער רעכט
דאך אויף 3 זעעלין דער מיט, זיך ; דאס ער איז מקים וואס דיא תורה
הייסט אים אונ וועט דער פאר פּעלוינט ווערין אויף יענער וועלט ; דעם
מת, דאס ער דארף מער נישט צו זינען מיטין פנים אראפ אין קבר אונ
ענדליך דיא אלמנה וואס זיא ווערד פּעפרייט דורך דער חליצה אונ קען
חתונה האבן, יעדאך וויל ער דיא דאזיגע מצוה נישט טהון ביז ער
פריער פּעראפּעוועט בין דער אלמנה וואס זיא פּערמאנט, אונ פּמעט
הערט מען נישט אז א חלוצ זאל חליצה געבן אהן געלד, ווארום קומט
דאס אזוי ? ווארום זאל ער זיך נישט בארעכניגען, אדער ווארום זאלן
דאס אים אנדעדי נישט אויף קלערין אז ער טהוט א מצוה הבא מידי
עבירה ! ער איז מקים א מצוה פון תרי"ג מצוות אונ פּעראפּעוועט
פריער א וויסטע אלמנה ! ווארום ביא אנדערי רעליגיאנזע זאכן
וועלכע יודען איספּארגען ראפּעווען זייא נישט ? צום ביישפּיל ; אמזיחל.

ער איז מ'ה א קינד ווארום פאדערט ער ביים בעל פרייטניק קיין געלד
 גיט פאר דער מצוה? א חזן, ער איז מסדר קדושין, ווארום מאנט ער
 פריער פאר דער מצוה קיין לאהן גיט? וויפיל מען גיבט אים פגעגניגט
 ער זיך, אונ וואס פאר איין אונגליק איז אויף דער וויסער אלמנה אז
 זיא מוז פגעצאהלן דעם חלוצין דווקא וויפיל ער וויל איידער ער איז מקים
 דעם דין פון חליצה? (פוינע) וואס האב איך דא פערזינדיגט? מיט
 וועלכין בין איך דא שולדיג, אז מיין מאנן איז יא געשטארבן אהן
 קינדער, צו דער פאר דארף מען מיר אזוי אפ ראבעווען? (שאקעלט
 מיטן קאפ) נאך אזוי ראבעווען! מיינע לעצטי מויענד רוביל צו
 גענומען, מיט מיין גאנץ ביסעל צירונג אנוועק גערויבט! איך האב
 געמיינט אז דער שווער וועט דאס מיר באלד צוריק געבן וויא ער האט
 מיר פערשפראכן, אבער צו מיין אונגליק האב איך מיר גענארט! דיא
 שטייפמוטער, דיא אומזיסטיגע פיינדין מיינע, האט דאס צו זיך גענומען.
 ביא איר איז דאס פערבליבען! אונ איך האב געמוזט פארקויפען מיינע
 קליידער אונ מיין גאנץ סעבול אונ צו פגעצאהלן פאר 3 חדשים דירה
 געלד וואס איך בין שולדיג געווען אונ זיך א הער איבער געקלויבען!
 15 רוביל האט זיך מיר אפ גישטעלט פון מיין גאנץ גוטס, איך האב
 זייא שוין פערצערט זאגאר! נוא וואס טהוט מען יעצט? וויא געהקט מען
 אויף ווייטער צו לעבן? (פוינע) היממעל אונד ערד איז אויף מיר געפאלן!
 דער גאנצער צארין גאטעס איז אויף מיר אויס געגאסן געווארן! עס
 טרעפט א מענשין דאס ער ווערד פער ארעסט, דאך איז זיין גאסן גיט
 פערראכט ביא דער וועלט, אונ איך צו מיין אונגליק בין נאך מיט
 א פערראכטעטן גאסן געבליבען! איך הייס חלוצה! דער גאסן צווישען
 גרעסטן טהייל פון יודען איז זייער א העסליכער! מיט א חלוצה, זאגן
 זייא, איז גיט גוט חתונה צו האבן; א חלוצה איז גיט סולדיג צו פרנסה!
 ביא א חלוצה פירט זיך קיין קינדער גיט! דיא חלוצה איז ביא זייא
 פארעכנט פאר א פערפדוקטע בעשעפעניש! (שטייט אויף, זיפצט.
 שפאצירט איין מאהל הין אונד הער, בלייבט שטיין גאהענט צום
 פובליקום זינגט דעם ליעד:)

פינסטער איז מיין וועלט
 פערביטערט מיינע יונגע יאהרין
 ארעס האב איך מיר אפ גישטעלט
 ווייל איך האב קיין קינד געפאהרען.

חליצה נעלהמין האב איך געדארפט
א וויא ביטער דאס איז צו הערין!
דער חלוצ האט דיא ציין זיך געשארפט
ער וועט באלד איין עושר ווערין.

א וויא טיראניש ער האט מיך פעהאנדעלט
שטענר פאר ברויט האט ער אפ גיגעבן
פון רייכטום אויף ארמוטה האט ער מיך פערוואנדעלט
(שדייט) עס איז מיר שלעכט! ער האט פערביטערט מיין לעבן!

(וויא געהט צוריק, זעצט זיך אויף איר ארט, דיא הענד פארלעגט, דעם
קאפ אראפגעלאזן, מלכה קומט אריין געקליידעט וויא אין ערשטן אקט).

זיבטייטע אקט

מלכה אונד דיא פארטע פערזאן.

מלכה (אלס ויא זעצט זיך אויף דער צווייטער שטול) איר זענט נאך
אלס פערזארגט בעל הביתטעניו!

הדסה (מאכט א וועק מיט איין האנד) לאז מיך! לאז מיך זארגען.
זייא קעניו מיר פיל העלפן!...

מלכה (קוקט אויף איר מיט ערשטוינונג) מיט וואס קענין אייך דיא
זארגן העלפן?

הדסה, דער מיט וואס זייא וועלן מיך גיכער צום גרוב פרענגן!

מלכה, אך רעדט ניט פון שוידט בעל הביתטעניו! איר זענט נאך יונג
איר וועט נאך אס ירצה השם גליקליך זיין.

הדסה (שאקעלט מיטן קאפ) יא אז איך וועל שטארבן!

מלכה, איר רעדט שוין ווידער פון שוידט! איך קען דאס ניט הערן
פון אייך! איך מוז וויינען! (ווישט זיך דיא אויגען).

הדסה (קוקט אויף איר) פון וואס דען זאל איך רעדן? אז פון מיין
פאריגען גליקליכען לעבן ווייס איך שוין ניט אונ איך קען דאס

שוין ניט האפן צוריק צו האפן! (וויינענד) אז איך דער מאן מיך אין
מיין טהייערין געליבטען מאן, אין דעם אונשוילדיגען יאזעף וויא ער

איז געבן גאר אונשוילדיג געשאסן געווארן, אונ זיין איידלעם פלוש
איז אויף דעם פעלד פערגאסען געווארן, וועלכעס האט נאכדעם געדינט

פאר טהייערען צום אן מרינקען זייא! (שדייט) א! דיזער שוידער האפטער
געדאנק

געבאנקט פער קיסטערט שוין גאר מיין לעבן! ער לאזט מיך פון קיין אנדער נאך קלערין אדער רעדן נור פון טויט!

מלכה, איר מוזט אפער אין אים שוין פארגעסן! דען איר קאנט דאך צוריק אים לעפענדיג גיט מאכן!

הדסה, איך קאנן אין אים גיט פארגעסן, צוואר דיא וועלט זאגט אז וואס דיא ערד דעקט צו ווערד פארגעסן, אפער מיר שטעהט ער פאר מינע אויגען נאך אימער!

מלכה, פארעכנט אייך אפער איר זענט נאך איונגע פרוי וועלכע דארף נאך א מאהל הייראטען, וויא מארט איר זיך געהמין אזוי פיר צום הערצין!

הדסה, וויא קאן איך דענקען צו הייראטען אז איך בין איין ארימע אונד אונגליקליכע חלוצה! ווער וועט מיך געהמין? קיין לייטעשיר מאנן אונדאי גיט, ווייל דיא גרעסטע טהייל פון אונז יודען זענען איין געבילדעט אז מיט א חלוצה איז געפעהרליך צו הייראטען, זיא איז דורך אים שליםמול!...

מלכה (שטייכעלט) זעהט איר בעל הבית טעניו, צוואר איר זענט ביא זיך אזוי שוין געפאלן, יעדאך איז נאך פערבאן א זעלביר וואס שלאגט זיך אליין אן מיט אייך צו הייראטען, אונ ער איז גראדע אפיינער מענש אונ ארייכער דער צוא!

הדסה (קוקט אויף איר) ער איז מיר בעקאנט?

מלכה, איר קענט אים זעהר, אונ ער קען אייך אויך, ער בעדויערט אייך זעהר אין אייערי יעצטיגע לאגע. צוריק מיט א 3 טעג האט ער מיך בעגענגעט אין גאס אונ מיך געפרעגט וויא אייך געהט, איך האב אים ערצעהלט וואס מיט אייך געטראפן האט, אונ וויא פערארעמט איר זענט יעצט, ער האט זיך דיא אויגען פון טרערין געווישט אז איך האב אים געשילדערט אייער לאגע, גאכדעם ביא מינעס אוועק געהן פון אים האט ער מיר גיגעבן א פינף אונ צוואנציגער אז איך זאל אייך איפער געבן, נור איך ווייס גיט פאר וואס איר האט מיר געהייסן אז איך זאל דאס אים צוריק אפ געבן?

הדסה, איך ווייס שוין וועהמין דוא מיינסט, דיזער איז בארים וואלדמאן! ווער האט דאס דיר געזאגט אז ער וויל מיך פאר א פרוי האבן?

מלכה, יאנקיל אייער געוועזענר משרת האט דאס מיר געזאגט, נור איך ווייס גיט פון וואנען ווייסט ער דאס? אפשר האט ער דאס געהערט

געהערט פון באַריסען? נור גיין! וויא קומט ער גאר צו באַריסין?
הַדְסָה (פֿערטראַכט זיך, גאכהער מיט אַ געפּאָסטן מוּטֶה) גיין! איך
ווייז גיט זיין געלד אונג איך ווייז אים אויך גיט! איך זעה אין
אים דער מערדיר פון מיין מאַנן! מיין הערץ אין מיר קאכט ווען איך
זיין גאמין דער מאַן! איך האב אים גיט געליבט גאך דאמאלס ווען
דורך אים האט מיר קיין בייזעס געטראפֿן, בּפֿרט יעצט, אַלס דורך
אים איז מיר אזא ביטעריר אונגליק געקומען! אַ! העטטע ער גיט
געמאכט קאמפּאָניע מיט מיין מאַנן מאכטעדיגער דאך ווייטער געלעבט!
מלָכָה, איר טאָרט אָבער גיט זאגן אז דורך אים איז אייער מאַנן
געשטאָרבן, דאס איז פון גאטט מוזט איר וויסען, נור ער צו
זיין אונגליק האט געבארפֿט צו זיין דער שָלִיחַ!

הַדְסָה, וויא אזוי דיא זאך איז שוין, אַפֿי מיט דעם באַריסען קען איך
מיר גיט פֿער בינדען!

מלָכָה, איר מוזט אָבער בּעקענען, אז אייערי גאנצע צוקונפֿט הענגט
אָפּ אין דעם! האט איר פאר אים חתונה בלייבט איר צוריק
פֿייא אייער פֿארניגען פֿבור, ווילט איר אָבער גיט, זאָ פֿעהיטע גאטט
אויף וואס איר קענט איבער קומען! איך וויל גאר גיט אזוי פֿיל אַרויס
רעדן וויפֿיל איך פארשטעה אויף אייך!

הַדְסָה, איך וועל ליבערסט פאר אַ דינסט אָן קומען אונג מיט אים וועל
איך גיט הייראטען! (באַריס קומט אַריין געקליידעט אין
טרויער מיט אַ הויכן שוואַרצן הוט).

אַכצעהנטער אויפֿטריט

באַריס אונד דיא פֿאָריגע.

באַריס (גייגט זיך העפֿליך פאר הַדְסָה, רייכט איר זיין האַנד).
הַדְסָה (רייכט אים איר האַנד, ערווינדערט אים קאלט, קוקט פֿערטראַכט-
באַריס (פֿלאַזט פון זיך, שפּאַצירט איין סאַהל הין אונד הער).
מלָכָה (שטעהט אויף פון אָרט, זאגט צו באַריסען:) זיצט הער
וואלדמאן! (זיא געהט אַב).

גיינצעהנטער אויפֿטריט

דיא פֿאָריגע אָהן מלָכָה.

באַריס (אַלס ער זעצט זיך) איר זענט גאך אַלס פֿרוזאָרגט מַדאַם פֿינגלען
הַדְסָה

הַדְּסָה (הוֹקֵט פֶּעֶרְט־רַאכֵט) פֶּאַר וואס זאל איך גיט זארגן, אז איך האב פון וואס צו זארגען! (זיפֿצט).

בָּאָרִים (דֶּרֶעַהט זיך דיא וואַנסיין) גענוג שוין אייך אָפּער צו זארגען! איר זענט אַ שוואַכע ווייבס פֿערזאן, איר פֿערוועלִקט דער מיט אייער יוגענד!

הַדְּסָה, דעסמא פֿעסיר! איך וועל גיכער אלט ווערין, וועט מיר זיין געהענטיג צום גראב!

בָּאָרִים (מיט אַ פֿרוּמע מינע) איר טאָרט דאס גיט זאגן סאַראַמע! דען עס וועט אויס ווייזען אז איר קריגט זעלבסט אויף דער פארזעהונג!

הַדְּסָה אונ וועלכע פֿרוי קאנן דאס גיט טהון בייא אזא שרעקליכען צופאל? פֿעדענקט נור; אַ יאָהר נאָך מיין היידאט איז, איך לעב מיר גליקליך מיט מיין מאַנן, פֿליצרונג פֿאַרט ער אַוועק, עס געהט איפֿער צווייא וואַכין, אונ איך פֿעקום אַ וויסטיע פֿשוּרה פון אים אז ער איז געשאסן געווארין, אונ אויב דיזער אונגליק איז פֿאַר מיר נאָך וועניג, פֿעדאַרף איך נאָך אַן קומען צו מיין שוואַנער נאָך חליצה, אונ דורך דעם פֿאַר אַרעסט ווערין! נוא קאנן איך שוין צו פֿרידען זיין פון דעם שיקזאל וואס דיא פֿארזעהונג האט מיר גיגעפֿין?

בָּאָרִים (נאָך אַ קורצע פּויזע) וואס אַנפֿעלאנגט איז צו אייער זעליגען מאַנן מוזט איר וויסען אז דער טוידט איז צו אים געקומען דורך גאטעס באַפֿעהל אונ גיט דורך מעגשליכען ווילען, דרום טאָרט איר אויף דער פֿארזעהונג גיט קריגען ווארין גאטעס אויג וואר דער בייא, ער האט געוואלט אז אייער מאַנן זאל שטארבין דורך אַ קויל, דאט ער דיא מענשין פֿאַר זיינע שלוחים געמאכט זייא זאלין אויס פֿירען זיין ווילען, איי פֿאַר וואס האט ער דאס געוואלט? דאס טאָרען מיר גיט פֿרעגין, ווארין בייא גאטט פֿרעגט מען קיין קשיות גיט, ער איז שטענדיג גערעכט וואס ער טהאט מיט אונז מענשין, אונ אַלזא מוזט איר זיך לאזן טרייסטין, אונ גיט מער פֿערטרויערט זיין, איר האט געוויינט אייער מאַנן, אַ מאַנהייט, אונ צווייא אונ דרייא גענוג! דען איר וועט דאך אים שוין לעפֿענדיג גיט מאַכין, אונ וואס אַנפֿעלאנגט איז צו אייער אַרמוטה, זאכט איר דער פון גאר קיין יסורים גיט האַפֿין, דען איר קענט אין דיא זעלכע מינוט אויף גירעכט ווערין ווען נור איר ווילט! ...

הַדְּסָה (קוקט אַראַפּ) איך האב טיף שוין פון לעפֿין לאנג מיאש געזעהן.
אונ

אונ דריבער קימבערט מיך דער ארכוואט מיינער גאר וועניג, איך
פערקלאפ אים פאלד פטור צו ווערן מיט מיין טוידט!
פארים, פון לעפין דארפט איר זיך ניט מ'אש זיין, איר זענט נאך יונג,
איר געפינט אייך אין אייערי בעסטי פריהלינגס מאנע נאך!
איר קענט נאך גליקליך מאכין א צווייטן פערזאן מיט אייער לעפין...
הדסה, וויא אזוי קען איך יענים גליקליך מאכין אז איך בין אליין
אונגליקליך?

פארים, אז איר וועט נור געפין אייער האנד דעם דאזיגען פערזאן
וועלכער ווינשט זיא פון לאנג צו רייכין צו זיך זענט איר ניט
סער אונגליקליך, אונ יעניר איז פאקאם גליקליך!...

הדסה, אך גיין! איך בין זיך מ'אש פון א גליקליכען לעפין! אויף עוויג!
אויף עוויג בין איך אונגליקליך! (וויינענד) א יאזעף יאזעף!
וויא גיך דוא ביזט ענטריסען געווארן פון מיר! וויא יונג דוא האסט
פערלאזן אזא ליכטיגע וועלט אונ גענידערט זא פריא אין דעם פינסטערן
קבר! (קוקט ארויף, שרייט) א! פערפלוקט פון גאטט זאל זיין דער
יעניגער וואס זיין קויל האט דיך געטראפן! (פארים הערינדיג אזעלכע
רייד שטייט ער אויף פון שטיל, שפאצירט הין אונד הער בעווייזט אין
דער זייט אונ צופרידענע גרימאסען.) ער זאל אויך מיט קיין גאטירליכן
טוידט ניט שטארבן וויא דוא מיין יאזעף! דיא געמליכע קויל וועלכע
האט דיך געטראפן, זאל אים אויך טרעפן! זיין פלוט זאל וויא ביינעם
פערגאסן ווערן אויף דעם פארין אונד הינד זאלין דאס טרינקען!
(ווישט זיך אויס דיא אויגען).

פארים (זעצט זיך אויף זיין פאריגען ארט) איר רעדט קינדערש
מאדאטע פערצייהען זיא, פאר וואס זענט איר זיך מ'אש פון
א גליקליכע צוקונפט? צו דען מיינט איר אז עס וועט זיך גיט סער
געפינען אזא מאן וועלכער זאל אייך פערשטיין צו שעצן וויא אייער
יאזעף? אויב אזוי איר מיינט, קאן איך אייך פערוועגן מאדאטע אונ
אייך פערזיכערן אז אזעלכיר איז נאך דא! אונ דיזער בין איך! (מיט
היץ, שטעלט זיך געגין איר) איך בין דער איינצעלנער פריינד אייעריר
וואס האב אייך פריער געליבט, וואס ליבט אייך יעצט, אונ וועל אייך
דיעבען אונ שעצן אויף מיין גאנצען לעפין! איך וויל אייך גליקליך מאכין,
איך ביטטע טהייערי הדסה מאכט מיך אויך גליקליך! (זעצט זיך).

הדסה, איך דאנק אייך פון טיפען הערצין הערר וואלדמאן פיר אייער
פריינדשאפט צו מיר, אונ וואס עס אנגעלאנגט צו אייער

וואונש מוז איך צו מיינעם גראססען לייב־וועזן אייך דעם צווייטן מאהל
ענטזאגן!

בארים (מיט היץ) וויא? איך יעצט ענטזאגט איר מיר?

הדסה, ליידער יא!

בארים (גאך אקורצע פויגע, קוקט אויף איר) איך פערשטעה אייך
ניט מאדאם, צו דען מיינט איר איין עוויגע וויטווע צו בלייבן?

הדסה, ווען איך זאל דאס מיינען, וואלט איך דאך קיין חליצה גענומען.
אונ פערשפארט אזוי פערארעמט ווערן!

בארים (קוקט אויף איר) פאר וואס זשי וויקט איר ניט מיינע פרוי ווערן?

הדסה, פערצייהעט הערר וואלדמאן, איך מוז מיך פון איהנען
ענטזאגען, ווייל איך קאנן איהנען ניט ליבען.

בארים, ווארום? (קוקט אויף איר מיט צאריז).

הדסה (ווארפט א בליק אויף אים) אך זייט נור ניט אזוי צארניג הערר

וואלדמאן! איר זענט דאך א סענש מיט פערשטאנד, אזא

דארפט איר אליין פערשטיין אז מיט גוואלד קען מען דיא ליבע אין

הערצין ניט אריין געהבן!

בארים (מיט א ווייכע שטימע) מ'הייערט די הדסה! איך וויל ניט אז איר

זאלט מיך מיט גוואלד ליבען, איך וויל אייערי ליבע צו מיר

זאל זיין אויס גוטען ווילען, אונ ווירקליך האב איך דאס פערדינט.

דען שוין צוויי יאהר זייט איך האב אייך דער קענט וויל איך פאר

קיינע אנדערי הייראטען אפֿוואהל דורך מיין קאפיטאל אונ סאלידנעס

לעבן וואלט איך געקענט קומען צו אגרויסען אונ פארנעהמסטן שידוך

אפער איך מ'הו דאס ניט, ווארן איך ליעב אייך מיט א וואהרע ליבע,

איך בין צו אייך ערגעפן מיט קערפער אונד זעעלע! אונד לאך אזא

פון דיא רייכסטע פרוי, פון דעם פארנעהמסטן שידוך, איר, צוואר

איר זענט עלענד אונד ארעם, זענט איר יעדאך בייא מיר מ'הייערט

פן גאלד אונ בריליאנטען, מ'הייערט פון דער גרעסטער יחסנטע, מיט

איינעם ווארט, מיין ליבע צו אייך הייסט א פֿלאמאנישע! (שטרעקט

אויס צו איר זיין רעכטי האנד) א גיבט מיר אייער האנד מ'הייערט די הדסה,

איר וועט זיין גליקליך מיט אזא ליבע!

הדסה, מערקווירדיג, איר האט אליין געזאגט אז איר ווילט ניט, איך

זאל אייך מיט גוואלד ליבען, נוא צו וואס איז אייערי הייד!

בארים, אפער האט דאך מיטלייד אויף מיר ליבע די הדסה, שוין צוויי יאהר

יאָהר דאָס איר לאַזט מיך מיטשען מיט דעם פֿלאַם פון ליבֿע, איינע
געגען ליבֿע צו בעקומען! צוויי יאָהר דאָס איר האט געמאַכט איין
פֿרעמדן אַלס בעהערשיר צו אייער הערץ אונט מיר האט איר געלאַזט
אין אַ קוואַל פון מוטשעניע זיין! אונט יעצט? אַ יעצט אַלס אייער הערץ
איזט שאַן יאָ בעפֿרייט פון איר הערשער, האט אויף מיר מיטגליד איידלע
פֿרוי, מאַכט מיר פֿאַר דעם הערשער!

הַדְסָה (שְׁוִיגֶט, קוקט אַוועק פון אים).

בָּאָרִים (נאָך אַ קורצע פֿויזע) הַדְסָה! אַ מַהֲיִיעֲרִי ליבֿע הַדְסָה! וואָרום
שְׁוִיגֶט איר? וואָרום ענפֿערט איר מיר נישט? צו דען איז אייך
נישט צו זעהן מיך מיטשען? צו דען קאנט איר זיצען רוהיג אין דער צייט
ווען אין מיר קאכט אונט זינט מיין פֿלוט?

הַדְסָה, אין געגענטהייל, מיר שטערצט זעהר אייך צו זעהן אין דער
כאַנע, אָבער צום אונגליק קאן אייך אייך נישט אַרויס העלפֿן
פון איר!

בָּאָרִים, דאָס הייסט אז איר ווילט מיך מאַקי נישט מאַכן פֿאַר דעם
הערשיר פון אייער הערץ?

הַדְסָה (אַראָפֿ געלאַזט דעם קאַפֿ) ליידער, אזוי איזט דאָס.

בָּאָרִים (נעהמט אַרויס אַרעוואַלדער פון טאַש, שטעלט זיך אויף מיט
דעם רעוואַלדער אין האַנד געגין הַדְסָה) נאָך איין וואָרט הַדְסָה
קען אייך ענטווערן אויף ערויג גליקליך מאַכן אָדער פֿערקערט!
הַדְסָה (שטעלט זיך אויף, לויפט צום מיר שרייט) גאט! רעטע מיך! (אַב).

20 טער אויפֿטריט

בָּאָרִים זעלבֿסט.

בָּאָרִים (אַלס הַדְסָה האט זיך געלאַזט לויפֿען צום מיר איז ער איר
נאָך געקאַפֿן אַ פֿאַר שפּאַן, אונט אַלס זיאַ איז פון אים
פֿערשווינדען געוואָרן, קערט ער זיך צוריק אום, אונט שפּאַצירט
דאָסמיג איבערין כּענע אַרום, רעדט צו זיך זעלבֿסט, וועהרענד ער
לעגט דעם רעוואַלדער אין טאַש אַריין:) איז זיאַ פון מיר אַנטקאַפֿן,
אָבער פון טויט וועט זיאַ נישט אַנטלויפֿען! אייך האָב געשאסן יאָזעפֿין
נור דער פֿאַר דאָס אייך זאל זיאַ בעזיצען, נור קוים ענטזאָגט זיאַ זיך
פון מיר זאל זיאַ אויך געשאסן ווערן אום קיין אַנדעריר זאָסער מיך
זאל זיאַ בעזיצען! וויל צו זעהן צום מיר, יאָנקיל קומט אַריין געקליידעט

וויא אין ערשטין אקט .

21 מער אויפטרט

יאנקיל אונד דער פאריגער .

יאנקיל (מיט א שטייכיל : א) איך האב אייך קוים דער טאפט!
פארים (אין דער זייט) דער גראפיר יונג רעכניט מיך שוין פאר
א חבר זיינים ! (הויף) נוא וואס דארפסטו מיך ?
יאנקיל , וואס הייסט ? איך בארף געלד !
פארים (מיט פֿעס) וואס איז פאר א געלד ווייטער ? הא !
יאנקיל (מיט א פינסטערין שטייכיל) שטאמש איר ווייסט גאר נישט ? איר
זענט דאך מיר שולדיג נאך פיר הונדערט רובל ?
פארים , האסט א וועכסיל ?
יאנקיל , איך האב נאך פֿעסירם פון א וועכסיל .
פארים , נוא וואס האסטו אויף מיר ?
יאנקיל , איך האב אייך אליין אין דער האנד !
פארים , וואס קענסטו מיר דען טהון ?
יאנקיל , וואס הייסט ? איך וועל אויס זאגן אז איר האט
פארים (שלאגט אים איבער) א דוא בויערשי קאפף ! אז דוא וועסט
אויס זאגן . שלעפ איך דיך גלייך מיט מיר אין אסטראג
אריין ! האסטו פארגעסן אז דוא ביזט אויך געווען דער בייא ? אונ
האסט מיר זאגאר דיא געצה גיגעפן אז איך זאל אים שיקען ?
יאנקיל , איך קען זיך גאר אפ לייקענין דער פון ! אונ אויף אייך ארויף
לעגן דעם גאנצן קלאין !
פארים , דומער יונג ! דאס אייגעני קען איך זיך אויף טהון ! אונ מיר
וועט מען גיכער גלויבען וויא דיר , דען איך אויף מיינעם
פיינעם אויס זעהן אונ גרויסען פאר מעגן בין נישט ספאסאבנע אזא
פארברעך צו טהון , אבער דוא אין לומפען קליידער אונ גראפן אויס
זעהן ביזטו יא ספאסאבנע דיזעס צו טהון , וועלין אלע דיך רעכנען פאר
דעם מערדיר , אונ איך וועל ארויס גיין !
יאנקיל (קראצט זיך אין קאפ) אבער אז איך וועל שווייגען וועט איר
מיר אפ געפן דאס געלד ?

פארים

בָּאָרִים (שפּאַצירט) אז דוא וועסט שווייגען וועל איך דיר אָפּ געבן דיין געלד.

יאַנקיל (געהט אים נאך) ווען זשי וועט איר מיר געבן ?

בָּאָרִים (שטעלט זיך געגין אים) וואס האסטו אזוי קיין צייט גיט, דער ווייל האב איך דיר הונדערט רוביל שוין גיגעבן, אונג נאך הונדערט וועל איך דיר איין אנדערס מאהל געבן !

יאַנקיל (מיט היץ) וואס רעדט איר וואלדמאן ? גאטט איז מיט אייך, עס קומט מיר פיר הונדערט רוביל גיט קיין הונדערט !

בָּאָרִים, פאר וואס קומט דיר פיר הונדערט רוביל ?

יאַנקיל, שטאטש, מיר האבן דאך אזוי אפ גירעדט אז הונדערט דארפט איר מיר געבן ווען איך וועל אן זאגן הדסחה פון יאזעפס טוידט,

אונג דריי הונדערט, ווען זיא וואט איין ווילגען מיט אייך התונה צו האבן !

בָּאָרִים, אז דוא האסט יא א קאפ אויף זיך אונג געדענקסט, קומט דיר טאקי גיט מער וויא הונדערט רוביל, ווארין הדסחה וויל מיר גיט פאר איר מאגן האבן.

יאַנקיל (קראצט זיך אין קאפ) איי איי ! שלעכט ! איך בין דאך גאר אויס גישטעלט ! (א קורצע פויזע, קוקט טיף אין בארם געזיכט) איר גארט מיר גיט הערר וואלדמאן ?

בָּאָרִים (מיט פּעס) א דוא פארך איינער ! מיינסט אז איך בין דיין גלייכען ? אקאמפאניאן דינער ? (שטופט אים מיט איין האנד פון זיך) אויפיריסא איך טשערטוא מערזאוועץ ! (דרעהט זיך פון אים אַב, שפּאַצירט).

יאַנקיל (שפּרינגט אונטער געגין אים, מיט חניפה) פערצייהעט הערר וואלדמאן, איך האב מיר פארגעסן אונג א גארשקייט אויס גירעדט.

בָּאָרִים, האסט פארגעסן אונג מיר פאר דיין גלייכין גירעכניגט ? וואן פון מיינע אויגען דיא מינוט !

יאַנקיל (קוקט אים אן אפאר זעקונדען) וואס זשי, איר זענט טאקי אויף דעם רעכטן אמת אין פּעס אויף מיר ? ווייסט איר זשי וואס ? גיט מיר אפ מיינע הונדערט רוביל וועלן מיר ווערן אויס מחותנים !

בָּאָרִים, איך האב דיר שוין איין מאהל געזאגט אז איך האב יעצט קיין געלד גיט, איך וועל דיר איין אנדערס מאהג אפ געבן אונג ווער אויס מחותן מיט מיר ! (שפּאַצירט).

יאַנקיל (געהט אים נאך) גיין, איך וויל אז איר זאלט מיר אים שוין געבן

געבין איך האב איך געווארט דרייא חדשים גענוג ! איך קען מער
ניט ווארמין !

בארים (שטעלט זיך אפ געבין פֿעט) אז דוא וועסט זיין א שניין
וועסטו דאך גאר ניט האבין !

יאנקיל, וועל איך אויס זאגן !

בארים, האב איך דאך שוין איין מאהל דיר געוויזען וואס דיר וועט
דער פון ארויס קומען !

יאנקיל, זיין, איך וועל זיך מודה זיין אז מיר זענען ביידע שולדיג,
וועלין מיר ביידע אוועק געהן קאמארזשנע !

בארים, האב איך דאך אפער געלד קען איך מיר פון קאמארזשנע
פֿעפֿרייען אפער דוא ארימער יונג וועסט פֿייגערין
א קאמארזשניק !

יאנקיל (קראצט זיך אין קאפ, בלייבט שטיין אין א ווינקעל ניט ווייט
פון מיר, עס קומען אריין יאזעף, שמואל זרח, מאיר, אונ
דוד וועלוויל).

22 מער אויפמאריט

יאזעף, שמואל זרח, מאיר, דוד וועלוויל אונד דיא פאריגע.

יאזעף (קומט פֿריער אריין, קוקט צום לינקען זייט, צו דער לאנגער
פאנק, צו דיא צווייא שטולען, גיבט זיך א חאפ פארין קאפ
בלייבט שטיין אויף דער שוועל מיט דעם פנים צום לינקס, שרייט :
א גאטט גרויסער ! אט אין דעם ארימען שטיפעלי וואוינט מיין מתייער
הרסה (ווייזט אויף דיא שטולען) אט דאס איז איר מעביל ? (פרעכט
מיט דיא הענט) א פינסטער איז מיר אונד ביטטער ! דיא איידלע הרסה
זאל שוין אזוי אונגליקליך זיין ? (דיא דרייא פערזאנען זיינע קומען אן
שטעלן זיך אינטער אים, ער הייבט דיא הענט אין דער הויף) אגאטט
גרויסער ! רייטעלע האפט זינד ריינע ווערק ! אין איין מינוט הייבסטו
דעם מענשין ביז צום היטעל, אונד אין איין מינוט ווארפסטו אים
ביז צום באדין !

יאנקיל (הויפט אונטער, שטעלט זיך געגין אים, קוקט אים אין פנים,
מרעט צוריק, שרייט שרעקליך : גוואלד ! גוואלד ! דער
מידטער איז געקומען ! ראטעוועט !

יאזעק (נעהט צו אים) הא! מערדיר! ביזט דא! (פאקט אים פארין האלדז:) יעצט זאלסטו דיין סוף האבין! (האלט אים שטארק).

יאנקל (ציטערט, שרייט מיט אלע כוחות) גוואלד! דער מת ווערנט מיד! ראטעוועט יודען! (קוקט צו דיא פערזאנען וועלכע זיינען אריין געקומען מיט יאזעקין).

בארים (שטעלט זיך געגין יאזעקין נור ווייט) יאזעק! דוא לעבסט נאך? (בלייבט שטיין צו טומעקט).

יאזעק (בליקענדיג אויף אים) גאטט! וואס זעה איך? דער מערדיר איז דא? (צו מאירן, ווייזענדיג אויף יאנקלין) האלט אים דער ווייל דעם ערשטן מערדיר אונ לאס איך מיד געהן אפ רעכענען מיט מיין צווייטן מערדיר!

מאיר (נעהמט ביידא אים צו יאנקלין האלט אים פעסט).

יאזעק (חאפט באריסן פארין האלדז) האב איך דין געפאקט מערדיר! יעצט זאל איך אין דיר ראכע נעהמין!

בארים, נור מיט מיין מידט! (שטופט אים האסטיג אפ פון זיך, ער פאלט געבין דער מיר, בארים לויפט צו צום פעט, חאפט ארויס זיין רעוואלוער, פון טאש שיסט זיך אויס פאלט מידט).

מאיר (גייט איבער יאנקלין שמואל זרחין, אונ לויפט צו, צו באריסין).

מאיר (בייגט זיך צו אים צו קוקט אויף אים) ער איז געשאסן אויף מידט!

שמואל זרח, ברוד דיין האמט!

דוד וועלוויל, א שיינע אונ ריינע פפרה!

יאזעק, פאר כל ישראל!

יאנקל (וויינענדיג) לאזט מיד אפ, איך בין גאר גיט שולדיג!

יאזעק (נעמט אים איבער) זאג דונד פאר וואס האט בארים אויף מיר געשאסן אין וואלד?

יאנקל (וויינענדיג) פרי ער זאל חתונה האבן מיט אייער פרוי, גוא לאזט זשי מיד אפ וויא איך בין איידאז איך בין אין דעם גאר גיט שולדיג!

יאזעק, מיט מיין פרוי חתונה האבן? גוא יעצט איז מיר שוין גאר גיט קשה!

יאנקל, גוא לאזט זשי מיד אפ!

יאָזעף, דיך אָפּ לאַזן? גיין הונד! דאָ בײַזט געווען איין האַנד מיט אים!
יאַנקיל, איך האָב דען געשאסן אויף אייך?

יאָזעף, אונז דאָ בײַזט געשטאַנען אז ער זאל מיך שיסען איז שוין
גוט? (געהט מיט אים צום געטיל) אָט דאָ זיין הונד געבין
דיין חבר דעם מערדיר בײַז איך וועל ברענגן פאַרזייד! (ער
זעצט אים אויף דעם געטיל געבין פאַריסין, יאַנקיל פאַר שטעלט
מיט ביידע הענד דיא אױגען וויינט).

יאָזעף (קוקט זיך אַרום אויף אַלע פיר זייטן) מיין גאָט! וויא זשי איז
מיין הַדְסָה? פאַר וואָס זעה איך איר גיט? (געהט צום טיר).
מאיר (פאַרעט זיך געבין פאַריסין).

שמואל זרח (זעצט זיך אויף דעם קאסטן, דוד וועלויל געבין אים).
(אַלס יאָזעף קומט צו צום טיר קומט אים אַגעגן אַרײַן
פריער הַדְסָה נאך איר מלכה).

23 טער אויפטרײט

הַדְסָה. מלכה אונד דיא פאַריגע.

הַדְסָה (געבין טיר מיטן פנים צו יאָזעפין) מיין גאָט! צו איז שוין
מיין אונגליק אזוי גרויס אז מיינע אייגענע געדאַנקן זאלן
מיך שרעקן?

יאָזעף (געהט צו איר) איך לעב מױיערי הַדְסָה! גיט שרעק זיך
(האַלדזט איר) אַ מיין מױיערי פרוי!

הַדְסָה (מיט שרעק) יאָזעף! דאָ לעבסט?

יאָזעף יא מיינע מױיערי איך לעב, אונ מיין מערדיר איז שוין טויט!

הַדְסָה (האַלדזט אים אויף) גאָט! איך בין גליקליך! מיין יאָזעפין
האָב איך ווידער בײַז זיך!

מלכה (טרעט אַרײַן, דער זעהט יאָזעפין שרייט:) שמע ישׂראל!

הַדְסָה (געהט צו איר צו, געמט איר פאַרן האַנד) שרעק זיך גיט
מױיערי מלכה יאָזעף איז גיט געשטאַרבן, ער לעבט גאָט
זייד דאָנק! (געהט מיט איר צו יאָזעפין).

מלכה (צו יאָזעפין) דער הערר מיינער לעבט? געלויבט בײַזט גאָט!
(קושט אים דיא האַנד) איר פלייבט ווייטער מיין הערר אונד איך
אײער דינסט! (ווישט זיך דיא אױגען).

יאָזעף

יאזעף (רייכט איר דיא האנד) גיין ליפּעס סערדען. קיין דינסט זאלסטו
סער שוין גיט זיין, איך וועל דיר געבן געלד זאלסטו הייראטען
אונ זעלבסט ווירטהען!

מלכה (קויפט אים גאכמאלס דיא האנד) איך באנק אייך מיין הערר
פיר אייער גוטעס הערן!

יאזעף געסט הירסהן פארין האנד, פירט איר צו צום בעטל ווייזט איר
אן אויף דיא צווייא פערזאנען, מלכה געהט אונטער.

יאזעף (צו הירסהן) אט דער וואס ליגט פאר דינע פיס וואר מיין
סערדיר וואס האט אויף מיר געשאסן אין ווארד פריער זאל
מיט דיר קענין חתונה האבן. אונ יעצט אלס ער האט מיר דער זעהן
האט ער זיך אליין דערשאסן. אונ דער וואס זיצט אויפן בעטל וואר
מיט אים איין האנד אויף דעם מארדטהאט!

הירסה מיט מלכה גינגען זיך אראפ קוקען אויף פאריסין).
מלכה פאריס וואלדמאן!

הירסה (צו יאזעפין) גאט! פאריס וואר דיין סערדיר? (קוקט ארויף)
איך באנק דיר הערר גאטט וואס דוא האסט צו גיהערט יעצט
מיין געפערט! איך האב געפערט אז דער סערדיר דינער זאל אויף מיט
אזא טוידט שטארבן (צו יאנקלין) אונ דוא יאנקיל האסט געהאט
א טהייל אין דעם סערדעריי אונ צום סוף ביזטו נאך געקומען צו מיר
מיט ארחטנות פנימול אונ מיר אן געזאגט אז יאזעף איז טוידט?

שבוואל זרח (געהט צו. צו יאזעפין) שטאטש זאלסט געווען זעהן וויא
ער האט זיך גאך געריסען פייא דיא האר אונ געוויינט
וויא א קליין קינד ווען ער האט מיר אן געזאגט פון דיין טוידט!

יאזעף (צו הירסה) א הירסה! האסט מיר זייער קלוג געזאגט א מאהל
אז עס געבן אויף דער וועלט פילע מענשן מיט פרוסע
גארושנאסטן אונ מיט אינערליכע סערדערישע געדאנקן. פון א זעלבין
סארט זעהן מיר יעצט דיא צווייא פערזאנען! ווייזט אויף פאריסען
מיט יאנקלין).

הירסה. דוא ווייסט מיין מאן אז דיין סערדיר האט מיר יעצט אויף
געוואלט שייסען? ער האט געוואלט אז איך זאל אים מיין האנד
געבן צו הייראטען מיט אים, אונ איך האב אים ענטזאגט!

יאזעף. דאס איז אויף פון גאטט, אז ער זאל אהער קומען, דורך
שיסען וועליי, דוא זאלסט אנמלויפן, איך זאל אן קומען
אונ

אונ ער זאל זיך אליין שיסען, אום גאטט זאל אים בעצאהלין מרת
פגגד מרה !

הדסה, ווער זשי איז דיין רעטער געווען מיין טהייעריר ?

יאזעף (פירט צו מאירין צו איר) אט דיזען מאן האסטו הדסה מיין
יעצטיג לעבין צו פערדאנקין ! דיזער איז מיין פרוידער מאיר
וואס איך האב מיט דיר פיל מאהל געשפראכן פון אים, ער וואר
מיין רעטער !

הדסה ערייכט מאירין דיא האנד) וויא גליקליך איך בין מיט אַזא
טהייערין שוואגיר ! איר האט גערעטעט מיין מאנן פון טוידט
אונ מיר פון ביטער אינגליקען !

מאיר (קוועטשט אירע האנד) אונ איך בין גליקליך מיט אַזא ליבע
שוועגערין, וועלכע פערדינט מיין וואלטהאט פיר זיין !
(מאכט לויז אירע האנד).

הדסה (גיבט א קוק אויף דוד וועלדוין, ווענדעט זיך צו יאזעפין :
אט איז ער דא דער תבשית וואס האט מיר אפ געראפגעוועט !
יאזעף ! זאגסט אים מיט שטעקינס פון אונז טרייבין !

יאזעף (קוקט אויף אים) ער איז גיט שולדיג, דיא מוסע האט אים דער
צו אן גירעדט.

דוד וועלדויל (לויפט צו איר צוא) וויא איך בין א יוד אז איך בין גאר
גיט שולדיג ! (וויינענד) האט רחמנות ליבע שוועגערין
טרייבט מיר גיט ארויס פון איך, וועל שוין קיין מאהל דיא מוסע
גיט פאלגען !

יאזעף מיט מאירין, ער איז פערצייהונגס ווערטה ! ער האט דאך מיט
זיין אייגענים שכל דאס גיט געטוהן !

הדסה (ווישט אים אפ דיא טרערין) נוא שא וויין גיט איך
פערצייהע דיר !

דוד וועלדויל (קושט אירע הענד) איך וועל שוין מאקי איך
תמיד פאלגין !

פראדיל קומט אריין געקליידעט איין פאך מיט א שווארצן שאל
אויפן קאפ).

24 טער אויפטרײט

פֿראדיל אונד דיא פֿארינע.

פֿראדיל (לויפט צו צו מאירין פֿאלט אים צו דיא פיס) האב רחמנות
מאיריד מרייב מיך נים ארויס פון מיין שטוב !

הדסה , וואס הייסט דאס ?

יאזעף מיט מאירין , פאר איר שלעכטסיגקייט איז דאס ! מיר האבן
פון אונזער פאטיר א וועכטיל בעקסטען אויף 10 מויזענד רוביל .
אלזא איז דאס גאנצע פארטעג זיינס שוין אונזערס ווארין ער האט נים
אזוי פיל געלד אונז צו בעצאהלין , אים געהטן מיר צו אונז אונד דיא
מומע (טייטשן אויף איר מיט דיא פינגער) שטופן מיר ארויס וויא אזוי
זיא שטייט אונד געהט !

דוד וועלוויל , איך קווער , איך קוועל ! א מצוה !

הדסה , מערדערייא עקסעסטרט נים עוויג גאטט בעצאהלט !

מלכה , גאטט וויל קיינעם נים שולדיג זיין !

שמואל זרח , דער אויפערשטער ווארט לאנג אונד צאהלט ניד !

פֿראדיל (נעצט זיך אויף דעם בעט , געבין יאנקדין , וויינט) האט
רחמנות קינדערליך , איך ווער שוין זיין גוט צו אייך וויא
א אייגענע מומער !

מאיר , אנגעערין פערבייט נים איר פֿעל , אונד אַאשע רע איר הערין
(ער שטעלט זיך געגין איר , געבין אים יאזעף מיט הדסה ,
עטוואס ווייטער , דוד וועלוויל מיט מלכה , שמואל זרח געבין
מאירין פון צווייטן זייט) .

מאיר , יאזעף , הדסה אונד מלכה מינגען דעם ליד) דוד וועלוויל
הייבט מיט דיא אקסלען וועהרענד זייא זינגען , הוידעט זיך הין
אונד הער ברומט אונטער) שמואל זרח (קנאקט צו מיט דעם
פינגער שמייכלט , ברומט אונטער) .

זעהט איר מענשין וואס עס ווערד
דער סוף פון מערדיר אויף דער וועלט
וואס זייא היינקען ווערד שטענדיקערט
אויף זייערי קעפ ווערד דאס אפ נישטעלם .

דער צו טיידטין יענים זעהט
 דער ווערד זעלבסט אליין געטיידט
 ווער עס לאזט א בארד-פערפירען
 דער ווערד פערפאקט אונטער שטארקע טירען
 ווער עס רויבט פערעמדי געלד
 דער בלייבט ארעם אויף דער וועלט
 אט אזוי אט אזוי ווערין זיין בעגראבן
 אט אזוי אט אזוי וועלן זיין קיין גוטס נישט האבן.

(טיידטין אלע
 מיט דיא
 פינגער אויף
 דיא דריי
 פערזאנען)

אט אזוי אט אזוי ווערין זיין פינגראבן
 אט אזוי אט אזוי
 וועלן זיין קיין גוטס נישט האבן!
 אט אזוי אט אזוי ווערין זיין בעגראבן
 אט אזוי אט אזוי וועלן זיין קיין גוטס נישט האבן.

שטאל זרח
 (שקט איקר)
 דער וועלן
 דער וועלן

פארהאנג פאלט .

ענדע

